

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 8ης Ιουλίου 2004*

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00,

JFE Engineering Corp., πρώην NKK Corp., με έδρα το Τόκιο (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους M. Smith και C. Maguire, solicitors, και, στη συνέχεια, από τους A. Vandencastele και V. Dehin, δικηγόρους, και την A.-L. Marmagioli, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα στην υπόθεση T-67/00,

Nippon Steel Corp., με έδρα το Τόκιο, εκπροσωπούμενη από τους J.-F. Bellis και K. Van Hove, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα στην υπόθεση T-68/00,

JFE Steel Corp., πρώην Kawasaki Steel Corp., με έδρα το Τόκιο, εκπροσωπούμενη από τον A. Vandencastele, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα στην υπόθεση T-71/00,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Sumitomo Metal Industries Ltd, με έδρα το Τόκιο, εκπροσωπούμενη από τον C. Vajda, QC, και τις G. Sproul και F. Weitzman, solicitors, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα στην υπόθεση T-78/00,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους M. Erhart και A. Whelan, επικουρούμενους από τον N. Khan, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

υποστηριζομένης από την

Εποπεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, εκπροσωπούμενης από την D. Sif Tynes και τον P. Bjergan,

παρεμβαίνουσα στις υποθέσεις T-68/00, T-71/00 και T-78/00,

που έχουν ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1), ή, επικουρικώς, αίτημα μειώσεως του ποσού των προστίμων που επιβλήθηκαν στις προσφεύγουσες,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους Ν. J. Forwood, πρόεδρο, J. Pirrung και Α. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 19ης, της 20ής και της 21ης Μαρτίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- ¹ Η υπό κρίση υπόθεση αφορά την απόφαση 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).
- ² Η Επιτροπή απηύθυνε την προσβαλλόμενη απόφαση σε οκτώ επιχειρήσεις παραγωγής χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα (στο εξής: αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις). Μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών περιλαμβάνονται τέσσερις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις (στο εξής:

«Ευρωπαϊοί παραγωγοί» ή «κοινοτικοί παραγωγοί»): η Mannesmannröhren-Werke AG (στο εξής: Mannesmann), η Vallourec SA, η Corus UK Ltd (πρώην British Steel plc και αργότερα British Steel Ltd, στο εξής: Corus) και η Dalmine SpA. Οι τέσσερις άλλες αποδέκτριες της προσβαλλομένης απόφασης είναι οι ιαπωνικές εταιρίες (στο εξής: «Ιάπωνες παραγωγοί» ή «ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις»): NKK Corp., Nippon Steel Corp. (στο εξής: Nippon), Kawasaki Steel Corp. και Sumitomo Metal Industries Ltd (στο εξής: Sumitomo).

A — Διοικητική διαδικασία

3 Με απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1994, η Εποπτεύουσα Αρχή της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ), ενεργώντας δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου 23 της Συμφωνίας σχετικά με τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, που εγκρίθηκε με την απόφαση 94/1/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1993, για τη σύναψη συμφωνίας σχετικά με τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, των κρατών μελών αυτών και της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, της Δημοκρατίας της Ισλανδίας, του Πριγκιπάτου του Λιχτενστάιν, του Βασιλείου της Νορβηγίας, του Βασιλείου της Σουηδίας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας (ΕΕ 1994, L 1, σ. 1, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ), εξουσιοδότησε το επιφορτισμένο με τις υποθέσεις ανταγωνισμού μέλος της να ζητήσει από την Επιτροπή να προβεί, στο έδαφος της Κοινότητας, σε έρευνα σχετικά με την τυχόν ύπαρξη θιγουσών τον ανταγωνισμό πρακτικών όσον αφορά τους σωλήνες από ανθρακοχάλυβα που χρησιμοποιούνται από τη νορβηγική πετρελαιοβιομηχανία για ανχνευτικές γεωτρήσεις και μεταφορά πετρελαίου.

4 Με μη δημοσιευθείσα απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994 (Υπόθεση IV/35.304, στο εξής: απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994), η οποία περιλαμβάνεται στη σελίδα 3 του διοικητικού φακέλου της Επιτροπής και εκδόθηκε βάσει τόσο του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), όσο και της αποφάσεως της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ της 17ης Νοεμβρίου 1994, η Επιτροπή αποφάσισε να διενεργήσει έρευνα. Η έρευνα αυτή θα αφορούσε τις πρακτικές που μνημονεύονταν στην απόφαση της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ της 17ης Νοεμβρίου 1994, στο μέτρο που

μπορούσαν να συνιστούν παράβαση όχι μόνον του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (στο εξής: άρθρο 53 ΕΟΧ), αλλά και του άρθρου 81 ΕΚ. Η Επιτροπή απηύθυνε την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994 σε οκτώ εταιρίες, μεταξύ των οποίων η Mannesmann, η Corus, η Vallourec και η Sumitomo Deutschland GmbH, εταιρία του ομίλου Sumitomo. Στις 1 και 2 Δεκεμβρίου 1994, υπάλληλοι της Επιτροπής και εκπρόσωποι των αρχών ανταγωνισμού των εμπλεκόμενων κρατών μελών διενήργησαν ελέγχους στις επιχειρήσεις αυτές βάσει της εν λόγω αποφάσεως.

- 5 Με απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 1995, η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ διαπίστωσε ότι η εκκρεμούσα ενώπιόν της υπόθεση, δεδομένου ότι είχε σημαντικές επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών της Κοινότητας, ενέπιπτε στην αρμοδιότητα της Κοινότητας δυνάμει του άρθρου 56, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της Συμφωνίας ΕΟΧ. Η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ αποφάσισε, συνεπώς, να διαβιβάσει τον φάκελο στην Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 10, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου 23 της Συμφωνίας ΕΟΧ. Από την ημερομηνία αυτή, η Επιτροπή έδωσε στην υπόθεση νέο αριθμό (IV/E-1/35.860).
- 6 Μεταξύ Σεπτεμβρίου 1996 και Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή διενήργησε συμπληρωματικούς ελέγχους, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, στις Vallourec, Dalmine και Mannesmann. Ειδικότερα, διενήργησε έλεγχο στη Vallourec στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, επ' ευκαιρία του οποίου ο πρόεδρος της Vallourec Oil & Gas, κ. Verluca, προέβη στη δήλωση που περιέχεται στη σελίδα 6356 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996) και επί της οποίας στηρίζεται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση. Στη συνέχεια, η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17, σε όλες τις αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις καθώς και σε ορισμένες άλλες επιχειρήσεις.
- 7 Δεδομένου ότι η Dalmine καθώς και οι αργεντινές εταιρίες Siderca SAIC (στο εξής: Siderca) και Techint Group αρνήθηκαν να παράσχουν ορισμένα από τα ζητηθέντα στοιχεία, η Επιτροπή τούς απηύθυνε την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1997 [C(1997) 3036, IV/35.860, χαλυβδοσωλήνες, μη δημοσιευθείσα], την οποία έλαβε δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17. Η Siderca και η

Dalmine άσκησαν προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η προσφυγή περί μερικής ακυρώσεως την οποία άσκησε η Dalmine κρίθηκε προδήλως απαράδεκτη με διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Ιουνίου 1998, T-596/97, Dalmine κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-2383), ενώ η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η Siderca διεγράφη, κατόπιν παραιτήσεώς της, από το Πρωτόκολλο του Πρωτοδικείου με διάταξη του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 199, T-8/98, Siderca κατά Επιτροπής (η οποία δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή).

- 8 Η Mannesmann επίσης αρνήθηκε να παράσχει ορισμένα από τα στοιχεία που είχε ζητήσει η Επιτροπή. Καίτοι η Επιτροπή έλαβε έναντι της εταιρίας αυτής απόφαση στις 15 Μαΐου 1998 [C(1998) 1204, IV/35.860, χαλυβδοσωλήνες, μη δημοσιευθείσα], δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17, η Mannesmann ενέμεινε στην άρνησή της. Και η Mannesmann άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της αποφάσεως αυτής. Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2001, T-112/98, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-729), το Πρωτοδικείο ακύρωσε μερικώς την εν λόγω απόφαση και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 9 Τον Ιανουάριο του 1999, η Επιτροπή εξέδωσε δύο ανακοινώσεις των αιτιάσεων, εκ των οποίων η μεν μία αφορούσε τους συγκολλητούς σωλήνες από ανθρακοχάλυβα η δε άλλη τους σωλήνες άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα. Με τον τρόπο αυτόν, η Επιτροπή χώρισε την υπόθεση σε δύο υποθέσεις, ήτοι την υπόθεση IV/E-1/35.860-A που αφορά τους συγκολλητούς σωλήνες από ανθρακοχάλυβα και την υπόθεση IV/E-1/35.860-B που αφορά τους σωλήνες άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα.
- 10 Στην υπόθεση που αφορά τους σωλήνες άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα, η Επιτροπή απηύθυνε την ανακοίνωση των αιτιάσεών της (στο εξής: ΑΑ) στις οκτώ αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις καθώς και στη Siderca και στη μεξικανική εταιρία Tubos de Acero de México SA. Στις επιχειρήσεις αυτές επετράπη, μεταξύ 11ης Φεβρουαρίου και 20ής Απριλίου 1999, η πρόσβαση στον φάκελο τον οποίο κατάρτισε η Επιτροπή στην υπόθεση αυτή. Εξάλλου, με έγγραφα της 11ης Μαΐου 1999, η Επιτροπή απέστειλε αντίγραφο των περί ελέγχου αποφάσεων του Νοεμβρίου 1994 στις επιχειρήσεις που δεν ήταν αποδέκτριές τους και οι οποίες, ως εκ τούτου, δεν είχαν λάβει γνώση των αποφάσεων αυτών.

- 11 Αφού υπέβαλαν τις γραπτές παρατηρήσεις τους, οι αποδέκτριες των δύο ανακοινώσεων των αιτιάσεων έτυχαν ακρόασεως από την Επιτροπή, στη μεν υπόθεση των συγκολλητών σωλήνων από ανθρακοχάλυβα στις 9 Ιουνίου 1999, στη δε υπόθεση των σωλήνων άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα στις 10 Ιουνίου 1999. Τον Ιούλιο του 1999, η Επιτροπή πληροφόρησε τις αποδέκτριες της ανακοινώσεως των αιτιάσεων στην υπόθεση IV/E-1/35.860-A, που αφορούσε τους συγκολλητούς σωλήνες από ανθρακοχάλυβα, ότι είχε κλείσει τη σχετική με τα προϊόντα αυτά υπόθεση. Αντιθέτως, συνέχισε τη διαδικασία στην υπόθεση IV/E-1/35.860-B.
- 12 Υπ' αυτές τις περιστάσεις η Επιτροπή εξέδωσε, στις 8 Δεκεμβρίου 1999, την προσβαλλόμενη απόφαση.

B — Τα επίδικα προϊόντα

- 13 Τα προϊόντα που αφορά η υπόθεση IV/E-1/35.860-B είναι οι άνευ ραφής σωλήνες από ανθρακοχάλυβα που χρησιμοποιούνται από τη βιομηχανία αντλήσεως πετρελαίου και φυσικού αερίου και μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται δύο μεγάλες κατηγορίες προϊόντων.
- 14 Η πρώτη κατηγορία προϊόντων περιλαμβάνει τους σωλήνες ανιχνευτικών γεωτρήσεων που ονομάζονται κοινώς «Oil Country Tubular Goods» ή «OCTG». Οι σωλήνες αυτοί μπορούν να πωλούνται χωρίς σπείρωμα (λείοι σωλήνες) ή με σπείρωμα. Το σπείρωμα αποτελεί επεξεργασία που επιτρέπει τη σύνδεση των σωλήνων OCTG. Μπορεί να γίνει σύμφωνα με τα πρότυπα του American Petroleum Institute (API) (οι μέσω σπείρωματος συνδεδεμένοι σωλήνες σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή θα αποκαλούνται στο εξής «σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας») ή με ειδικές μεθόδους, συνήθως προστατευόμενες από διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, γίνεται λόγος για σπείρωμα ή, ενδεχομένως, «συνδέσεις» «υψηλής ποιότητας» ή «premium» (οι μέσω σπείρωματος συνδεδεμένοι σωλήνες σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή θα αποκαλούνται στο εξής «σωλήνες OCTG premium»).

- 15 Η δεύτερη κατηγορία προϊόντων αποτελείται από τους σωληναγωγούς πετρελαίου και αερίου («line pipe») άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα, μεταξύ των οποίων διακρίνονται, αφενός, οι τυποποιημένοι και, αφετέρου, οι κατασκευαζόμενοι βάσει ειδικών προδιαγραφών για την πραγματοποίηση ειδικών έργων (στο εξής: σωληναγωγοί «έργου»).

Γ — Οι παραβάσεις που διαπίστωσε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση

- 16 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε, καταρχάς, ότι οι οκτώ αποδέκτριες της αποφάσεως αυτής επιχειρήσεις συνήψαν συμφωνία με αντικείμενο, μεταξύ άλλων, τον αμοιβαίο σεβασμό των εγχώριων αγορών (αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Κατά τη συμφωνία αυτή, κάθε επιχείρηση δεσμευόταν να μη πωλεί σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας και σωληναγωγούς «έργου» στην εγχώρια αγορά άλλου συμβαλλομένου στη συμφωνία. Κατά την Επιτροπή, η συμφωνία συνήφθη στο πλαίσιο συναντήσεων μεταξύ κοινοτικών και Ιαπώνων παραγωγών, που είναι γνωστές με την ονομασία «όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας». Η αρχή του σεβασμού των εγχώριων αγορών αναφερόταν με τον όρο «βασικά στοιχεία» («Fundamentals»). Επικουρικώς, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι τα «βασικά στοιχεία» όντως τηρήθηκαν και ότι, συνεπώς, η συμφωνία παρήγαγε αποτελέσματα βλαπτικά για τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά (αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 17 Η Επιτροπή θεώρησε ότι η συμφωνία αυτή ενέπιπτε στην απαγόρευση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (αιτιολογική σκέψη 109 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή διαπίστωσε, στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την ύπαρξη παραβάσεως της διατάξεως αυτής και επέβαλε πρόστιμα στις οκτώ αποδέκτριες επιχειρήσεις.
- 18 Όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, η Επιτροπή θεώρησε ότι, καίτοι ο όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας άρχισε να πραγματοποιεί συναντήσεις ήδη από το 1977 (αιτιολογική σκέψη 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ως χρόνος ενάρξεως της παραβάσεως προς τον σκοπό του καθορισμού των προστίμων έπρεπε να ληφθεί

υπόψη το έτος 1990, δεδομένης της υπάρξεως, από το 1977 έως το 1990, συμφωνιών αυτοπεριορισμού των εξαγωγών οι οποίες είχαν συναφθεί μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ιαπωνίας (στο εξής: συμφωνίες αυτοπεριορισμού) (αιτιολογική σκέψη 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Κατά την Επιτροπή, η παράβαση τερματίστηκε το 1995 (αιτιολογικές σκέψεις 96 και 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Για να καθορίσει το ύψος των προστίμων που επέβαλε στις οκτώ αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση ως εξαιρετικά σοβαρή με την αιτιολογία ότι η επίμαχη συμφωνία απέβλεπε στον σεβασμό των εγχώριων αγορών και επηρέαζε έτσι την καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς (αιτιολογικές σκέψεις 161 και 162 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Αντιθέτως, η Επιτροπή σημείωσε ότι οι πωλήσεις σωλήνων άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα εκ μέρους των αποδεκτριών επιχειρήσεων στα τέσσερα συγκεκριμένα κράτη μέλη ανέρχονταν μόνο σε 73 περίπου εκατομμύρια ευρώ ετησίως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή καθόρισε το ύψος του προστίμου, σε συνάρτηση προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως, σε 10 εκατομμύρια ευρώ για καθεμία από τις οκτώ αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις. Δεδομένου ότι όλες οι επιχειρήσεις αυτές ήταν μεγάλες, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος διαφοροποιήσεως, βάσει του μεγέθους των επιχειρήσεων, των ποσών των επιβληθέντων προστίμων (αιτιολογικές σκέψεις 162, 163 και 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

20 Προς καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου που επέβαλε σε κάθε εμπλεκόμενη επιχείρηση, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η παράβαση ήταν μέσης διάρκειας, εφάρμοσε προσαύξηση της τάξεως του 10 % ανά έτος συμμετοχής στην παράβαση στο ποσό που είχε ορίσει σε συνάρτηση προς τη σοβαρότητα (αιτιολογική σκέψη 166 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ωστόσο, λαμβάνοντας υπόψη ότι ο τομέας των χαλυβδοσωλήνων αντιμετώπιζε μακροχρόνια κρίση και δεδομένου ότι η κατάσταση του τομέα αυτού είχε επιδεινωθεί από το 1991 και μετά, η Επιτροπή μείωσε τα εν λόγω βασικά ποσά κατά 10 % λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων (αιτιολογικές σκέψεις 168 και 169 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τέλος, η Επιτροπή μείωσε κατά 40 % το πρόστιμο που επέβαλε στη Vallourec, καθώς και κατά 20 % το πρόστιμο που επέβαλε στη Dalmine, δυνάμει του σημείου Δ.2 της ανακοινώσεως 96/C 207/04 της Επιτροπής, σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων), προκειμένου να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι δύο αυτές επιχειρήσεις είχαν συνεργαστεί με την Επιτροπή κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας (αιτιολογικές σκέψεις 170 έως 173 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 21 Στο άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρεται το ποσό του προστίμου που επιβάλλεται σε καθεμία εμπλεκόμενη επιχείρηση και το οποίο προκύπτει από τον υπολογισμό που περιγράφηκε στις δύο ανωτέρω σκέψεις (βλ. κατωτέρω σκέψη 33).
- 22 Δεύτερον, η Επιτροπή έκρινε, στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι συμβάσεις που είχαν συναφθεί μεταξύ των κοινοτικών παραγωγών και αφορούσαν την πώληση λείων σωλήνων στη βρετανική αγορά συνιστούσαν παράβαση (αιτιολογική σκέψη 116 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ωστόσο, η Επιτροπή δεν επέβαλε πρόσθετο πρόστιμο για την παράβαση αυτή, με την αιτιολογία ότι οι εν λόγω συμβάσεις δεν αποτελούσαν, ουσιαστικά, παρά ένα μέσο εφαρμογής της αρχής του σεβασμού των εγχώριων αγορών που είχε αποφασιστεί στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας (αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Δ — Τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση

- 23 Ο όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας πραγματοποιούσε συνεδριάσεις, με ρυθμό δύο περίπου συνεδριάσεων ετησίως, από το 1977 έως το 1994 (αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ειδικότερα, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, σύμφωνα με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, τέτοιες συνεδριάσεις πραγματοποιήθηκαν, μεταξύ άλλων, στις 14 Απριλίου 1992 στη Φλωρεντία, στις 23 Οκτωβρίου 1992 στο Τόκιο, στις 19 Μαΐου 1993 στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου 1993 στο Τόκιο και στις 16 Μαρτίου 1994 στις Κάννες. Εξάλλου, η Επιτροπή υποστήριξε ότι το σημείωμα της Vallourec με τίτλο «Ορισμένες πληροφορίες επ' ευκαιρία της συνεδριάσεως του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας» της 4ης Νοεμβρίου 1991, το οποίο περιέχεται στη σελίδα 4350 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: σημείωμα σχετικά με ορισμένες πληροφορίες), και το σημείωμα της 24ης Ιουλίου 1990, το οποίο περιλαμβάνεται στη σελίδα 15586 του φακέλου και τιτλοφορείται «Συνεδρίαση της 24.7.90 με την British Steel» (στο εξής: σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90), διευκρινίζουν ότι συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας πραγματοποιήθηκαν και κατά τα έτη 1989 και 1991.
- 24 Η συμφωνία που συνήφθη στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας στηριζόταν σε τρία σκέλη, εκ των οποίων το πρώτο συνίστατο στα «βασικά στοιχεία» σχετικά

με τον σεβασμό των εγχώριων αγορών (που μνημονεύθηκαν ανωτέρω στη σκέψη 16), τα οποία συνιστούσαν την παράβαση που διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το δεύτερο στον καθορισμό των τιμών για τους διαγωνισμούς και ελαχίστων τιμών για τις «ειδικές αγορές» («special markets») και το τρίτο στην κατανομή των άλλων παγκόσμιων αγορών, πλην των αγορών του Καναδά και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, μέσω ποσοστών κατανομής («sharing keys») (αιτιολογική σκέψη 61 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή στηρίζει το συμπέρασμά της όσον αφορά την ύπαρξη των «βασικών στοιχείων» σε μια δέση εγγράφων ενδείξεων που απαριθμεί στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και στον πίνακα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της αποφάσεως. Κατά την Επιτροπή, από τον πίνακα αυτόν προκύπτει ότι το μερίδιο του εγχώριου παραγωγού στις παραδόσεις σωλήνων OCTG και σωληναγωγών που πραγματοποίησαν οι αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις στην Ιαπωνία και στην εγχώρια αγορά καθενός από τους τέσσερις κοινοτικούς παραγωγούς είναι πολύ υψηλό. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι, συνολικά, οι συμβαλλόμενοι στη συμφωνία όντως σεβάστηκαν τις εγχώριες αγορές. Όσον αφορά τα λοιπά δύο σκέλη της επίμαχης συμφωνίας, η Επιτροπή περιγράφει τα συναφή αποδεικτικά στοιχεία στις αιτιολογικές σκέψεις 70 έως 77 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

25 Όταν η Corus σχεδίαζε, το 1990, να παύσει τις δραστηριότητες παραγωγής λείων σωλήνων, οι κοινοτικοί παραγωγοί διερωτήθηκαν ως προς το αν θα εξακολουθούσε να ισχύει η αρχή του σεβασμού των εγχώριων αγορών στο πλαίσιο των ανωτέρω περιγραφέντων «βασικών στοιχείων» όσον αφορά την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου. Υπ' αυτές τις περιστάσεις διατύπωσαν οι Vallourec και Corus την ιδέα των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων» («fundamentals improved»), τα οποία απέβλεπαν στη διατήρηση των περιορισμών της προσβάσεως των Ιαπώνων παραγωγών στη βρετανική αγορά, παρά την απόσυρση της Corus. Έτσι, κατά τη διάρκεια του Ιουλίου 1990, επ' ευκαιρία της ανανεώσεως της συμβάσεως εκχωρήσεως της αδείας εκμεταλλεύσεως της τεχνικής σπειρώματος VAM, οι Vallourec και Corus συμφώνησαν να εφοδιάζεται η τελευταία λείους σωλήνες μόνον από τη Vallourec, τη Mannesmann και τη Dalmine (αιτιολογική σκέψη 78 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

26 Τον Απρίλιο του 1991, η Corus έκλεισε το εργοστάσιο του Clydesdale (Ηνωμένο Βασίλειο), το οποίο εξασφάλιζε το 90% περίπου της παραγωγής της σε λείους σωλήνες. Η Corus συνήψε τότε συμβάσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες, αρχικής διάρκειας πέντε ετών σιωπηρώς ανανεούμενης πλην καταγγελίας με δωδεκάμηνη προθεσμία προειδοποιήσεως, με τη Vallourec (στις 24 Ιουλίου 1991), τη Dalmine (στις 4 Δεκεμβρίου 1991) και τη Mannesmann (στις 9 Αυγούστου 1993) (στο εξής: συμβάσεις εφοδιασμού). Οι τρεις αυτές συμβάσεις, που περιλαμβάνονται στις

σελίδες 12867, 12910 και 12948 του φακέλου της Επιτροπής, χορηγούν σε καθεμία από τις εν λόγω επιχειρήσεις ποσοστό εφοδιασμού το οποίο καθορίστηκε αντιστοίχως στο 40%, 30% και 30% των αναγκών της Corus (αιτιολογικές σκέψεις 79 έως 82 της προσβαλλομένης απόφασης), μη λαμβανομένων υπόψη των σωλήνων μικρής διαμέτρου.

- 27 Το 1993, τρεις παράγοντες οδήγησαν σε επανεξέταση των αρχών λειτουργίας του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Επρόκειτο, πρώτον, για την αναδιάρθρωση της ευρωπαϊκής χαλυβουργίας. Συγκεκριμένα, στο Ηνωμένο Βασίλειο, η Corus σχεδίαζε να παύσει τις τελευταίες δραστηριότητές της παραγωγής σωλήνων με σπειρώμα άνευ ραφής. Στο Βέλγιο, η εταιρία New Tubemeuse (στο εξής: NTM), της οποίας η δραστηριότητα ήταν προσανατολισμένη κυρίως στις εξαγωγές προς τη Μέση και την Άπω Ανατολή, διελύθη στις 31 Δεκεμβρίου 1993. Δεύτερον, επρόκειτο για την πρόσβαση των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής στην κοινοτική αγορά, η οποία απειλούσε να ανατρέψει τις κατανομές της αγοράς που είχαν συμφωνηθεί στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Τέλος, τρίτον, στην παγκόσμια αγορά των σωλήνων που προορίζονται για την άντληση και εκμετάλλευση πετρελαίου και φυσικού αερίου, οι συγκολλητοί σωλήνες σημείωσαν σημαντική αύξηση, παρά τις διαφορές που εξακολουθούν να υφίστανται μεταξύ των διαφόρων περιοχών (αιτιολογικές σκέψεις 83 και 84 της προσβαλλομένης απόφασης).
- 28 Υπ' αυτές τις περιστάσεις συνεδρίασαν τα μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας στο Τόκιο στις 5 Νοεμβρίου 1993, προκειμένου να καταλήξουν σε νέα συμφωνία για την κατανομή των αγορών με τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής. Το περιεχόμενο της επιτευχθείσας τότε συμφωνίας αντικατοπτρίζεται σε ένα έγγραφο που παραδόθηκε στην Επιτροπή στις 12 Νοεμβρίου 1997 από ξένο στη διαδικασία τρίτο πληροφοριοδότη και περιλαμβάνεται στη σελίδα 7320 του φακέλου της Επιτροπής, και το οποίο περιέχει, μεταξύ άλλων, ένα σύστημα ποσοστών κατανομής («sharing key») (στο εξής: έγγραφο «sharing key»). Κατά τα λεγόμενα του πληροφοριοδότη, πηγή του εν λόγω εγγράφου ήταν ένας εμπορικός πράκτορας ενός από τους συμμετασχόντες στην εν λόγω συνεδρίαση. Όσον αφορά, ειδικότερα, τις συνέπειες της αναδιρθώσεως της ευρωπαϊκής βιομηχανίας, η παύση της λειτουργίας της NTM επέτρεψε, κατά την Επιτροπή, στους κοινοτικούς παραγωγούς να επιτύχουν αντιπαροχές εκ μέρους των παραγωγών της Ιαπωνίας και της Λατινικής Αμερικής, των κυρίως ωφελουμένων από την απόσυρση της NTM από τις εξαγωγικές αγορές (αιτιολογικές σκέψεις 85 έως 89 της προσβαλλομένης απόφασης).

- 29 Η Corus, από την πλευρά της, έλαβε την οριστική απόφαση να παύσει τις τελευταίες δραστηριότητες της παραγωγής σωλήνων άνευ ραφής. Στις 22 Φεβρουαρίου 1994, η Vallourec απέκτησε τον έλεγχο των εγκαταστάσεων σπειρωμάτων και παραγωγής σωλήνων της Corus και συνέστησε, προς τούτο, την εταιρία Tubular Industries Scotland Ltd (στο εξής: TISL). Στις 31 Μαρτίου 1994, η TISL ανέλαβε την εκτέλεση των συμβάσεων εφοδιασμού σε λείους σωλήνες τις οποίες είχε συνάψει η Corus με την Dalmine και τη Mannesmann. Στις 24 Απριλίου 1997, η σύμβαση που είχε συναφθεί με τη Mannesmann εξακολουθούσε να ισχύει. Στις 30 Μαρτίου 1999, η Dalmine κατήγγειλε τη σύμβαση εφοδιασμού με την TISL (αιτιολογικές σκέψεις 90 έως 92 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 30 Η Επιτροπή θεώρησε ότι, με τις συμβάσεις αυτές, οι κοινοτικοί παραγωγοί είχαν αποκτήσει ποσοτώσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες της βρετανικής αγοράς, η οποία αντιπροσωπεύει πλέον του ημίσεος της κοινοτικής καταναλώσεως σε σωλήνες OCTG. Κατέληξε, συνεπώς, στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο για σύμπραξη απαγορευόμενη από το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ (βλ. ανωτέρω σκέψη 22).

Ε — Οι ουσιαστικές διατάξεις της προσβαλλομένης αποφάσεως

- 31 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οκτώ αποδέκτριες της αποφάσεως επιχειρήσεις «[...] παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, [της Συνθήκης] ΕΚ, συμμετέχοντας [...] σε μια συμφωνία που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη διατήρηση της αντίστοιχης εγχώριας αγοράς τους για τα είδη σωληνουργίας [...] OCTG [...] συνήθους ποιότητας και [τους σωληναγωγούς “έργου”] άνευ ραφής».
- 32 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως το 1995 για τις Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon, Kawasaki Steel Corp. και NKK Corp. Όσον αφορά την Corus, αναφέρει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως τον Φεβρουάριο του 1994.

- 33 Οι λοιπές κρίσιμες ουσιαστικές διατάξεις της προσβαλλομένης απόφασεως έχουν ως εξής:

«Άρθρο 2

1. Οι επιχειρήσεις [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] και Dalmine [...] παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, [της Συνθήκης] ΕΚ, συνάπτοντας, στο πλαίσιο της παράβασης που αναφέρεται στο άρθρο 1, συμβάσεις που είχαν ως αποτέλεσμα μια κατανομή των [προμηθειών] λειών σωλήνων OCTG στην [Corus] (Vallourec [...] από το 1994).

2. Για την [Corus] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ του Ιουλίου 1991 και του Φεβρουαρίου 1994. Για τη Vallourec [...] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 24ης Ιουλίου 1991 και της 30ής Μαρτίου 1999. Για την Dalmine [...] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 4ης Δεκεμβρίου 1991 και της 30ής Μαρτίου 1999. Για την [Mannesmann] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 9ης Αυγούστου 1993 και της 24ης Απριλίου 1997.

[...]

Άρθρο 4

Επιβάλλονται στις επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1 τα ακόλουθα πρόστιμα, λόγω της διαπιστωθείσας παράβασης στο εν λόγω άρθρο:

(1) [Mannesmann]

13 500 000 ευρώ

(2) Vallourec [...]	8 100 000 ευρώ
(3) [Corus]	12 600 000 ευρώ
(4) Dalmine [...]	10 800 000 ευρώ
(5) Sumitomo [...]	13 500 000 ευρώ
(6) Nippon [...]	13 500 000 ευρώ
(7) Kawasaki Steel Corp. [...]	13 500 000 ευρώ
(8) NKK Corp. [...]	13 500 000 ευρώ
[...]»	

ΣΤ — Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

³⁴ Με επτά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου από τις 28 Φεβρουαρίου έως τις 3 Απριλίου 2000, οι Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki και Sumitomo άσκησαν προσφυγή κατά της προσβαλλομένης απόφασης.

³⁵ Με τρεις διατάξεις της 23ης Απριλίου 2002, επιτράπη στην Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής, σύμφωνα με το άρθρο 116, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στις υποθέσεις Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00.

- 36 Με διάταξη της 18ης Ιουνίου 2002, το Πρωτοδικείο αποφάσισε, αφού άκουσε τους διαδίκους, να συνεκδικάσει τις επτά υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, καθώς επίσης να συνεκδικάσει τις τέσσερις υποθέσεις στις οποίες οι προσφεύγουσες είναι ιαπωνικές εταιρίες (Τ-67/00, Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00) προς έκδοση κοινής απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας. Κατόπιν των αποφάσεων αυτών, παρασχέθηκε σε όλες τις προσφεύγουσες στις επτά υποθέσεις η δυνατότητα να συμβουλευθούν το σύνολο των δικογραφιών που αφορούν την παρούσα διαδικασία στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου. Ελήφθησαν επίσης μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας.
- 37 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι, συμπεριλαμβανομένης της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ υπό την ιδιότητά της ως παρεμβαίνουσας στις υποθέσεις Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00, αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 19ης, της 20ής και της 21ης Μαρτίου 2003.

Αιτήματα των διαδίκων

- 38 Στην υπόθεση Τ-67/00, η ΝΚΚ Corp. ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που αφορά την προσφεύγουσα·
 - να ακυρώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε·
 - επικουρικώς, σε περίπτωση που η προσβαλλόμενη απόφαση διατηρηθεί σε ισχύ, να μειώσει το ύψος του προστίμου της·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας·

- να διατάξει κάθε άλλο μέτρο που θα κρίνει αναγκαίο για την εκτέλεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

39 Στην υπόθεση T-68/00, η Nirron ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που αφορά την προσφεύγουσα·

- να ακυρώσει ή, τουλάχιστον, να μειώσει το ποσό του προστίμου της·

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

40 Στην υπόθεση T-71/00, η Kawasaki Steel Corp. ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

- επικουρικώς, να μειώσει το ύψος του προστίμου της·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

41 Στην υπόθεση T-78/00, η Sumitomo ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τα άρθρα 1 έως 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα·

— επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που της επιβάλλει πρόστιμο ύψους 13,5 εκατομμυρίων ευρώ και να ορίσει το πρόστιμο σε ουσιωδώς χαμηλότερο επίπεδο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

42 Σε καθεμία από τις τέσσερις υποθέσεις, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της επιπτώσεως της συγκεντρώσεως μεταξύ της Kawasaki Steel Corp. και της NKK Corp.

- 43 Με χωριστές επιστολές της 9ης Μαΐου 2003, οι NKK Corp. και Kawasaki Steel Corp. πληροφόρησαν το Πρωτοδικείο ότι, στο πλαίσιο πράξεως συγκεντρώσεως στην οποία εμπλέκονταν οι δύο όμιλοι στους οποίους ανήκαν, είχαν αλλάξει επωνυμία και ονομάζονται πλέον JFE Steel Corp. Βάσει των εγγράφων που επισύναψαν στις επιστολές τους προς πιστοποίηση αυτής της αλλαγής εμπορικής επωνυμίας, η Γραμματεία του Πρωτοδικείου ζήτησε από τις δύο αυτές προσφεύγουσες καθώς και από την Επιτροπή να διευκρινίσουν την κατάσταση που είχε προκύψει από την εν λόγω πράξη συγκεντρώσεως. Καθεμία από τις προσφεύγουσες απάντησε με επιστολή της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, η δε Επιτροπή με έγγραφο της 22ας Σεπτεμβρίου 2003.
- 44 Από τα εν λόγω έγγραφα και απαντήσεις προκύπτει ότι η Kawasaki Steel Corp. άλλαξε επωνυμία και κατέστη JFE Steel Corp. Αντιθέτως, διαπιστώνεται ότι η NKK Corp. άλλαξε επωνυμία και κατέστη JFE Engineering Corp. Ωστόσο, στις αντίστοιχες επιστολές τους της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, οι δύο αυτές προσφεύγουσες δήλωσαν ότι τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που αφορούσαν τη χαλυβουργική επιχείρηση NKK Corp. μεταβιβάστηκαν στην JFE Steel Corp.
- 45 Καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα κοινοτικά όργανα ασφαλώς μπορούν να λάβουν υπόψη τους την αλλαγή του ονόματος κάποιου διαδίκου.
- 46 Εξάλλου, η νομολογία αναγνωρίζει ότι μια προσφυγή ακυρώσεως κινηθείσα από τον αποδέκτη μιας πράξεως μπορεί να συνεχιστεί από τον καθολικό διάδοχό του, ιδίως στην περίπτωση θανάτου ενός φυσικού προσώπου ή στην περίπτωση που ένα νομικό πρόσωπο παύει να υφίσταται ενώ το σύνολο των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του μεταβιβάζονται σε νέο δικαιούχο (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Οκτωβρίου 1983, 92/82, Gutmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3127, σκέψη 2, και της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψεις 13 έως 18). Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, ο καθολικός διάδοχος υπεισέρχεται

αυτοδικαίως στη θέση του προκατόχου του ως αποδέκτη της προσβαλλομένης πράξεως.

- 47 Αντιθέτως, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος, ούτε στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ ούτε στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας πλήρους δικαιοδοσίας κατά το άρθρο 229 ΕΚ όσον αφορά τις κυρώσεις, να μεταρρυθμίζει την απόφαση κοινοτικού οργάνου υποκαθιστώντας στον αποδέκτη της αποφάσεως άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, όταν ο εν λόγω αποδέκτης εξακολουθεί να υφίσταται. Η αρμοδιότητα αυτή ανήκει, a priori, αποκλειστικά στο όργανο που εξέδωσε την εν λόγω απόφαση. Έτσι, οσάκις το αρμόδιο κοινοτικό όργανο έχει εκδώσει απόφαση και, συνεπώς, προσδιορίσει την ταυτότητα του προσώπου στο οποίο πρέπει να απευθύνεται η απόφαση αυτή, δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να αντικαταστήσει το πρόσωπο αυτό με άλλο.
- 48 Πρέπει, περαιτέρω, να θεωρηθεί ότι η προσφυγή που ασκεί ένα πρόσωπο υπό την ιδιότητα του αποδέκτη μιας πράξεως για να εξασφαλίσει τα δικαιώματά του στο πλαίσιο ακυρωτικού αιτήματος κατά το άρθρο 230 ΕΚ ή αιτήματος μεταρρυθμίσεως κατά το άρθρο 229 ΕΚ δεν μπορεί να μεταβιβαστεί σε τρίτο πρόσωπο το οποίο δεν είναι ο αποδέκτης της αποφάσεως. Πράγματι, αν γινόταν δεκτή η δυνατότητα τέτοιας μεταβιβάσεως, θα υπήρχε ασυμφωνία μεταξύ της ιδιότητας δυνάμει της οποίας ασκήθηκε η προσφυγή και της ιδιότητας δυνάμει της οποίας υποτίθεται ότι συνεχίζεται η δίκη. Επιπλέον, μια τέτοια μεταβίβαση θα δημιουργούσε ασυμφωνία μεταξύ της ιδιότητας του αποδέκτη της πράξεως και της ιδιότητας του προσώπου που είναι διάδικος υπό την ιδιότητα του αποδέκτη.
- 49 Πρέπει να παρατηρηθεί, συναφώς, ότι μια απόφαση όπως η προσβαλλόμενη απόφαση, καίτοι έχει συνταχθεί και δημοσιευθεί υπό τη μορφή μιας μοναδικής αποφάσεως, πρέπει να εκλαμβάνεται ως δέσμη ατομικών αποφάσεων με τις οποίες διαπιστώνονται έναντι καθεμιάς από τις αποδέκτριες επιχειρήσεις η παράβαση ή οι παραβάσεις που γίνονται δεκτές σε βάρος της και με τις οποίες της επιβάλλεται, ενδεχομένως, πρόστιμο. Ο κανόνας αυτός προκύπτει από την ανάγνωση του συνόλου της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, T-227/95, AssiDomän Kraft Products κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-1185, σκέψη 56), και της αποφάσεως, που εξέδωσε επί αιτήσεως αναίρεσεως το Δικαστήριο, της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 P, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ. (Συλλογή 1999, σ. I-5363, σκέψη 49). Έτσι, στην υπό κρίση περίπτωση, η ΝΚΚ Corp. ήταν και παραμένει ο μοναδικός αποδέκτης της αποφάσεως που της

απευθύνθηκε, ενώ η Kawasaki Steel Corp. είναι ο αποδέκτης μιας νομικώς διακρινόμενη αποφάσεως η οποία περιέχεται στην ίδια πράξη.

- 50 Τέλος, είναι αληθές ότι το πρόσωπο υπό την ευθύνη του οποίου έχει πλέον τεθεί η εκμετάλλευση μιας επιχειρήσεως μπορεί, κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής, να αναλάβει, με σχετική δήλωση, την ευθύνη των πραγματικών περιστατικών που προσάπτονται στον πραγματικά ευθυνόμενο, έστω και αν για την παράβαση αυτή ευθύνεται, καταρχήν, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διηύθυνε την εν λόγω επιχείρηση κατά τον χρόνο της διαπράξεως της παραβάσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, καίτοι έχει εφεσιβληθεί, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2001, T-45/98 και T-47/98, Krupp Thyssen Stainless και Acciai speciali Terni κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3757, σκέψεις 57 και 62). Ωστόσο, από τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 46 έως 49 προκύπτει ότι μια τέτοια δήλωση δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να μεταβάλει την ταυτότητα του αποδέκτη μιας αποφάσεως της Επιτροπής, όταν η απόφαση αυτή έχει εκδοθεί, ούτε την ταυτότητα του προσφεύγοντος σε προσφυγή ακυρώσεως κατά τέτοιας αποφάσεως μετά την άσκηση της προσφυγής αυτής.
- 51 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να ληφθεί υπόψη η αλλαγή της επωνυμίας της Kawasaki Steel Corp. σε JFE Steel Corp. καθώς και το γεγονός ότι η NKK Corp. ονομάζεται πλέον JFE Engineering Corp. Ωστόσο, δεν χρειάζεται να υποκατασταθεί η JFE Engineering Corp. από την JFE Steel Corp. στην υπόθεση T-67/00, όποια και αν είναι τα κατά το ιαπωνικό δίκαιο αποτελέσματα της συμφωνίας συγχωνεύσεως που συνήφθη μεταξύ των δύο αυτών εταιριών. Επομένως, η JFE Steel Corp. (στο εξής: JFE-Kawasaki) παραμένει η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-71/00, και η JFE Engineering Corp. (στο εξής: JFE-NKK) παραμένει η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-67/00.

Σκεπτικό

A — Επί των αιτημάτων ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και ιδίως του άρθρου 1 της αποφάσεως

- 52 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προβάλλουν δεκατρείς διαφορετικούς λόγους ακυρώσεως, ορισμένοι εκ των οποίων προβάλλονται από όλες ή πλείονες της μιας προσφεύγουσες.

1. *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως*

- 53 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως προβάλλεται και από τις τέσσερις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 54 Προκαταρκτικώς, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις διατυπώνουν παρατηρήσεις όσον αφορά τη διεξαγωγή των αποδείξεων σχετικά με την παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Επί της ουσίας, ο λόγος αυτός χωρίζεται σε τρία σκέλη.

- 55 Πρώτον, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν, αφενός, ότι η απουσία ιαπωνικών εισαγωγών στις «χερσαίες» ευρωπαϊκές αγορές (στο εξής: αγορές onshore) εξηγείται από αντικειμενικούς εμπορικής φύσεως υπολογισμούς και, αφετέρου, ότι η ύπαρξη της υποτιθέμενης συμφωνίας δεν συμβιβάζεται με τις σημαντικές παραδόσεις επιμάχων προϊόντων τις οποίες πραγματοποίησαν στην αγορά της ζώνης της υφαλοκρηπίδας της Βόρειας Θάλασσας την οποία εκμεταλλεύεται το Ηνωμένο Βασίλειο (στο εξής: αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου ή βρετανική αγορά offshore) και, επομένως, η παράβαση που προσάπτεται στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις εν πάση περιπτώσει δεν παρήγαγε αποτελέσματα θίγοντα τον ανταγωνισμό. Δεύτερον, τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή δεν αποδεικνύουν, κατά τις προσφεύγουσες, ούτε την ύπαρξη της υποτιθέμενης συμφωνίας ούτε, έστω και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη η συμφωνία αυτή, τη συμμετοχή καθεμιάς από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις στην εν λόγω συμφωνία. Τρίτον, η εκ μέρους της Επιτροπής ανάλυση των στόχων των συμβάσεων προμήθειας λείων σωλήνων που συνήφθησαν μεταξύ των Ευρωπαίων παραγωγών και οι οποίες συνιστούν την παράβαση που επικρίνει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αντιφατική. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνει επίσης το αβάσιμο της απόψεως της Επιτροπής όσον αφορά τη συμμετοχή των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

56 Η Sumitomo και η JFE-NKK υποστηρίζουν, αφενός, ότι το βάρος αποδείξεως όλων των συστατικών στοιχείων μιας παραβάσεως φέρει η Επιτροπή (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στις υποθέσεις 100/80 έως 103/80, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, συγκεκριμένα σ. 1914· αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, *Baustahlgewebe* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 58, και της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά *Anic Partecipazioni*, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 86). Επομένως, τυχόν αμφιβολία λειτουργεί υπέρ των επιχειρήσεων που κατηγορούνται ότι μετέσχαν σε παράβαση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψεις 203, 304, 359 και 363, και της 14ης Φεβρουαρίου 1978, 27/76, *United Brands* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 75, σκέψη 265· προτάσεις του δικαστή B. Vesterdorf ασκήσαντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση T-1/89, *Rhône-Poulenc* κατά Επιτροπής, απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, Συλλογή 1991, σ. II-867, συγκεκριμένα σ. II-869, II-954). Κατά συνέπεια, στην Επιτροπή εναπέκειτο να αποδείξει πέραν πάσης ευλόγου αμφιβολίας, τη συνδρομή των περιστάσεων τις οποίες επικαλείται (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Darnon στις υποθέσεις C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, *Ahlström Osakeyhtiö* κ.λπ. κατά Επιτροπής, καλούμενη «απόφαση Χαρτοπολτός II», απόφαση της 31ης Μαρτίου 1993, Συλλογή 1993, σ. I-1307, συγκεκριμένα σ. I-1445, σημείο 195). Αντιθέτως, αρκεί να αποδείξει ένας διάδικος ότι υφίσταται αβεβαιότητα ως προς το βάσιμο της αποφάσεως περί διαπιστώσεως της παραβάσεως ώστε να επιτύχει την ακύρωση της αποφάσεως αυτής (προμνησθείσες προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Sir Gordon Slynn στην υπόθεση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σ. 1931).

57 Αφετέρου, προς απόδειξη της υπάρξεως παραβάσεως, είναι απαραίτητο, κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, να προσκομίσει η Επιτροπή ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την αταλάντευτη πεποίθηση ότι η παράβαση αυτή όντως διαπράχθηκε (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1984, 29/83 και 30/83, *CRAM* και *Rheinzink* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1679, σκέψη 20, και προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση *Χαρτοπολτός II*, σκέψη 127· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-68/89, T-77/89 και T-78/89, *SIV* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1403, ιδίως σκέψεις 193 έως 195, 198 έως 202, 205· έως 210, 220 έως 232, 249 έως 250 και 322 έως 328, και της 6ης Ιουλίου 2000, T-62/98, *Volkswagen* κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2707, σκέψεις 43 και 72). Τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία πρέπει, μεταξύ άλλων, να επιτρέπουν να αποδειχθεί ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις συνιστούν

αισθητούς περιορισμούς του ανταγωνισμού υπό την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Η επιταγή αυτή δεν πληροίται ιδίως όταν είναι δυνατό να δοθεί λογική εξήγηση που αποκλείει την παράβαση των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού (προμνησθείσα απόφαση CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής, σκέψεις 16 επ· απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Ιανουαρίου 1999, T-185/96, T-189/96 και T-190/96, Riviera Auto Service κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-93, σκέψη 47, και προμνησθείσα απόφαση Volkswagen κατά Επιτροπής).

- 58 Εξάλλου, οι προσκομισθείσες αποδείξεις πρέπει να πληρούν τα ανωτέρω κριτήρια ακρίβειας και συγκλίσεως όσον αφορά κάθε ένα στοιχείο της παραβάσεως που έγινε δεκτή, ιδίως όσον αφορά την ταυτότητα των εμπλεκόμενων και τη συμμετοχή τους στην παράβαση (προμνησθείσες στη σκέψη 56 αποφάσεις Χαρτοπολτός ΙΙ, σκέψη 69, και Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 87· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-295/94, Buchmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-813, σκέψη 121), τα επίμαχα προϊόντα ή υπηρεσίες (προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 301 έως 304, και προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 175 έως 194 και 324), τους περιορισμούς που συμφωνήθηκαν μεταξύ των εμπλεκόμενων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-337/94, Enso-Gutzeit κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1571, σκέψεις 102 έως 150) και τη διάρκεια της παραβάσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-441, σκέψη 79, και προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση Volkswagen κατά Επιτροπής, σκέψη 188). Ειδικότερα, όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, είναι απαραίτητο να προσκομιστούν είτε άμεσες αποδείξεις είτε αποδείξεις επαρκώς εγγύς χρονικώς, δηλαδή στοιχεία αφορώντα την ίδια χρονική περίοδο.
- 59 Η JFE-NKK υποστηρίζει ειδικότερα ότι, σύμφωνα με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-348/94, Enso Española κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-1875, σκέψεις 160 έως 171), η Επιτροπή οφείλει να στηρίζεται σε συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία και να μη περιορίζεται σε απλούς ισχυρισμούς όσον αφορά το περιεχόμενο ή τον σκοπό των συναντήσεων στις οποίες μετέσχαν τα μέρη μιας υποτιθέμενης συμφωνίας.
- 60 Η Επιτροπή υποστηρίζει, προκαταρκτικώς, ότι το γεγονός ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προβάλλουν επιχειρήματα τα οποία φωτίζουν διαφορετικά τα πραγματικά περιστατικά τα οποία απέδειξε δεν τους επιτρέπει να επιτύχουν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η επιχειρηματολογία την οποία προβάλλει συναφώς η JFE-NKK, η οποία στηρίζεται ιδίως στις αποφάσεις CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής (προμνησθείσα στη σκέψη 57) και

Χαρτοπολτός ΙΙ (προμνησθείσα στη σκέψη 56, σκέψεις 126 και 127), έχει εφαρμογή μόνον όταν η απόφαση της Επιτροπής στηρίζεται αποκλειστικά στη σκέψη ότι τα αποδειχθέντα γεγονότα δεν μπορούν να εξηγηθούν διαφορετικά παρά μόνο σε συνάρτηση με συνεννόηση μεταξύ επιχειρήσεων. Όμως, αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

- 61 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να καταδείξει πέραν πάσης ευλόγου αμφιβολίας την ύπαρξη της παραβάσεως που λαμβάνει υπόψη της, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν είναι βάσιμο. Κατ' αυτήν, πρέπει να σημειωθεί, ειδικότερα, ότι, στην προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Χαρτοπολτός ΙΙ, η ανωτέρω ερμηνεία της έννοιας των επαρκώς ακριβών και συγκλινουσών αποδείξεων, την οποία πρότεινε ο γενικός εισαγγελέας M. Darmon στις προμνησθείσες στη σκέψη 56 προτάσεις του στην υπόθεση εκείνη, δεν υιοθετήθηκε από το Δικαστήριο. Ομοίως, στην απόφαση της 20ής Απριλίου 1999, Τ-305/94 έως Τ-307/94, Τ-313/94 έως Τ-316/94, Τ-318/94, Τ-325/94, Τ-328/94, Τ-329/94 και Τ-335/94, Limburgse Vinyl Maatschaap κ.λπ. κατά Επιτροπής, καλούμενη «απόφαση PVC ΙΙ» (Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-931), το Πρωτοδικείο επέλεξε να κρίνει συνολικώς αν τα προσκομισθέντα στην υπόθεση εκείνη αποδεικτικά στοιχεία ήταν επαρκή προς απόδειξη της υπάρξεως της επίδικης παραβάσεως. Όσον αφορά, ειδικότερα, τη διάρκεια της παραβάσεως, η ακρίβεια και η σύγκλιση των στοιχείων δεν απαιτήθηκαν για την απόδειξη της υπάρξεως της παραβάσεως, αλλά μόνον για τον καθορισμό του κατά πόσον το ύψος του προστίμου έπρεπε να προσαρμοστεί αναλόγως της διάρκειας αυτής. Εν πάση περιπτώσει, η ακριβής ημερομηνία της ενάρξεως της παραβάσεως δεν ασκεί επιρροή στην υπό κρίση περίπτωση, καθόσον ήταν προγενέστερη του έτους 1990, δεδομένου ότι η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, έλαβε υπόψη της την παράβαση μόνον από αυτήν την ημερομηνία και μετά.

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από το ασυμβίβαστο της υπάρξεως της προβαλλομένης συμφωνίας με την επικρατούσα στη βρετανική αγορά offshore και στις λοιπές ευρωπαϊκές αγορές κατάσταση

- 62 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η ύπαρξη εμπορικών φραγμών αποτελεί εύλογη εναλλακτική εξήγηση της απουσίας ιαπωνικών πωλήσεων στις ευρωπαϊκές αγορές όσον αφορά τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της προβαλλομένης αποφάσεως. Όμως, δεδομένου ότι η

συλλογιστική της Επιτροπής στηρίζεται στην υπόθεση ότι αυτή η απουσία δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνον σε συνάρτηση με συνεννόηση μεταξύ των μερών της επίδικης συμφωνίας, πρέπει να ακυρωθεί το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την άποψη που υιοθετήθηκε με τις προμνησθείσες αποφάσεις CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής (προμνησθείσα στη σκέψη 57) (σκέψη 16), Χαρτοπολτός ΙΙ (προμνησθείσα στη σκέψη 56) (σκέψεις 126 και 127), και PVC ΙΙ (προμνησθείσα στη σκέψη 61) (σκέψη 725).

63 Κατά τις προσφεύγουσες, υφίσταται ουσιώδης αντίφαση μεταξύ, αφενός, του ισχυρισμού ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί ήταν μέρη σε συμφωνία με την οποία είχαν δεσμευθεί να μη προμηθεύουν τις ευρωπαϊκές αγορές και, αφετέρου, της πραγματικής συμπεριφοράς τους στις αγορές αυτές. Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, μια εξέταση των εμπορικών ρευμάτων μεταξύ Ιαπωνίας και Ευρώπης θα καταδείκνυε ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί ανταγωνίζονταν σθεναρά τους Ευρωπαίους παραγωγούς στις αγορές offshore, ιδίως δε στις αγορές του Ηνωμένου Βασιλείου και της Νορβηγίας οι οποίες, μαζί, αποτελούσαν τη μόνη σημαντική αγορά κατά την άποψη των Ιαπώνων παραγωγών, και τούτο για αντικειμενικούς εμπορικής φύσεως λόγους. Εξάλλου, η ζήτηση στη βρετανική αγορά offshore αφορούσε κυρίως τους σωλήνες OCTG premium και όχι τους σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Στην καλύτερη περίπτωση, η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμήσεως και χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών δεχόμενη, στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την ύπαρξη παραβάσεως τόσο στις ευρωπαϊκές αγορές offshore όσο και στις ευρωπαϊκές αγορές onshore.

64 Συναφώς, η Nippon διερωτάται αν είναι εύλογη η υπόθεση ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί προσχώρησαν σε συμφωνία με τους Ευρωπαίους παραγωγούς η οποία τους απαγόρευε να διαθέτουν τα προϊόντα τους στις ευρωπαϊκές αγορές, δεδομένων των περιστάσεων που περιγράφονται στην προηγούμενη σκέψη. Η JFE-Kawasaki και η Sumitomo παρατηρούν ότι, σύμφωνα με τον πίνακα που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το μερίδιο αγοράς κάθε εγχώριου παραγωγού για τους σωλήνες OCTG και τους σωληναγωγούς στην αγορά της χώρας του σε καμία περίπτωση δεν ήταν 100%. Ειδικότερα, στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, οι εισαγωγές των προϊόντων αυτών κυμαίνονταν μεταξύ 16 και 22%. Απαντώντας στο επιχειρήμα της Επιτροπής ότι αυτό εξηγείται από το ιδιαίτερο καθεστώς της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου, η οποία θεωρείται ως ημιπροστατευόμενη (απολαύουσα περιορισμένης προστασίας) από τα «βασικά στοιχεία», η JFE-NKK αντιτάσσει ότι η γαλλική αγορά, η οποία δεν υπαγόταν σε τέτοιο καθεστώς, έτυχε λιγότερο αποτελεσματικής προστασίας το 1991 και ίσης προστασίας το 1994, όπως προκύπτει από τον προμνησθέντα πίνακα. Δεδομένου ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν πραγματοποίησαν καθόλου πωλήσεις των

προϊόντων που αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση σε ορισμένες ευρωπαϊκές αγορές κατά τη διάρκεια ορισμένων από τα έτη που αφορά η παράβαση την οποία διαπίστωσε η Επιτροπή, η JFE-NKK θεωρεί ότι το γεγονός αυτό μπορεί να εξηγηθεί, μεταξύ άλλων, από τις διακυμάνσεις των πωλήσεων των προϊόντων αυτών, η κατανάλωση των οποίων εξαρτάται κατά μεγάλο μέρος από τη δραστηριότητα στους τομείς του πετρελαίου και του αερίου.

- 65 Η Sumimoto αναγνωρίζει ρητώς ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει όσον αφορά τα αποτελέσματα της επίδικης συμφωνίας δεν ισχύουν στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως παρά μόνον αν το Πρωτοδικείο θεωρήσει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον, βάσει των ουσιαστικών αποδεικτικών στοιχείων που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, την ύπαρξη της παραβάσεως. Παρατηρεί, συναφώς, ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε κατά κύριο λόγο στο αντικείμενο της συμφωνίας και επικουρικώς μόνον στα αποτελέσματά της.
- 66 Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής, που στηρίζεται στη σκέψη 1088 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2000, Τ-25/95, Τ-26/95, Τ-30/95 έως Τ-32/95, Τ-34/95 έως Τ-39/95, Τ-42/95 έως Τ-46/95, Τ-48/95, Τ-50/95 έως Τ-65/95, Τ-68/95 έως Τ-71/95, Τ-87/95, Τ-88/95, Τ-103/95 και Τ-104/95, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, καλούμενης «απόφαση Τσιμέντο» (Συλλογή 2000, σ. ΙΙ-491), σύμφωνα με το οποίο μια παράβαση είναι ιδιαίτερος σοβαρή αν συνίσταται σε συμφωνία αποσκοπούσα στην εξάλειψη του ανταγωνισμού σε μια αγορά όπου ο ανταγωνισμός είναι ήδη πολύ περιορισμένος, η JFE-Kawasaki παρατηρεί ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως είναι πολύ διαφορετικές από τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αφορούσε η απόφαση εκείνη. Στην υπό κρίση υπόθεση, υπήρχε έντονος ανταγωνισμός εντός της Ευρώπης, τουλάχιστον σε επίπεδο δομών, λόγω της υπάρξεως τεσσάρων μεγάλων κοινοτικών παραγωγών, πράγμα που συνεπαγόταν ότι οποιοσδήποτε δυνητικός ανταγωνισμός από ιαπωνικές επιχειρήσεις ήταν αμελητέος. Αντιθέτως, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα απόφαση Τσιμέντο, υπήρχε μια σειρά κλειστών γεωγραφικών μονοπωλίων.
- 67 Η JFE-Kawasaki υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 61 έως 77 της ίδιας της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα «βασικά στοιχεία» δεν αφορούσαν την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, μάλλον δε ούτε τις άλλες κοινοτικές αγορές offshore. Ειδικότερα, κατά την ως άνω προσφεύγουσα, από την αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι τα «βασικά στοιχεία» ρύθμιζαν την κατάσταση στις εγχώριες αγορές, ενώ η αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου υπαγόταν σε ιδιαίτερο καθεστώς, αυτό της «ημιπροστασίας» ή της

«περιορισμένης προστασίας». Η περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 102 της προσαλλομένης αποφάσεως διαπίστωση ότι τα μέρη της συμφωνίας όφειλαν να μην προβαίνουν σε παραδόσεις των επιδικών σωλήνων στις εγχώριες αγορές, δεν συμβιβάζεται με το υβριδικό καθεστώς που αποδίδει η αιτιολογική σκέψη 62 στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου.

- 68 Οι παραδόσεις σωλήνων άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα από την Ιαπωνία προς την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου χαρακτηρίζονται από τη διάρκεια τους και τον όγκο τους. Συναφώς, η Nippon στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στον πίνακα που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσαλλομένης αποφάσεως και από τον οποίο προκύπτει ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις διέθεσαν σημαντικές ποσότητες χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου. Το ότι τα αριθμητικά αυτά στοιχεία αφορούν όλους τους χαλυβδοσωλήνες και όχι μόνον αυτούς που αφορά η προσαλλομένη απόφαση δεν επηρεάζει, κατά την ως άνω προσφεύγουσα, τη σημασία τους και οφείλεται στο ότι οι παραγωγοί αυτοί προμήθευαν την υφαλοκρηπίδα του Ηνωμένου Βασιλείου με διαφόρους τύπους σωλήνων, ήτοι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG, σωληναγωγούς και σωλήνες OCTG premium. Η Nippon επικαλείται επίσης τα αριθμητικά στοιχεία των ιαπωνικών τελωνειακών αρχών όσον αφορά τις εξαγωγές για τα έτη 1988 έως 1996 καθώς και στατιστικές προερχόμενες από την ιαπωνική ένωση εξαγωγέων χαλυβουργικών προϊόντων για τα έτη 1977 έως 1987, που επιβεβαιώνουν την ύπαρξη αυτού του ανταγωνισμού. Η Sumitomo υποστηρίζει επίσης ότι οι πωλήσεις σωλήνων τις οποίες πραγματοποίησε στις αγορές της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, ιδίως δε στην αγορά της υφαλοκρηπίδας του Ηνωμένου Βασιλείου, ήταν σημαντικές και επικαλείται διάφορα αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού. Αμφισβητεί, ειδικότερα, τη χρησιμοποίηση του αριθμού των 230 000 τόνων, τον οποίο αναφέρει η Επιτροπή, για τις μέσες ετήσιες πωλήσεις σωληναγωγών από τα μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας στις επίμαχες κοινοτικές αγορές. Κατ' αυτήν, οι πωλήσεις που πραγματοποίησε το σύνολο των μελών του ομίλου αυτού ανέρχονται σε 71 000 τόνους σωληναγωγών ετησίως. Η JFE-NKK παραπέμπει στα λεπτομερή αριθμητικά στοιχεία που υπέβαλε στην Επιτροπή απαντώντας στην αίτηση παροχής πληροφοριών της τελευταίας, και από τα οποία προκύπτει ότι ουδόλως απέφυγε τις πωλήσεις σωλήνων της στις ευρωπαϊκές αγορές κατά την περίοδο που ελήφθη υπόψη ως διάρκεια της παραβάσεως. Η JFE-Kawasaki υποστηρίζει ότι οι πωλήσεις της σε όλες τις ευρωπαϊκές αγορές παρέμειναν μεν σε πολύ χαμηλά επίπεδα, αλλά ότι η ίδια κατέβαλε, ωστόσο, σημαντικές προσπάθειες για να πραγματοποιήσει τέτοιες πωλήσεις, ιδίως στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου.

69 Εξάλλου, η ύπαρξη έντονου ανταγωνισμού εκ μέρους των Ιαπώνων παραγωγών, ιδίως στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, αποδεικνύεται σαφώς από τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή κατά τη διάρκεια της έρευνας της στους Ευρωπαίους παραγωγούς. Ειδικότερα, το έγγραφο που παρατίθεται στη σελίδα 4902 του φακέλου της Επιτροπής, και το οποίο επιγράφεται «Paper for Presidents», αναφέρεται στην «επιθετική συμπεριφορά των [Ιαπώνων] όσον αφορά τους [σωλήνες] OCTG», τα δε πέντε σημειώματα της Vallourec — δηλαδή το σημείωμα της 23ης Μαρτίου 1990, που παρατίθεται στη σελίδα 15622 του εν λόγω φακέλου και επιγράφεται «Σκέψεις σχετικά με την ανανέωση της συμβάσεως VAM» (στο εξής: σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM»), το σημείωμα της 2ας Μαΐου 1990, που παρατίθεται στη σελίδα 15610 του φακέλου και επιγράφεται «Στρατηγικοί προβληματισμοί όσον αφορά τις σχέσεις της VLR» (στο εξής: σημείωμα «Στρατηγικοί προβληματισμοί»), το σημείωμα της 1ης Ιουνίου 1990, που παρατίθεται στη σελίδα 15591 του φακέλου και επιγράφεται «Ανανέωση της συμβάσεως VAM BSC», το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 και, τέλος, το μη χρονολογημένο σημείωμα που παρατίθεται στη σελίδα 15596 και επιγράφεται «Entretien BSC» — επιβεβαιώνουν όλα ότι η Vallourec θεωρούσε ότι οι πωλήσεις των Ιαπώνων παραγωγών στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου ήταν πολύ ανησυχητικές. Ομοίως, τηλεομοιοτυπία της Mannesmann της 16ης Αυγούστου 1993, η οποία παρατίθεται στη σελίδα 2493 του φακέλου της Επιτροπής, αναφέρεται στον ιαπωνικό ανταγωνισμό μέσω των τιμών, οποίος καθιστούσε άνευ ενδιαφέροντος για τη Mannesmann την υποβολή προσφοράς σε ορισμένους διαγωνισμούς.

70 Εξάλλου, αφενός, από την επιστολή της 6ης Ιουνίου 1994, την οποία απέστειλε η επιτροπή συνδέσμου της βιομηχανίας χαλυβδοσωλήνων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στην Επιτροπή και η οποία παρατίθεται στη σελίδα 5243 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: επιστολή της επιτροπής συνδέσμου της 6ης Ιουνίου 1994), και, αφετέρου, από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της εν λόγω επιτροπής συνδέσμου της 24ης Αυγούστου 1994, που παρατίθενται στη σελίδα 5103 του φακέλου της Επιτροπής, προκύπτει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί θεωρούσαν ότι οι ιαπωνικές επιχειρήσεις αποτελούσαν επιθετικούς ανταγωνιστές και ότι ο όγκος των πωλήσεών τους συνιστούσε απειλή για τη θέση τους στις αγορές offshore των κρατών μελών της Κοινότητας. Τα πρακτικά της συνεδριάσεως της επιτροπής συνδέσμου της 24ης Αυγούστου 1994 καταδεικνύουν επίσης ότι τα μερίδια αγοράς των Ιαπώνων παραγωγών ανέρχονταν στο 25 % στις αγορές offshore της Κοινότητας και στις Νήσους Φερόες για τα πάσης ποιότητας χάλυβα προϊόντα OCTG και στο 34 % στις αγορές offshore της Κοινότητας και της Νορβηγίας για τα προϊόντα OCTG από ανθρακοχάλυβα. Η Sumitomo επικαλείται επίσης, προς στήριξη του ισχυρισμού της όσον αφορά τον όγκο των εισαγωγών από την Ιαπωνία, τηλεομοιοτυπία της Association européenne du tube en acier (πρώην Comité de liaison de l'industrie du tube d'acier de la Communauté européenne) της 5ης Οκτωβρίου 1994, που

παρατίθεται στη σελίδα 4723, καθώς και μη χρονολογημένο σχέδιο επιστολής που απευθυνόταν στον κ. Large, υπάλληλο της Επιτροπής, το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 4725 του φακέλου της Επιτροπής. Ομοίως, οι δηλώσεις των Ευρωπαίων παραγωγών —ιδίως οι από 29 Μαΐου 1997 απαντήσεις της Dalminedu στις ερωτήσεις που έθεσε η Επιτροπή στο πλαίσιο του άρθρου 11 του κανονισμού 17, οι οποίες παρατίθενται στη σελίδα 15162 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: απαντήσεις της Dalmine της 29ης Μαΐου 1997) και εκείνες της Corus της 13ης Αυγούστου 1997, που παρατίθενται στη σελίδα 11916 του φακέλου (στο εξής: απαντήσεις της Corus)— επιβεβαιώνουν την άποψη αυτή. Οι απαντήσεις της Corus μαρτυρούν, μεταξύ άλλων, ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν στόχο την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Η Nirron υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με το έγγραφο «g) japanese», το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 4909 του φακέλου της Επιτροπής και έχει συνταχθεί από μία από τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις, «η Nirron [...] ειδικότερα [γινόταν] όλο και περισσότερο επιθετική στην αγορά της υφαλοκρηπίδας του Ηνωμένου Βασιλείου».

71 Κατά τους Ιάπωνες παραγωγούς, το γεγονός ότι πώλησαν, στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, σημαντικές ποσότητες χαλυβδοσωλήνων, ιδίως σωλήνων OCTG premium και σωληναγωγών «έργου», χωρίς ωστόσο να πωλήσουν σημαντικές ποσότητες των προϊόντων αυτών στις αγορές onshore των κρατών μελών της Κοινότητας, ήταν απολύτως λογικό και συνεπές με τη μη ύπαρξη της προβαλλόμενης συμφωνίας, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή. Ειδικότερα, τα προϊόντα αυτά, όταν προορίζονται για χρήσεις offshore, είναι υψηλής ποιότητας και πολύ ακριβά. Εξάλλου, είναι, γενικώς, ευκολότερο για τους αλλοδαπούς παραγωγούς να διαγωνίζονται με τους εντόπιους παραγωγούς για διαφοροποιημένα προϊόντα, όπως οι σωλήνες OCTG premium, παρά για κοινά προϊόντα, όπως οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG με σπείρωμα.

72 Εξάλλου, η υφαλοκρηπίδα της Βόρειας Θάλασσας, ιδίως η αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος της ευρωπαϊκής αγοράς για τους χαλυβδοσωλήνες, όπως μαρτυρεί το έγγραφο «g) japanese». Επομένως, οι κοινοτικές αγορές onshore για τα προϊόντα αυτά είναι σχετικά περιορισμένες. Ως εκ τούτου, δεν θεωρούνται ιδιαίτερα προσοδοφόρες. Εξάλλου, οι συνθήκες ανταγωνισμού που υφίσταται στη βρετανική αγορά offshore είναι πολύ διαφορετικές από εκείνες που επικρατούν στις αγορές onshore της Κοινότητας. Συγκεκριμένα, οι ιαπωνικές πωλήσεις στις τελευταίες αυτές αγορές μειονεκτούν λόγω των αθροιστικών αποτελεσμάτων ορισμένων εμπορικής φύσεως εμποδίων τα περισσότερα από τα οποία δεν υφίστανται στη βρετανική αγορά offshore. Η Επιτροπή δεν το έλαβε υπόψη της, παραλείποντας να διακρίνει, στην προσαλλόμενη απόφαση, μεταξύ των αγορών offshore και των αγορών onshore. Η Nirron υποστηρίζει ότι οι

αγορές onshore ήταν ουσιαστικά κλειστές για τους Ιάπωνες παραγωγούς λόγω των εμποδίων αυτών, τουλάχιστον αν ληφθούν υπόψη συνολικά. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται, κατά τη Sumitomo, όσον αφορά τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG, από την επιστολή εταιρίας αγοράστριας προϊόντων του είδους αυτού, η οποία ανέφερε ότι Ιάπωνες παραγωγοί τής είχαν μεν προσφέρει τέτοια προϊόντα προς πώληση, η προταθείσα όμως τιμή δεν ήταν ενδιαφέρουσα και οι προθεσμίες παραδόσεως μακρύτερες από εκείνες που τάσσονταν στους Ευρωπαίους παραγωγούς. Κατά τη Sumitomo, η αναφορά, στην ιστοσελίδα Internet της ίδιας αυτής εταιρίας, σε Ιάπωνες προμηθευτές, την οποία επικαλείται η Επιτροπή, αφορούσε σωλήνες OCTG premium και όχι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG.

73 Όσον αφορά τους φραγμούς στις εισαγωγές ιαπωνικών σωλήνων στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις θεωρούν, πρώτον, ότι η παραδοσιακή εμπορική πολιτική της Κοινότητας, που αποσκοπούσε στην προστασία των ευρωπαϊκών αγορών μέσω, μεταξύ άλλων, συμφωνιών αυτοπεριορισμού συναπτομένων μεταξύ της Επιτροπής και της Ιαπωνικής Κυβερνήσεως, αποτελεί τέτοιο εμπόδιο. Ο ουσιαστικός στόχος της πολιτικής αυτής είναι η διατήρηση των υφισταμένων εμπορικών ρευμάτων. Εν προκειμένω, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι δεν πραγματοποιούσαν εξαγωγές σωλήνων άνευ ραφής προς τις αγορές onshore της Κοινότητας την εποχή κατά την οποία ίσχυαν αυτές οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού, ή το έπρατταν σε πολύ μικρές ποσότητες, και ότι, κατά συνέπεια, η πολιτική αυτή τις αποθάρρυνε να εξάγουν τα προϊόντα τους προς τις αγορές αυτές.

74 Στην πράξη, η πρώτη συμφωνία αυτοπεριορισμού που αφορούσε τους χαλυβδοσωλήνες συνήφθη τον Μάρτιο του 1978. Η τελευταία συμφωνία που ανανέωσε την ισχύ των υποχρεώσεων αυτοπεριορισμού, του Δεκεμβρίου 1989, παρέμεινε ισχυρή έως τα τέλη του 1990. Η ίδια η Επιτροπή αναφέρει, στην αιτιολογική σκέψη 134 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι συμφωνίας αυτές είχαν αποθαρρύνει τους Ιάπωνες παραγωγούς να εξάγουν τους χαλυβδοσωλήνες τους στην Ευρώπη πριν από το 1990. Ως εκ τούτου, η πιθανότητα υπάρξεως επαρκούς συγκλίσεως των βουλήσεων κατά την έννοια της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, Τ-141/94, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-347, σκέψη 262), και της προμνησθείσας στη σκέψη 66 αποφάσεως Τσιμέντο (σκέψη 917) αποκλειόταν, όσον αφορά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, κατά την περίοδο κατά την οποία ίσχυαν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού. Η JFE-NKK προσθέτει ότι η ίδια η Επιτροπή είναι εκείνη που παρότρυνε τους Ιάπωνες παραγωγούς να υιοθετήσουν την εμπορική πολιτική την οποία τώρα τους προσάπτει, ενώ δεν προσκόμισε απόδειξη σχετικά με την ημερομηνία κατά την

οποία έπαυσαν να ισχύουν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού. Γενικότερα, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις επικαλούνται την παράταση της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού προς στήριξη των αιτημάτων τους για μείωση των προστίμων (βλ. κατωτέρω σκέψεις 136 επ. και 511 έως 513).

75 Δεύτερον, οι Ιάπωνες παραγωγοί χαλυβδοσωλήνων αποθαρρύνθηκαν να εξάγουν σωλήνες άνευ ραφής από ανθρακοχάλυβα προς τις αγορές onshore της Κοινότητας διότι αντιμετώπιζαν την επιβολή σημαντικών τελωνειακών δασμών δυνάμει του Κοινού Δασμολογίου. Μεταξύ 1977 και 1994, οι τελωνειακοί δασμοί που επιβάλλονταν στις εισαγωγές χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής στις αγορές onshore της Κοινότητας ουδέποτε υπήρξαν κατώτεροι του 9%. Ο περιεχόμενος στην αιτιολογική σκέψη 138 της προσβαλλομένης απόφασης ισχυρισμός, σύμφωνα με τον οποίο η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τον παράγοντα αυτόν, ουδόλως επιτρέπει να κατανοηθεί ο λόγος για τον οποίο, κατά την άποψη της Επιτροπής, το γεγονός αυτό δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως εμπόδιο στις ιαπωνικές πωλήσεις. Η Sumitomo υποστηρίζει, συναφώς, ότι για τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής ίσχυαν χαμηλότεροι δασμοί, στο πλαίσιο του συστήματος των γενικευμένων προτιμήσεων. Ομοίως, κατά τη διάρκεια της παραβάσεως την οποία δέχθηκε η Επιτροπή, διάφορες συμφωνίες ελευθέρων συναλλαγών που συνήφθησαν με τις χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης κατήργησαν τους τελωνειακούς δασμούς που ίσχυαν για τα προϊόντα χαλυβουργίας από τις χώρες αυτές. Επομένως, οι εισαγωγές από όλες αυτές τις τρίτες χώρες πλεονεκτούσαν έναντι των εισαγωγών από την Ιαπωνία.

76 Τρίτον, το κόστος μεταφοράς και, όσον αφορά τους σωλήνες που προορίζονταν για χρήσεις onshore, το κόστος των διαδικασιών φορτώσεως, εκφορτώσεως στον λιμένα προορισμού στην Κοινότητα, καθώς και της διά θαλάσσης ή διά χερσαίων μέσων παραδόσεως στον τελικό προορισμό επιδείνωσαν το ανταγωνιστικό μειονέκτημα των Ιαπώνων παραγωγών χαλυβδοσωλήνων, ιδίως στις αγορές onshore της Κοινότητας, έναντι των Ευρωπαϊκών παραγωγών. Επιπλέον, δεδομένου ότι οι παραγγελλόμενες από τις ευρωπαϊκές αγορές onshore ποσότητες δεν ήταν μεγάλες, το κόστος μεταφοράς ανά παραδιδόμενο τόνο ήταν ακόμα μεγαλύτερο. Εξάλλου, το κόστος μεταφοράς ήταν ιδιαίτερα υψηλό, ως ποσοστό της τελικής τιμής, για τα προϊόντα OCTG συνήθους ποιότητας τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, λόγω της σχετικά χαμηλής αξίας τους. Οι Ιάπωνες παραγωγοί αναφέρουν, συναφώς, διάφορα αριθμητικά στοιχεία που υποστηρίζεται ότι ορίστηκαν βάσει των πραγματικών τιμών που επιτεύχθηκαν για τις παραδόσεις χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής στην Ευρώπη. Οι δηλώσεις της Επιτροπής, σύμφωνα με τις οποίες τα φορτία

μπορούν να αποστéλλονται συγκεντρωτικά ούτως ώστε να μειώνεται το κόστος μεταφοράς, δεν αναιρούν την άποψη αυτή, καθόσον θα πρέπει να αναγνωριστεί ότι το επίπεδο του κόστους παρέμενε αποτρεπτικό παρά τη δυνατότητα αυτή. Το μεγάλο κόστος μεταφοράς για τους Ιάπωνες παραγωγούς επιβεβαιώνεται επίσης και από την επιστολή της επιτροπής συνδέσμου της 6ης Ιουνίου 1994, και τούτο παρά το γεγονός ότι ο στόχος που επεδίωκε το έγγραφο αυτό ήταν να επιστήσει την προσοχή της Επιτροπής στη σημασία της απειλής που αντιπροσώπευαν οι ιαπωνικές εισαγωγές χαλυβδοσωλήνων. Εμμέσως, τα ανωτέρω επιβεβαιώνονται και από την πρακτική που φανερώνουν οι αποφάσεις της Επιτροπής, μεταξύ άλλων η απόφαση 93/247/ΕΟΚ, της 12ης Νοεμβρίου 1992, περί του συμβατού μιας συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά (Υπόθεση IV/M.222 — Mannesmann/Hoesch) (ΕΕ 1993, L 114, σ. 34, αιτιολογική σκέψη 102). Ομοίως, από την απόφαση της Επιτροπής της 26ης Φεβρουαρίου 1998, περί του συμβατού μιας συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά (Υπόθεση IV/M.1014 — British Steel/Europipe) (ΕΕ C 181, σ. 3), προκύπτει ότι η απόσταση αποτελεί σημαντικό μειονέκτημα για τους εξωκοινοτικούς παραγωγούς όσον αφορά τις σε μικρές ποσότητες πωλήσεις όχι ιδιαίτερα εξειδικευμένων προϊόντων.

77 Επ' αυτού, η JFE-Kawasaki προσθέτει ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί μειονεκτούσαν όχι μόνον έναντι των Ευρωπαϊών παραγωγών, αλλά και έναντι άλλων παραγωγών τρίτων χωρών. Παραδείγματος χάριν, ο ναύλος από την Ιαπωνία με προορισμό την Ιταλία ή το Ηνωμένο Βασίλειο είναι υψηλότερος κατά 40 έως 50 % από τον ναύλο από την Αργεντινή. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι από το παράρτημα 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η ιταλική αγορά προστατεύθηκε από τις ιαπωνικές εισαγωγές όχι όμως και από τις εισαγωγές από άλλες τρίτες χώρες, η Sumitomo παρατηρεί ότι το παράρτημα αυτό αφορά το σύνολο των σωλήνων OCTG και των σωληναγωγών, οπότε δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη προκειμένου να εκτιμηθεί η συγκεκριμένη κατάσταση των προϊόντων στα οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

78 Η JFE-Kawasaki και η JFE-NKK δεν δέχονται την εκτίμηση της Επιτροπής που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 137 της αποφάσεως και σύμφωνα με την οποία οποιαδήποτε πώληση σε τιμή ανώτερη του κυμαινόμενου κόστους ήταν δικαιολογημένη από πλευράς προσφοράς, εφόσον στην αγορά των χαλυβδοσωλήνων υπήρχε διαρθρωτική υπερβάλλουσα παραγωγική ικανότητα και οι πωλήσεις αυτές επέτρεπαν, ως εκ τούτου, την κάλυψη του πάγιου κόστους τους. Κατά τις ως άνω

προσφεύγουσες, αφενός, το κόστος μεταφοράς ήταν ιδιαίτερα υψηλό για τους χαλυβδοσωλήνες σε σχέση προς τα άλλα προϊόντα χαλυβουργίας, λόγω του ότι είναι ογκώδεις. Αφετέρου, η εκτίμηση της Επιτροπής δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί έχουν περιορισμένη ικανότητα παραγωγής χάλυβα και, ως εκ τούτου, έχουν συμφέρον να μεγιστοποιούν τα κέρδη τους πραγματοποιώντας όσο το δυνατόν περισσότερες πωλήσεις στα προϊόντα στα οποία επιτυγχάνουν το υψηλότερο περιθώριο κέρδους. Συνεπώς, το ότι υπάρχει δυνατότητα καλύψεως του κυμαινόμενου κόστους όσον αφορά τις πωλήσεις ενός συγκεκριμένου προϊόντος δεν αρκεί ώστε να συναχθεί ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί έχουν συμφέρον να πραγματοποιούν τέτοιες πωλήσεις.

79 Όσον αφορά την εκτίμηση της Επιτροπής ότι οι ικανότητες παραγωγής των προϊόντων χαλυβουργίας είναι ειδικές, οπότε δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν στο προϊόν επί του οποίου το περιθώριο είναι το πλέον υψηλό, η Kawasaki απαντά ότι το πρώτο στάδιο παραγωγής είναι κοινό για το σύνολο των προϊόντων χαλυβουργίας. Όμως, ακριβώς σε σχέση με το στάδιο αυτό οι ικανότητες παραγωγής είναι περιορισμένες. Η Sumitomo υποστηρίζει, εξάλλου, ότι η υπερβάλλουσα παραγωγική ικανότητα έθιγε τους Ευρωπαίους παραγωγούς εξίσου με τους Ιάπωνες παραγωγούς. Κατά συνέπεια, η κατάσταση αυτή είναι ουδέτερη και το μειονέκτημα που προκύπτει από τους άλλους παράγοντες που αναφέρθηκαν εξακολουθούσε να υπάρχει, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν συμφέρον να πραγματοποιούν πωλήσεις σε τιμές μόλις χαμηλότερες από το κυμαινόμενο κόστος τους.

80 Τέταρτον, οι Ιάπωνες παραγωγοί μειονεκτούσαν έναντι των Ευρωπαίων ανταγωνιστών τους όσον αφορά τις προθεσμίες παραδόσεως. Συγκεκριμένα, χρειάζονταν τέσσερις έως έξι εβδομάδες για να μεταφέρουν έως την Ευρώπη τους χαλυβδοσωλήνες που παρήγαν στην Ιαπωνία. Ναι μεν η Επιτροπή παρατηρεί, στην αιτιολογική σκέψη 137 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις θεωρούν ότι οι προθεσμίες παραδόσεως δεν αποτελούν εμπόδιο στις ιαπωνικές εισαγωγές σωλήνων OCTG premium, οι οποίοι χρησιμοποιούνται ιδίως στην υφαλοκρηπίδα του Ηνωμένου Βασιλείου σε συγκεκριμένα έργα, η διαπίστωση όμως αυτή δεν ισχύει για τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG. Συγκεκριμένα, θα ήταν πολυδάπανο για έναν χρήστη σωλήνων OCTG premium να αλλάξει σύνδεση premium άπαξ και έχει επιλέξει κάποια από τις συνδέσεις αυτού του τύπου που προτείνουν οι διάφοροι παραγωγοί και, επομένως, η επίπτωση των προθεσμιών παραδόσεως είναι μικρότερη στην αγορά αυτή. Αντιθέτως, στην αγορά των συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG, η δυνατότητα παραδόσεως σωλήνων σε μικρότερο χρονικό

διάστημα αποτελεί σημαντικό πλεονέκτημα. Όσον αφορά τους σωληναγωγούς «έργου», η ιδιαίτερη μεταχείριση που απαιτούν υποχρεώνει τον προμηθευτή να λειτουργεί με πολύ βραχείες προθεσμίες, οπότε οι προθεσμίες παραδόσεως έχουν ακόμα μεγαλύτερη σημασία όσον αφορά τα προϊόντα αυτά. Τέλος, δεδομένου ότι τα προϊόντα OCTG και οι σωληναγωγοί «έργου» πωλούνται απευθείας στους χρήστες, είναι αδύνατο να παρακαμφθεί το εμπόδιο αυτό με την πραγματοποίηση εμμέσων πωλήσεων μέσω χονδρεμπόρων.

- 81 Πέμπτον, στην εγχώρια αγορά καθενός από τα τέσσερα κράτη μέλη της Κοινότητας στα οποία μπορούσαν να πραγματοποιηθούν οι μεγαλύτερες πωλήσεις onshore — ήτοι της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας και του Ηνωμένου Βασιλείου— κυριαρχούσε εγχώριος παραγωγός. Η κατάσταση αυτή δεν ήταν αναγκαστικά η συνέπεια μιας συμφωνίας περί κατανομής των αγορών, δεδομένου ότι ορισμένοι αντικειμενικοί παράγοντες, κυρίως οικονομικοί, ευνοούσαν τους εγχώριους παραγωγούς. Η θέση αυτών των εγχώριων παραγωγών ενισχύθηκε ιδίως από την πολιτική αγορών που εφάρμοζαν οι κυριότεροι πελάτες τους στην αγορά αυτή, δηλαδή οι εθνικές επιχειρήσεις μεταφοράς και διανομής αερίου, οι οποίες ήταν συχνά κρατικές επιχειρήσεις. Η Επιτροπή, στην απόφαση 93/247, δέχθηκε ότι όντως υπήρχε μια τέτοια κατάσταση.

- 82 Παραδείγματος χάριν, η Corus (πρώην British Steel) διατηρούσε προνομιακές σχέσεις την εποχή των επίδικων πραγματικών περιστατικών με τις εταιρίες British Gas και BP (πρώην British Petroleum), όπως μαρτυρεί, όσον αφορά την τελευταία, το έγγραφο που επιγράφεται «Minutes of technical liaison meeting by BP engineering/British Steel», που παρατίθεται στη σελίδα 681 του φακέλου της Επιτροπής. Ομοίως, οι καταθέσεις των μελών του προσωπικού της Dalmine, που παρατίθενται στη σελίδα 8220 ter 4 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: καταθέσεις των υπαλλήλων της Dalmine), επιβεβαιώνουν, αφενός, ότι οι εν λόγω υπάλληλοι δωροδοκούσαν τους υπαλλήλους της Agip, που ήταν η σημαντικότερη από τις επιχειρήσεις πετρελαίου και αερίου της Ιταλίας, για να μεριμνούν ώστε οι παραγγελίες χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής της επιχειρήσεως αυτής να μη δίδονται προς άλλους κατασκευαστές και, αφετέρου, ότι η Agip είχε, γενικώς, την τάση να προτιμά τους Ιταλούς κατασκευαστές. Ομοίως, το έγγραφο που επιγράφεται «Συνάντηση με τη Distrigaz», και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 2298 του φακέλου της Επιτροπής, επιβεβαιώνει τη βούληση της εταιρίας Distrigaz να μη δώσει παραγγελία σε μη κοινοτικούς παραγωγούς. Γενικότερα, η οδηγία 90/531/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Σεπτεμβρίου 1990, σχετικά με τις

διαδικασίες σύναψης συμβάσεων στους τομείς του ύδατος, της ενέργειας, των μεταφορών και των τηλεπικοινωνιών (ΕΕ L 297, σ. 1), επιβεβαιώνει, στην ενδέκατη και τη δωδέκατη αιτιολογική σκέψη της, ότι οι δημόσιες συμβάσεις στους τομείς της αντλήσεως, της μεταφοράς και της διανομής αερίου και πετρελαίου ήταν κλειστοί πριν από την έναρξη της ισχύος της. Εξάλλου, το άρθρο 29 της οδηγίας, που ρυθμίζει την κατάσταση των παραγωγών τρίτων χωρών για το μέλλον, δεν τους αναγνωρίζει ίση πρόσβαση στις ευρωπαϊκές δημόσιες συμβάσεις, αντίθετα προς τη άποψη που φαίνεται να υιοθετεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά την JFE-NKK, οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν επωφελήθηκαν πλήρως από τους κανόνες της οδηγίας 90/531, καθόσον η συμφωνία περί των δημοσίων συμβάσεων (παράρτημα της αποφάσεως 80/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Δεκεμβρίου 1979, για τη σύναψη των πολυμερών συμφωνιών που προκύπτουν από τις εμπορικές διαπραγματεύσεις 1973-1979, ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 3) δεν εφαρμόζεται στους τομείς της ανιχνεύσεως, της αντλήσεως και της μεταφοράς πετρελαίου και/ή αερίου.

83 Έκτον, οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις υπέβαλαν καταγγελίες για ντάμπινγκ στην Επιτροπή, με σκοπό τον αποκλεισμό των μη κοινοτικών παραγωγών από τις κοινοτικές αγορές. Έτσι, από το 1977 έως το 1998, κινήθηκαν επτά διαδικασίες κατά μη κοινοτικών παραγωγών χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής, εκ των οποίων μόνο μία περατώθηκε χωρίς την ανάληψη δεσμεύσεως ή την επιβολή δασμού. Είναι μεν αληθές ότι καμία από τις εν λόγω διαδικασίες αντιντάμπινγκ δεν αφορούσε τις εισαγωγές από την Ιαπωνία, το γεγονός όμως αυτό δεν είναι καθόλου αφύσικο όσον αφορά την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, καθόσον οι υφαλοκρηπίδες των κρατών μελών βρίσκονταν εκτός του κατά τόπον πεδίου εφαρμογής της κοινοτικής νομοθεσίας για την καταπολέμηση του ντάμπινγκ η οποία ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Αντιθέτως, η δυνατότητα κινήσεως τέτοιας διαδικασίας ήταν άκρως αποτρεπτική για τους Ιάπωνες εξαγωγείς όσον αφορά τις αγορές onshore, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 137 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, η κίνηση και μόνον διαδικασίας αντιντάμπινγκ θα συνεπαγόταν μεγάλο φόρτο εργασίας για τους Ιάπωνες παραγωγούς, λόγω των μέτρων έρευνας που θα αποφάσιζε η Επιτροπή. Το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι από έγγραφο «Paper for Presidents» προκύπτει ότι οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις σχεδίαζαν να απειλήσουν τις ιαπωνικές επιχειρήσεις ότι θα υπέβαλλαν καταγγελία για ντάμπινγκ. Οι Ευρωπαίοι παραγωγοί άσκησαν επίσης πιέσεις στην Επιτροπή με σκοπό να επεκταθεί το κοινοτικό τελωνιακό έδαφος και στις αγορές offshore των κρατών μελών, όπως μαρτυρεί, μεταξύ άλλων, η επιστολή της επιτροπής συνδέσμου της 6ης Ιουνίου 1994.

84 Έβδομον, το κόστος της διαρκούς τήρησης των διαφόρων εθνικών προδιαγραφών των κρατών μελών της Κοινότητας και των προϋποθέσεων χορηγήσεως αδειών, που εμφάνιζαν μεγάλες διαφορές μεταξύ τους, αποτέλεσαν άλλο ένα σημαντικό εμπόδιο στις συναλλαγές. Κατ' ουσίαν, το πρότυπο «API» αποτελεί απλώς το βασικό πρότυπο και, ως εκ τούτου, είναι απαραίτητη η τήρηση και των εθνικών προδιαγραφών, επιπλέον δε και των προσθέτων προδιαγραφών που επιβάλλουν ορισμένοι ειδικοί πελάτες. Παραδείγματος χάριν, στη Γερμανία, κατά τη Nirron, απαιτείται πιστοποιητικό για την εγγύηση της ποιότητας τόσο της τεχνολογίας παραγωγής όσο και του ελέγχου του προϊόντος και της ειδικεύσεως του προσωπικού. Η διαδικασία χορηγήσεως των πιστοποιητικών αυτών συνεπάγεται την υποβολή ογκωδών φακέλων στη γερμανική γλώσσα και την καταβολή τέλους το οποίο μπορεί να φθάνει τις 45 000 γερμανικά μάρκα ανά διετία ή τριετία. Στην απόφαση 93/247, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η ύπαρξη τέτοιων εθνικών προδιαγραφών συνιστούσε σημαντικό εμπόδιο στο ενδοκοινοτικό εμπόριο χαλυβδοσωλήνων. Η διαπίστωση αυτή ισχύει ιδιαίτερα για τις εισαγωγές από την Ιαπωνία. Η αντικειμενική αυτή εκτίμηση, που εκφράζεται στην απόφαση 93/247, δεν μπορεί να ανατραπεί εν προκειμένω με την προβαλλόμενη από την Επιτροπή αιτιολογία ότι η ίδια αγνοούσε την ύπαρξη της παραβάσεως κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως αυτής. Όσον αφορά τις ιδιαίτερες απαιτήσεις ορισμένων εταιριών πετρελαίου, η JFE-Kawasaki παρατηρεί ότι η γαλλική εταιρία Total και η ιταλική εταιρία Agip απαιτούν μια επιθεώρηση «off-line» όλων των χαλυβδοσωλήνων που τους παραδίδονται. Η τήρηση αυτής της υποχρεώσεως επιθεωρήσεως συνεπάγεται κόστος υπερβαίνον τα 100 δολάρια ΗΠΑ ανά χίλιους τόνους.

85 Όγδοον, οι JFE-NKK, Nirron και JFE-Kawasaki υποστηρίζουν, με τα υπομνήματα απαντήσεως, ότι η Corus ευνοήθηκε από την πολιτική της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, η οποία αποσκοπεί στην προώθηση των πωλήσεων των Βρετανών προμηθευτών στην υφαλοκρηπίδα του κράτους αυτού. Κατ' αυτές, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου εφάρμοσε την πολιτική αυτή δημιουργώντας μια υπηρεσία για τον εφοδιασμό της αγοράς offshore (Offshore Supplies Office, στο εξής: OSO). Ασκώντας πίεση στις επιχειρήσεις που αναπτύσσουν δραστηριότητα στην υφαλοκρηπίδα του Ηνωμένου Βασιλείου, η OSO κατόρθωσε να αυξήσει τα μερίδια αγοράς των βρετανών προμηθευτών από 25 έως 30 % το 1972 (σύμφωνα με έκθεση που δημοσιεύθηκε το 1997 από το βρετανικό Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας, το λεγόμενο DTI, και η οποία περιέχεται στο παράρτημα 4 του υπομνήματος απαντήσεως στην υπόθεση T-67/00, στο εξής: έκθεση του DTI), σε 75 % το 1984 και σε 87 % το 1987 (σύμφωνα με το *Bulletin des Communautés européennes* — Supplément αριθ. 6/1988, σημείο 115). Υπό τις συνθήκες αυτές, θα ήταν άσκοπο για την Corus να συνάψει συμφωνία με τους Ιάπωνες παραγωγούς που θα της εξασφάλιζε σχετική προστασία στην αγορά offshore, δεδομένου ότι

ετύγχανε ήδη ισχυρής προστασίας λόγω των παρεμβάσεως της OSO. Έτσι, η ιδέα των «βασικών στοιχείων», ιδίως δε των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων», αφορούσε την προνομιούχο θέση της Corus στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, λόγω αυτής της πολιτικής εθνικής προτιμήσεως, θέση την οποία απολάμβαναν και οι λοιποί Ευρωπαίοι παραγωγοί, στο μέτρο που προμήθευαν την Corus σε λείους σωλήνες αφότου είχε κλείσει το εργοστάσιό της στο Clydesdale. Εν πάση περιπτώσει, η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει, ως προς το θέμα αυτό, από πρόδηλη πλάνη, καθόσον η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη της τον ρόλο τον οποίο διαδραμάτισε η OSO στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Αυτό το βρετανικό σύστημα προτιμήσεως εφαρμόστηκε έως τον Ιούλιο του 1993, οπότε αντικαταστάθηκε από το σύστημα κοινοτικής προτιμήσεως που προβλέπει η οδηγία 90/531. Η JFE-NKK υποστηρίζει ότι δεν είχε γνώση των περιστάσεων αυτών και ότι δεν έλαβε τα έγγραφα που επισυνάπτει στο υπόμνημα απαντήσεώς της, και τα οποία τις επιβεβαιώνουν, παρά μετά την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση T-67/00.

- 86 Οι τρεις αυτές προσφεύγουσες θεωρούν επίσης ότι ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή κάνουν αναφορά στην πολιτική την οποία εφάρμοσε η OSO, επιβεβαιώνοντας έτσι τους ισχυρισμούς τους επί του σημείου αυτού. Διευκρινίζουν, αφενός, ότι στο σημείωμα «Ανανέωση της συμβάσεως VAM BSC» αναφέρεται ότι «δεν πρέπει να ανοίξουμε την πόρτα στους [Ιάπωνες] ευνοώντας τους με ένα british content», και ότι ο συντάκτης του σημειώματος για τη συνεδρίαση της 24.7.90 δηλώνει τα εξής: «Δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να χορηγήσει το [19]93 η OSO στους Ευρωπαίους παραγωγούς το προτιμησιακό 3% που ισχύει προς το παρόν μόνο για τους Βρετανούς παραγωγούς». Οι περιεχόμενες στο σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 αναφορές στην ενίσχυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και στην ενδεχόμενη επέκταση του προτιμησιακού 3% στους Ευρωπαίους παραγωγούς αφορούσαν την έναρξη της ισχύος της οδηγίας 90/531, η οποία προβλέπει κοινοτική προτίμηση στο μέτρο που οι τιμές των κοινοτικών παραγωγών δεν υπερβαίνουν περισσότερο από 3% εκείνες των παραγωγών τρίτων χωρών.

- 87 Το γεγονός ότι, στην πράξη, κανένας Ευρωπαίος παραγωγός δεν πραγματοποίησε παραδόσεις χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής στην Ιαπωνία, όπως προκύπτει από τον πίνακα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξηγείται και από λόγους εμπορικής πολιτικής. Επομένως, οποιαδήποτε συμφωνία περί κατανομής της αγοράς αυτής δεν θα εδικαιολογείτο από εμπορικής απόψεως.

88 Αφετέρου, ιδίως από την επιστολή της επιτροπής συνδέσμου της 6ης Ιουνίου 1994 προκύπτει ότι οι ιαπωνικές δημόσιες συμβάσεις στον τομέα των χαλυβδοσωλήνων παρέμεναν απολύτως κλειστές για τους Ευρωπαίους παραγωγούς, ότι η ιαπωνική αγορά σωλήνων εκυριαρχείτο από μεγάλα consortiums που συνδέονταν στενά με τους παραγωγούς σωλήνων, ότι το κόστος μεταφοράς και τα έξοδα πωλήσεως στην Ιαπωνία ήταν πολύ υψηλά για τους Ευρωπαίους παραγωγούς και ότι οι δραστηριότητες ανιχνεύσεως και παραγωγής πετρελαίου και αερίου, καθώς και, ως εκ τούτου, ο τομέας των σωλήνων OCTG, ήταν, κατά πάσα περίπτωση, πολύ περιορισμένες. Εξάλλου, σύμφωνα με την τηλεμοιοτυπία της 16ης Νοεμβρίου 1994, η οποία απεστάλη από την Association européenne du tube en acier προς την Επιτροπή, οι αλλοδαποί παραγωγοί χαλυβδοσωλήνων που επιθυμούσαν να πωλούν το προϊόν τους στην Ιαπωνία ήταν υποχρεωμένοι να συμπληρώνουν ένα ιδιαίτερα λεπτομερές έντυπο για να συμμορφώνονται με τα ιαπωνικά πρότυπα.

89 Η Επιτροπή θεωρεί, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται ουσιαστικά στο συνιστάμενο στον περιορισμό του ανταγωνισμού αντικείμενο της συμφωνίας. Συνεπώς, δεν ήταν απαραίτητο να αποδείξει η Επιτροπή και την ύπαρξη συγκεκριμένων επιπτώσεων στις κοινοτικές αγορές προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, ακόμα και αν υποθεθεί ότι τα εμπόδια στο εμπόριο τα οποία απαριθμούν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις μπορούν να εξηγήσουν γιατί οι επιχειρήσεις αυτές δεν πωλούσαν τα προϊόντα τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση στις εν λόγω κοινοτικές αγορές, η Επιτροπή απέδειξε την ύπαρξη συμφωνίας της οποίας το αντικείμενο ήταν ο περιορισμός του ανταγωνισμού. Εν πάση περιπτώσει, στο μέτρο που οι περιστάσεις τις οποίες επικαλούνται οι προσφεύγουσες όντως συντρέχουν, έχουν ως αποτέλεσμα να ενισχύουν τη βαρύτητα της συμφωνίας και όχι να τη μειώνουν, όπως φαίνεται να ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες. Η Επιτροπή επικαλείται, συναφώς, την προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο, στην οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η οικονομική ανάλυση που αποσκοπεί να καταδείξει την ύπαρξη αντικειμενικών εμποδίων του εμπορίου δεν μπορεί να αναιρέσει τα αναμφισβήτητα πραγματικά περιστατικά που προκύπτουν από έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία. Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε, εξάλλου, ότι, αν η οικονομική ανάλυση που πρότειναν οι προσφεύγουσες αποδεικνυόταν ακριβής, το συμπέρασμα αυτό θα υπογράμμιζε, τελικά, τη σοβαρότητα της διαπραχθείσας παραβάσεως, εφόσον, με τη σύναψη της επίδικης συμφωνίας, οι επιχειρήσεις είχαν προσπαθήσει να εξαλείψουν τον ήσσονα ανταγωνισμό που εξακολουθούσε να υφίσταται στην επίδικη αγορά (σκέψεις 1087 και 1088 της αποφάσεως).

- 90 Όσον αφορά το επιχείρημα της JFE-Kawasaki ότι η διατύπωση της προσβαλλομένης απόφασης εξαιρεί την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου από τη συμφωνία περί κατανομής των αγορών, η Επιτροπή απαντά ότι η αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης απόφασης αναφέρει σαφέστατα ότι η συμφωνία αφορούσε την αγορά αυτή στο μέτρο που ήταν «ημιπροστατευόμενη».
- 91 Δεύτερον, η Επιτροπή θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η συμφωνία που περιγράφεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης είχε συγκεκριμένες επιπτώσεις στις αγορές της Κοινότητας. Ειδικότερα, ο πίνακας που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της απόφασης αυτής επιβεβαιώνει ότι η συμφωνία πράγματι εφαρμόστηκε, σε πολύ μεγάλο βαθμό, στις ευρωπαϊκές αγορές. Η ύπαρξη ενός κάποιου ανταγωνισμού εκ μέρους των Ιαπώνων παραγωγών στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου δεν μπορεί να εξαλείψει την παράβαση που διαπιστώνεται με την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η αγορά αυτή δεν ήταν παρά «ημιπροστατευόμενη».
- 92 Όσον αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο από ορισμένα έγγραφα που χρησιμοποίησε η Επιτροπή, ιδίως από το έγγραφο «Paper for Presidents» και το σημείωμα «Entretien BSC», προκύπτει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί φοβούνταν τον ιαπωνικό ανταγωνισμό στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο φόβος αυτός οφειλόταν στο γεγονός ότι το καθεστώς ημιπροστασίας της αγοράς αυτής την καθιστούσε πηγή ιδιαίτερης εντάσεως στο πλαίσιο της συμφωνίας αυτής. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτό δεν αναιρεί την ύπαρξη της συμφωνίας.
- 93 Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι το επιχείρημα που αντλείται από την ύπαρξη συστήματος προτιμήσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο για τα προϊόντα που χρησιμοποιεί η πετρελαιοβιομηχανία στις αγορές της υφαλοκρηπίδας του Ηνωμένου Βασιλείου, και το οποίο προέβλεπε για πρώτη φορά οι JFE-NKK, Nippon και JFE-Kawasaki με τα υπομνήματα απαντήσεως, συνιστά νέο ισχυρισμό. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απαράδεκτος, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το επιχείρημα αυτό στηρίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία επισυναπτόμενα στο υπόμνημα απαντήσεως,

τα οποία είναι απαράδεκτα σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, εφόσον η Nirron και η JFE-Kawasaki δεν προσπάθησαν να δικαιολογήσουν την καθυστερημένη πρόταση αυτών των αποδεικτικών μέσων. Όσον αφορά την JFE-NKK, η οποία περιορίζεται να ισχυριστεί ότι δεν είχε γνώση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων κατά τον χρόνο καταθέσεως του δικογράφου της προσφυγής της, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το επιχείρημα αυτό δεν είναι αληθοφανές.

- 94 Όσον αφορά την JFE-NKK, η Επιτροπή υποστηρίζει, εξάλλου, ότι αυτός ο νέος ισχυρισμός είναι απαράδεκτος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 95 Εν πάση περιπτώσει, κατά την Επιτροπή, η ως άνω νέα επιχειρηματολογία δεν είναι βάσιμη.
- 96 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι φραγμοί στο εμπόριο τους οποίους επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ουδέποτε αποτέλεσαν απόλυτο εμπόδιο για τις εισαγωγές ιαπωνικών σωλήνων στην Κοινότητα. Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι κανένα από τα υποτιθέμενα εμπόδια στο εμπόριο τα οποία επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν εμπόδισε άλλους παραγωγούς τρίτων χωρών, ιδίως αυτούς της Λατινικής Αμερικής, να εξάγουν τα προϊόντα τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση προς τις κοινοτικές αγορές onshore.
- 97 Τέλος, η υποτιθέμενη απουσία παραδόσεων χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής εκ μέρους παραγωγών της Κοινότητας στην Ιαπωνία δεν συνιστά ουσιώδες στοιχείο της προσβαλλομένης απόφασης, δεδομένου ότι αυτή δεν αναφέρεται ευθέως στους περιορισμούς του εμπορίου προς την Ιαπωνία. Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η επιστολή της επιτροπής συνδέσμου της 6ης Ιουνίου 1994 και η τηλεομοιοτυπία της Association européenne du tube d'acier της 16ης Νοεμβρίου 1994, που επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προς τον σκοπό της αποδείξεως του κλειστού χαρακτήρα της ιαπωνικής αγοράς, αφορούν εποχή κατά την οποία η ίδια αγνοούσε την ύπαρξη της παράνομης συμφωνίας. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτών ότι οι εξηγήσεις που παρέχονται στα έγγραφα αυτά από τους Ευρωπαίους παραγωγούς χρησίμευαν ουσιαστικά στην απόκρυψη της υπάρξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης. Εν πάση περιπτώσει, οι λόγοι για τους οποίους τα μέρη συνήψαν τη συμφωνία δεν ασκούν επιρροή από πλευράς αποδείξεως της υπάρξεως της συμφωνίας.

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη αποδεικτικής ισχύος των αποδεικτικών στοιχείων

- 98 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, τα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη συγκλίσεως βουλήσεων ικανής να αποτελέσει την παράνομη συμφωνία την οποία τιμωρεί το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και, εν πάση περιπτώσει, δεν αποδεικνύουν τη συμμετοχή των Ιαπώνων παραγωγών στην παράβαση αυτή. Συναφώς, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι, ουσιαστικά, κανένα από τα έγγραφα αυτά δεν τις κατονομάζει, οπότε η Επιτροπή δεν μπορεί να τα επικαλεστεί εις βάρος τους. Συνεπώς, το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να ακυρωθεί καθόσον στηρίζεται σε ανάλυση η οποία δεν είναι επαρκώς κατά νόμον αιτιολογημένη και, ως εκ τούτου, συνιστά παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Η JFE-NKK και η Nippon επικαλούνται, συναφώς, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.
- 99 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, οι Ευρωπαίοι ανταγωνιστές τους περιορίζονται, στα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή, να κάνουν λόγο για την κατάσταση που οφειλόταν στο ότι τα εμπόδια στο εμπόριο εμπόδιζαν τους Ιάπωνες παραγωγούς να εξάγουν τα προϊόντα τους προς την ευρωπαϊκή αγορά. Εξάλλου, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούν τους σωληναγωγούς «έργου» είναι ιδιαίτερα περιορισμένα και ότι επιβάλλεται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως τουλάχιστον όσον αφορά τα προϊόντα αυτά. Η JFE-NKK παρατηρεί, εξάλλου, ότι η αναδιοργάνωση του υποτιθέμενου ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, η οποία πήρε τη μορφή των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων» κατόπιν της συνεδριάσεως που πραγματοποιήθηκε στο Τόκιο στις 5 Νοεμβρίου 1993 (αιτιολογικές σκέψεις 83 έως 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως), δεν μνημονεύεται στα διάφορα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή. Η προσφεύγουσα αναφέρεται ιδίως στο έγγραφο «Paper for Presidents», στο έγγραφο «(g) japanese» και στο έγγραφο «sharing key».
- 100 Η JFE-NKK υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή ανέλυσε εσφαλμένως τα έγγραφα που αναφέρονται στα «βασικά στοιχεία» και στα «βελτιωμένα βασικά στοιχεία», ιδίως αυτά που προέρχονταν από τη Dalmine. Συγκεκριμένα, τα αποδεικτικά στοιχεία που περιέχονται στον φάκελο της Επιτροπής μπορούσαν να υποδηλώνουν ότι αυτά τα «βασικά στοιχεία» έχουν σχέση με τον αναγκαίο εξορθολογισμό της κοινοτικής βιομηχανίας και όχι με κάποια παράνομη συμφωνία.

Συναφώς, η JFE-NKK επικαλείται, ειδικότερα, το έγγραφο της Dalmine του Μαΐου-Αυγούστου 1993 με τίτλο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής στην Ευρώπη και εξέλιξη της αγοράς» («Seamless Steel tube System in Europe and Market Evolution»), που παρατίθεται στη σελίδα 2051 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες»), και το οποίο διευκρινίζει τα ακόλουθα: «Μια χρήσιμη για όλους λύση στο πρόβλημα της [Corus] μπορεί να αναζητηθεί μόνον σε ευρωπαϊκό πλαίσιο, πράγμα που συνεπάγεται πράξεις αποκτήσεως και κλεισίματος εργοστασίων σύμφωνα με σχέδιο ορθολογικής οργάνωσης. Βλέπουμε τη διαδικασία αυτή να εξελίσσεται σε διάφορες ουσιαστικές φάσεις [...]». Αντίθετα από τα συναγόμενα από τα επιχειρήματα της Επιτροπής, η συνεδρίαση που πραγματοποιήθηκε στις 6 Οκτωβρίου 1992 αφορούσε, όπως πιστοποιούν τα πρακτικά της, τα οποία παρατίθενται στη σελίδα 15178 του φακέλου της Επιτροπής, όχι μόνον τις κεντροευρωπαϊκές και ανατολικοευρωπαϊκές αγορές, αλλά επίσης, εν μέρει, την ορθολογική οργάνωση της κοινοτικής βιομηχανίας. Εξάλλου, αυτή η πολιτική ορθολογικής οργάνωσης υποστηρίχθηκε από την Επιτροπή. Η JFE-NKK υποστηρίζει, συνεπώς, ότι δεν είναι εύλογο να προσάπτει τώρα η Επιτροπή τη συμπεριφορά αυτή σε επιχειρήσεις που την υιοθέτησαν για να ακολουθήσουν τις δικές της συμβουλές. Επιπλέον, η JFE-NKK υποστηρίζει ότι κανένα από τα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή δεν αποδεικνύει κάποια σχέση μεταξύ της παύσεως της λειτουργίας της βελγικής εταιρίας NTM, που μνημονεύεται ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 88 και 89 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και της καταστάσεως των Ιαπώνων παραγωγών.

101 Εξάλλου, η JFE-NKK υποστηρίζει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή δεν επιβεβαιώνουν τον ορισμό της αγοράς που δέχθηκε για να αποδείξει την παράβαση που αναφέρει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Δεδομένου ότι ο προσήκων ορισμός της σχετικής αγοράς αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση κάθε κρίσεως αναφερόμενης στα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα μιας συγκεκριμένης συμφωνίας (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής), αυτή η έλλειψη αποδείξεων αρκεί προς αιτιολόγηση της ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

102 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, η δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 είναι πολύ αόριστη και ουδόλως αποδεικνύει την ύπαρξη της συμφωνίας την οποία διαπίστωσε η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, η δήλωση αυτή, η οποία είναι εξαιρετικά λακωνική, υποδηλώνει ουσιαστικά ότι οι εγχώριες αγορές ετύγχαναν προστασίας, χωρίς να διευκρινίζει το είδος και την ακριβή έκταση της προστασίας αυτής. Αντίθετα προς όσα αναφέρει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, η δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν επιβεβαιώνει ότι

η έκφραση «Βασικά στοιχεία» αναφερόταν στον σεβασμό των εγχώριων αγορών υπό την έννοια ότι απαγορευόταν σε κάθε παραγωγό να πωλεί χαλυβδοσωλήνες στις εγχώριες αγορές των ανταγωνιστών του που μετείχαν στη συμφωνία. Η JFE-Kawasaki υποστηρίζει, συναφώς, ότι ο κ. Verluca, με τη δήλωση αυτή, περιορίστηκε να σχολιάσει ένα μόνον έγγραφο, ήτοι το σημείωμα σχετικά με ορισμένες πληροφορίες, το οποίο δεν διαφωτίζει σχετικά με τη λειτουργία της συμφωνίας.

- 103 Εξάλλου, η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν επιβεβαιώνει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο ήταν μία από τις εγχώριες αγορές όπου η προσφορά ήταν περιορισμένη λόγω του ότι οι άλλοι παραγωγοί που μετείχαν στη συμφωνία απέφευγαν να πραγματοποιούν παραδόσεις σωλήνων στις αγορές αυτές. Συγκεκριμένα, η δήλωση αυτή χαρακτηρίζει την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου ως ημιπροστατευόμενη, υπό την έννοια ότι ένας ανταγωνιστής ήταν υποχρεωμένος να έλθει σε επαφή με εντόπιο παραγωγό σωλήνων προκειμένου να υποβάλει προσφορά, διευκρινίζει δε ότι ο κανόνας αυτός ετηρείτο κατά το μάλλον ή ήττον. Η Nirron αρνείται ρητώς ότι ήλθε σε επαφή με την Corus προτού υποβάλει προσφορά στην εν λόγω αγορά και υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε στοιχεία ικανά να παράσχουν απόδειξη περί του αντιθέτου. Εν πάση περιπτώσει, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία το καθεστώς ημιπροστασίας της βρετανικής αγοράς offshore συμβιβάζεται με την ύπαρξη ιαπωνικών πωλήσεων στην αγορά αυτή, δεν επιτρέπει να κατανοηθεί με επαρκή σαφήνεια ποιες δεσμεύσεις είχαν αναλάβει, κατά την άποψή της, οι Ιάπωνες παραγωγοί σχετικά με την αγορά αυτή.

- 104 Όσον αφορά την εκτίμηση της Επιτροπής ότι η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 έχει ιδιαίτερη αποδεικτική αξία και θα μπορούσε, εν ανάγκη, να αρκέσει προς διαπίστωση της υπάρξεως της παραβάσεως, η Sumitomo και η JFE-NKK παρατηρούν ότι η σκέψη 1838 της προμνησθείσας στη σκέψη 66 αποφάσεως Τσιμέντο, την οποία επικαλείται η Επιτροπή, αναφέρεται αποκλειστικά σε σύγχρονα της παραβάσεως αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, από την προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση Enso-Gutzeit κατά Επιτροπής προκύπτει, πρώτον, ότι η ομολογία μιας επιχειρήσεως δεν μπορεί να αποτελέσει αποδεικτικό στοιχείο το οποίο μπορεί η Επιτροπή να χρησιμοποιήσει εναντίον άλλης επιχειρήσεως, εκτός εάν στηρίζεται και σε άλλα αποδεικτικά στοιχεία (σκέψη 91), και, δεύτερον, ότι στην περίπτωση που μια τέτοια ομολογία στηρίζεται στην πεποίθηση εκείνου ο οποίος προέβη στη δήλωση, είναι απαραίτητο να εκθέσει το πρόσωπο αυτό τα στοιχεία στα

οποία θεμελιώνει την πεποίθησή του, άλλως η Επιτροπή δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τη δήλωση αυτή εναντίον τρίτου (σκέψη 131). Τέλος, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι δεν ενδείκνυται η εξέταση κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά δεν συμβιβάζεται με την προσέγγιση την οποία υιοθέτησε το Πρωτοδικείο στην προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση Enso-Gutzeit κατά Επιτροπής και, ειδικότερα, στις σκέψεις 102 και 151 έως 153.

105 Εξάλλου, η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν ενισχύεται από τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως όσον αφορά το φάσμα των προϊόντων τα οποία αφορά το άρθρο 1 της αποφάσεως, την έννοια και την έκταση εφαρμογής των «βασικών στοιχείων» και τη διάρκεια της παραβάσεως.

106 Τα προϊόντα στα οποία αναφέρονται η προσβαλλόμενη απόφαση και η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, ήτοι αποκλειστικά και μόνον οι σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας και οι σωληναγωγοί «έργου», δεν συμπίπτουν με τα προϊόντα τα οποία αφορούν άλλα έγγραφα τα οποία επικαλείται η Επιτροπή ως ενισχυτικά της δηλώσεως αυτής, ιδίως εκείνα που προέρχονται από την Vallourec, την εταιρία στην οποία εργαζόταν ο κ. Verluca κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα άλλα αυτά έγγραφα στερούνται αποδεικτικής αξίας σε σχέση με την παράβαση που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

107 Ειδικότερα, τα σημειώματα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM», «Στρατηγικοί προβληματισμοί», «Ανανέωση της συμβάσεως VAM BSC», το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 και το σημείωμα «Entretien BSC» αφορούσαν όλα τους σπειρωμένους σωλήνες με σύνδεση premium η οποία αποκαλείται «VAM» και όχι τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG.

108 Εξάλλου, το γεγονός ότι το σημείωμα «Στρατηγικοί προβληματισμοί» αναφέρεται στην «Αγορά Ρ», ήτοι την αγορά των σωλήνων OCTG premium, καθώς και το γεγονός ότι ο κ. Verluca διευκρινίζει στο σημείωμα αυτό ρητώς ότι η ανάλυσή του δεν αφορά το σπείρωμα των κοινών συνδέσεων, που αποκαλούνται Buttress (σελίδα 15619 του φακέλου της Επιτροπής), επιβεβαιώνουν την άποψη των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων. Ομοίως, οι περιεχόμενες στο σημείωμα «Entretien BSC» αναφορές στην εταιρία Hunting και στις λοιπές συνδέσεις αφορούσαν τους

σωλήνες OCTG premium και όχι τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, ο συντάκτης του σημειώματος αυτού αναφέρεται στην ανάγκη «να εξουδετερωθεί η Fox», η οποία είναι σύνδεση premium η ευρεσιτεχνία της οποίας ανήκει στην JFE-Kawasaki. Το σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM» αναφέρεται στους λείους σωλήνες και στους τοπικώς σπειρωμένους σωλήνες OCTG premium, ιδίως τους σωλήνες με σύνδεση Fox. Το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 επίσης αφορά τα προϊόντα από ανοξείδωτο χάλυβα τα οποία ρητώς εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής της προσβαλλομένης απόφασης, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 28, ανεξαρτήτως του είδους του σπειρώματός τους.

- 109 Τελικά, κανένα από τα σημειώματα αυτά δεν αφορά τους σωληναγωγούς. Εν πάση περιπτώσει, τα σημειώματα αυτά περιέχουν απλές προσωπικές σκέψεις και προβλέψεις υπαλλήλων της Vallourec και παραπέμπουν στα «βασικά στοιχεία», χωρίς ωστόσο να τα επεξηγούν. Συνεπώς, τα στοιχεία αυτά ουδόλως αποδεικνύουν σύμπτωση των απόψεων μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης απόφασης ούτε αποτελούν συγκλίνοντα στοιχεία σε σχέση με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996.
- 110 Η Επιτροπή επικαλείται επίσης ένα εσωτερικό σημείωμα της Vallourec της 27ης Ιανουαρίου 1994, το οποίο περιλαμβάνεται στη σελίδα 4822 του φακέλου της Επιτροπής και επιγράφεται «πρακτικά της συναντήσεως με τον JF στις Βρυξέλλες στις 25/1» (στο εξής: πρακτικά της συναντήσεως με τον JF). Το έγγραφο αυτό στερείται σημασίας, καθόσον αφορά αποκλειστικά τα «τραπεζοειδή σπειρώματα και τους σωλήνες VLR + σπείρωμα NTM», και όχι τα προϊόντα τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 111 Επιπλέον, η Επιτροπή χρησιμοποίησε το έγγραφο «Paper for Presidents» και το έγγραφο (g) japanese» ενώ είναι αδύνατος ο προσδιορισμός του ακριβούς φάσματος των προϊόντων που αφορούν τα έγγραφα αυτά. Συγκεκριμένα, αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία περιέχουν τόσων αναφορές σε προϊόντα άλλα από εκείνα τα οποία αφορούν η προσβαλλόμενη απόφαση και η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, όπως οι ανοξείδωτοι σωλήνες OCTG και οι συγκολλητοί σωλήνες, όσο και αναφορές σε φάσμα προϊόντων από τα οποία ορισμένα αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση και ορισμένα δεν τα αφορά. Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει σαφώς ότι η ανάλυση που περιέχουν αφορούσε ουσιαστικά την αγορά των σωλήνων OCTG premium και όχι εκείνη των επιδίκων στην υπό κρίση υπόθεση

σωλήνων. Το επιχείρημα που εκθέτει η Επιτροπή στο σημείο 10 του υπομνήματος αντικρούσεως στην υπόθεση Τ-68/00, και σύμφωνα με το οποίο το έγγραφο «Paper for Presidents» στηρίζεται στην ιδέα ότι οι συμφωνίες που υπήρχαν κατά τον χρόνο συντάξεως του εγγράφου αυτού αφορούσαν μόνον τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και όχι τους σωλήνες OCTG premium, επιβεβαιώνουν ότι η ιαπωνική επίθεση, στην οποία αναφέρεται το έγγραφο αυτό, αφορούσε αναγκαστικά τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG.

- 112 Εξάλλου, το έγγραφο «sharing key» αφορά φάσμα προϊόντων αισθητά πιο περιορισμένο από εκείνο το οποίο αφορά η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996. Συγκεκριμένα, το έγγραφο αυτό περιέχει, μεταξύ άλλων, τη μνεία «ανοικτοί διαγωνισμοί για σωλήνες API άνευ ραφής» («SMLS API OPEN TENDER»). Συνεπώς, το έγγραφο αυτό αναφέρεται αποκλειστικά στην αγορά των κοινής ποιότητας σωλήνων OCTG που αποτελούσαν το αντικείμενο των ανοικτών διαγωνισμών. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν, συναφώς, ότι, σύμφωνα με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, δεν υπήρχαν σημαντικοί διαγωνισμοί («pas de gros Tenders») στην Ευρώπη για τα προϊόντα στα οποία αναφερόταν. Η αγορά στην οποία αναφέρεται το έγγραφο «sharing key» ήταν, συνεπώς, ανύπαρκτη. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις επιβεβαιώνουν ότι όντως αυτές οι συνθήκες επικρατούσαν στην ευρωπαϊκή αγορά κατά την εποχή εκείνη και συνάγουν εξ αυτού ότι τα προταθέντα ποσοστά κατανομής δεν είχαν κανένα νόημα όσον αφορά την Ευρώπη, δεδομένου ότι αφορούσαν ανύπαρκτη αγορά. Η Sumitomo θεωρεί ότι ο συντάκτης του εγγράφου «sharing key» υπέπεσε σε πλάνη, καθόσον δεν είναι δυνατή καμία συνεπής και εύλογη εξήγηση του εγγράφου αυτού. Εξάλλου, ουδέποτε διεξήχθη δημόσιος διαγωνισμός για σωλήνες OCTG στην Ιαπωνία κατά τη διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται με την προσβαλλόμενη απόφαση.

- 113 Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, είναι σαφές ότι το έγγραφο «sharing key» ουδόλως αφορά τους σωληναγωγούς. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή αναφέρει, στην αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλομένης απόφασης, ότι η συντομογραφία «API» αναφερόταν στους κοινής ποιότητας σωλήνες OCTG και δεν μπορεί να μεταβάλει την ερμηνεία της όσον αφορά το περιεχόμενο της μνείας αυτής στο στάδιο της ένδικης διαδικασίας. Επιπλέον, τα αρκτικόλεξα C/S και T/B που περιέχονται στο ίδιο το έγγραφο «sharing key» επιβεβαιώνουν τη θέση αυτή. Τέλος, υπάρχουν, στην πραγματικότητα, πρότυπα API για το σύνολο των σωλήνων OCTG και των σωληναγωγών, οπότε από το επιχείρημα αυτό θα πρέπει να συναχθεί ότι το έγγραφο αυτό αφορά και προϊόντα τα οποία δεν αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση.

- 114 Όσον αφορά την αποδεικτική αξία των εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων σε σχέση με την ίδια την ύπαρξη της παραβάσεως, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν, καταρχάς, ότι, στο έγγραφο «Στρατηγικοί προβληματισμοί» ο κ. Verluca εισηγήθηκε μια λύση που συνίστατο στο να δοθεί προτεραιότητα στην ομάδα VAM, και σύμφωνα με την οποία οι Ιάπωνες παραγωγοί θα εξακολουθούσαν να ανταγωνίζονται ελεύθερα τους σωλήνες VAM στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου. Εξάλλου, το σημείωμα αυτό ανάγεται σε μια εποχή κατά την οποία ίσχυαν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού και κατά τη διάρκεια της οποίας η ύπαρξη ενός συστήματος κατανομής των αγορών δεν ήταν παράνομη. Συνεπώς, κατά την Sumitomo, αν το Πρωτοδικείο δεχθεί την επιχειρηματολογία των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων ως προς τη διάρκεια των συμφωνιών αυτοπεριορισμού (βλ., κατωτέρω σκέψεις 139 επ.), θα μειωθεί η αποδεικτική αξία όλων των εγγράφων που χρονολογούνται από το 1990, ιδίως των διαφόρων σημειωμάτων της Vallourec. Συγκεκριμένα, τα στοιχεία αυτά δεν θα μπορούν να θεωρηθούν παρά ως έγγραφα προπαρασκευαστικά μιας συμφωνίας και όχι ως αποδείξεις μιας συμφωνίας υφισταμένης κατά τον χρόνο της συντάξεώς τους. Εξάλλου, η αναφορά στο «ισχύον σύστημα» στο σημείωμα «Entretien BSC» αφορούσε ρητώς την Άπω Ανατολή, τη Νότια Αμερική και τη Μέση Ανατολή, η δε αναφορά στο ίδιο αυτό έγγραφο σε μια πολιτική σταθερών τιμών για τις «υποθέσεις της Βόρειας Θάλασσας» («aff North Sea»), τις οποίες οι Ιάπωνες παραγωγοί δέχθηκαν τότε να τηρούν, κατά περίπτωση, αντιφάσκει προς την αρχή της επιβολής απαγορεύσεως στους Ιάπωνες παραγωγούς να πωλούν τα επίδικα προϊόντα, η οποία περιγράφεται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996. Η JFE-NKK παρατηρεί, συναφώς, ότι ο κ. Verluca είναι ο συντάκτης του σημειώματος «Entretien BSC».
- 115 Εξάλλου, το σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM» αναφέρεται στη δυνατότητα να δεχθούν «οι Ιάπωνες να μην επέμβουν στην αγορά UK και να λυθεί το πρόβλημα μεταξύ Ευρωπαίων», οπότε προδήλως δεν υπήρχε συμφωνία σχετικά με την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου τον Μάρτιο του 1990. Ομοίως, δεδομένου το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 χρησιμοποιεί υποθετικό λόγο όταν αναφέρεται στη δυνατότητα υιοθέτησεως βελτιωμένων βασικών στοιχείων «που θα απαγόρευαν στους Ιάπωνες την πρόσβαση στο Ηνωμένο Βασίλειο», από το σημείωμα αυτό συνάγεται ότι η συμφωνία δεν υπήρχε ακόμα τον Ιούλιο του 1990.
- 116 Όσον αφορά το έγγραφο «g) japanese» και το έγγραφο «Paper for Presidents», πρόκειται αποκλειστικά για προπαρασκευαστικά έγγραφα, τα οποία συντάχθηκαν κατά τα φαινόμενα από υπάλληλο της Corus ενόψει συνεδρίασεως μεταξύ Ευρωπαίων παραγωγών η οποία επρόκειτο να πραγματοποιηθεί πριν από τη συνεδρίαση του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας της 5ης Νοεμβρίου 1993 στο Τόκιο.

Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά δεν έχουν καμία αποδεικτική αξία σε σχέση προς τη στάση των Ιαπώνων παραγωγών, ακόμα δε λιγότερο σε σχέση με την υποτιθέμενη συμμετοχή τους στη συμφωνία που διαπιστώνει η Επιτροπή στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Αντιθέτως, από τα έγγραφα αυτά προκύπτει ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί ήταν επιθετικοί ανταγωνιστές στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου και ότι οι κοινοτικοί παραγωγοί επιχείρησαν, το πολύ, να έλθουν σε συμφωνία, το περιεχόμενο της οποίας δεν εκτίθεται σαφώς, με τους Ιάπωνες παραγωγούς. Η Nirron υπογραμμίζει ότι το έγγραφο «g) japanese» αναφέρεται ρητώς στην επιθετικότητά της στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου.

- 117 Εξάλλου, το σύστημα περιορισμού των ιαπωνικών πωλήσεων που υποτίθεται ότι προβλεπόταν από το έγγραφο «Paper for Presidents» και το έγγραφο «g) japanese» δεν συμβιβάζεται με την ερμηνεία των «βασικών στοιχείων» η οποία περιέχεται στη δήλωση του κ. Verlusa της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και σύμφωνα με την οποία οι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν την υποχρέωση να έρχονται σε επαφή με την Corus προτού διαθέσουν τα προϊόντα τους στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου. Η JFE-NKK παρατηρεί ότι η περιγραφή των «βασικών στοιχείων» που περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση δεν ανταποκρίνεται ούτε στα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή ούτε στην εκ μέρους ερμηνεία των «βασικών στοιχείων» στο υπόμνημα αντικρούσεως στην υπόθεση T-67/00. Η αντίφαση αυτή θα πρέπει αναγκαστικά να οδηγήσει στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τη νομολογία (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής).

- 118 Επιπλέον, το έγγραφο «Paper for Presidents» αναφέρεται σε υποχρέωση των Ιαπώνων παραγωγών να περιορίσουν «ορισμένες από τις παραδόσεις τους» («some of their deliveries») στην υφαλοκρηπίδα του Ηνωμένου Βασιλείου, ενώ οι αιτιολογικές σκέψεις 101 και 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρονται κατηγορηματικά σε κατανομή της αγοράς. Και ως προς το σημείο αυτό, η αντίφαση αρκεί από μόνη της, κατά την JFE-NKK, για να οδηγήσει στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, από το έγγραφο «g) japanese» προκύπτει ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί θεωρούσαν, εν πάση περιπτώσει, ότι οι πωλήσεις βάσει συμβάσεων εξαιρούνταν από οποιαδήποτε συμφωνία, πράγμα που μειώνει, άλλωστε, την αποδεικτική αξία του εγγράφου «sharing key», το οποίο αφορά μόνον τις συμβάσεις, όσον αφορά τις ευρωπαϊκές αγορές. Επιπλέον, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι τα έγγραφα αυτά στηρίζονται στην ιδέα ότι υπήρχε ήδη συμφωνία υποχρεώνουσα τους Ιάπωνες παραγωγούς να μη πωλούν τα προϊόντα τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση στις γεωγραφικές αγορές της Κοινότητας δεν μπορεί να καταδείξει την ύπαρξη μιας τέτοιας συμφωνίας, τουλάχιστον με τον βαθμό ακρίβειας και βεβαιότητας που απαιτεί η νομολογία.

- 119 Όσον αφορά το σημείωμα που επιγράφεται «Άδεια εκμεταλλεύσεως VAM προς τη Siderca», της 20ής Ιουνίου 1994, το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 15809 του φακέλου της Επιτροπής και από το οποίο προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι η Mannesmann όφειλε σε γενικές γραμμές να σεβαστεί την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, το σημείωμα αυτό ουδόλως επιβεβαιώνει, κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, ότι δέχθηκαν να μη πωλούν τους σωλήνες τους στις ευρωπαϊκές αγορές.
- 120 Όσον αφορά το έγγραφο «sharing key», η JFE-Kawasaki υποστηρίζει ότι το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη ως αποδεικτικό στοιχείο, καθόσον δεν είναι χρονολογημένο και η Επιτροπή δεν αποκάλυψε ούτε την ταυτότητα του συντάκτη του ούτε την ταυτότητα του προσώπου που της το παρέδωσε, οπότε είναι αδύνατον για τις προσφεύγουσες να γνωρίζουν τις συνθήκες υπό τις οποίες καταρτίστηκε και τους λόγους για τους οποίους κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι είναι η πρώτη φορά που η Επιτροπή δέχθηκε την ύπαρξη παραβάσεως εναντίον επιχειρήσεων βάσει εγγράφου απροσδιόριστης προελεύσεως. Το επιχείρημα που διατυπώνει η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 121 και 122 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και σύμφωνα με το οποίο το έγγραφο «sharing key» αποτελεί αποδεκτό και αξιόπιστο στοιχείο διότι επιβεβαιώνεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία, δεν είναι βάσιμο, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό αντιφάσκει, στην πραγματικότητα, προς τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στον φάκελο, ιδίως όσον αφορά ουσιώδη πραγματικά περιστατικά, όπως παρατηρεί η ίδια η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τον ρόλο των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής. Η JFE-Kawasaki επικαλείται, συναφώς την προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση Volkswagen κατά Επιτροπής (σκέψη 72), σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή οφείλει να αποδεικνύει την ύπαρξη συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής κατά τρόπο επαρκώς ακριβή και συγκλίνοντα.
- 121 Εν πάση περιπτώσει, η JFE-Kawasaki συμφωνεί με τις άλλες ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις στο ότι, ακόμα και αν θεωρηθεί παραδεκτό αποδεικτικό στοιχείο, το έγγραφο «sharing key» δεν αποτελεί αξιόπιστο ενοχοποιητικό στοιχείο, λόγω του ότι η προέλευσή του δεν διευκρινίστηκε προσηκόντως. Το γεγονός ότι το έγγραφο αυτό δεν είναι η μόνη ένδειξη επί της οποίας στηρίζεται η Επιτροπή προς διαπίστωση της υπάρξεως της παραβάσεως δεν την απαλλάσσει από την υποχρέωση να αποδείξει την αξιοπιστία του στοιχείου αυτού. Επιπλέον, το έγγραφο «sharing key» αντιφάσκει προς τη δήλωση του κ. Verlusa που περιέχεται στο έγγραφο που επιγράφεται «Έλεγχος στη Vallourec» (της 18ης Δεκεμβρίου 1997, και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 7317 του φακέλου της Επιτροπής, στο σημείο 1.3) ως προς το αν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής ανταποκρίθηκαν θετικά στις απόπειρες προσεγγισέως τους από τους Ευρωπαίους παραγωγούς στα τέλη του

1993, πράγμα που κλονίζει την αξιοπιστία των δύο αυτών αποδεικτικών στοιχείων. Επιπλέον, σύμφωνα με την απάντηση του διευθύνοντος τη Mannesmann, του κ. Becher, η οποία φέρει ημερομηνία 22 Απριλίου 1997 και παρατίθεται στη σελίδα 10989Α του φακέλου της Επιτροπής, σε ερώτηση σχετική με τη φύση των βασικών στοιχείων, η οποία ετέθη κατά τη διάρκεια επιτόπιου ελέγχου στις 21 Απριλίου 1997 (στο εξής: απάντηση του κ. Becher), τα ποσοστά κατανομής αφορούσαν μόνον τις αγορές των τρίτων χωρών. Το τελευταίο αυτό στοιχείο επιβεβαιώνεται από τις αιτιολογικές σκέψεις 101 και 103 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

122 Εξάλλου, το έγγραφο «sharing key» δεν αντικατοπτρίζει μια οριστική συμφωνία, δεδομένου ότι η Vallourec ανέφερε στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» ότι επρόκειτο για απλή απόπειρα τροποποιήσεως των ποσοστών κατανομής και δεδομένου ότι το ίδιο το έγγραφο προέβλεπε νέα συνεδρίαση μεταξύ Ευρωπαϊών παραγωγών προκειμένου να εξεταστούν οι κανόνες εφαρμογής των ποσοστών κατανομής που προτείνονταν σ' αυτό.

123 Εξάλλου, από το έγγραφο «sharing key» προκύπτει ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν διατυπώσει επιφύλαξη σχετικά με την πρόταση αυτή, θεωρώντας ότι το πεδίο εφαρμογής των ποσοστών αυτών έπρεπε να επεκταθεί ώστε να καλύπτει και τους σωλήνες ERW OCTG, που αποτελούν συγκολλητούς χαλυβδοσωλήνες. Υπό το φως του εγγράφου «sharing key», η Επιτροπή έπρεπε, συνεπώς, να αντιμετωπίσει τους Ιάπωνες παραγωγούς κατά τον ίδιο τρόπο όπως και τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, έναντι των οποίων απέσυρε τις αιτιάσεις της λόγω του ότι είχαν επίσης διατυπώσει επιφύλαξη όσον αφορά τα προτεινόμενα ποσοστά κατανομής, στο μέτρο που τα ποσοστά αυτά αφορούσαν την ευρωπαϊκή αγορά, και οι ίδιοι είχαν πραγματοποιήσει πωλήσεις χαλυβδοσωλήνων στην Ευρώπη. Η Επιτροπή δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των Ιαπώνων παραγωγών και των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής εξηγείται από τον όγκο των πωλήσεων τις οποίες πραγματοποίησαν οι τελευταίοι στις ευρωπαϊκές αγορές, καθόσον δεν επικαλέστηκε, προς στήριξη αυτού του ισχυρισμού, αριθμητικά στοιχεία που να καθιστούν δυνατή την ουσιαστική σύγκριση των εν λόγω πωλήσεων. Συνεπώς, πρόκειται για μια αδικαιολόγητη άνιση μεταχείριση, καθόσον η απόσυρση των αιτιάσεων στην περίπτωση των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής αναιρεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη της παραβάσεως την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

124 Το γεγονός ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί πραγματοποίησαν πωλήσεις σωλήνων σε ορισμένες ευρωπαϊκές αγορές έπρεπε κατά μείζονα λόγο να αρκεί προς απόδειξη

ότι το έγγραφο «sharing key» δεν αντικατοπτρίζει την ύπαρξη συμφωνίας στην οποία είχαν προσχωρήσει. Συγκεκριμένα, το έγγραφο αυτό, απαγόρευε στους Ιάπωνες παραγωγούς να πραγματοποιούν πωλήσεις σωλήνων στην ευρωπαϊκή αγορά, χωρίς να προβλέπεται κανένας περιορισμός της απαγορεύσεως αυτής. Επιπλέον, η επιφύλαξη την οποία διατύπωσαν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής κατέστησε τα προταθέντα ποσοστά άνευ οικονομικής αξίας για τους Ευρωπαίους παραγωγούς και η μεταγενέστερη υιοθέτησή τους υπ' αυτές τις συνθήκες ήταν παράλογη και, συνεπώς, απίθανη.

125 Όσον αφορά τη δήλωση του κ. Verluca της 14ης Οκτωβρίου 1996, η οποία παρατίθεται στη σελίδα 6354 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: δήλωση του κ. Verluca της 14ης Οκτωβρίου 1996), οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι η δήλωση αυτή δεν αποτελεί απόδειξη περί της συμμετοχής τους στη συμφωνία που επικαλείται η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, το κρίσιμο χωρίο της δηλώσεως αυτής επιβεβαιώνει απλώς ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις μετείχαν τακτικά στις συνεδριάσεις που οργανώνονταν στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, και οι οποίες αφορούσαν, εξάλλου, σύμφωνα με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, αγορές άλλες από τις εγχώριες αγορές των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υπενθυμίζουν ότι, κατά τη γνώμη τους, οι συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας αφορούσαν μόνον τις πωλήσεις στις αγορές τρίτων χωρών, όπως η Κίνα και η Ρωσία. Κατ' αυτές, δεν υπάρχει κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να καταδεικνύει ότι οι συνεδριάσεις αυτές κατέληξαν στη σύναψη της παράνομης συμφωνίας που επικαλείται η Επιτροπή. Στο υπόμνημα απαντήσεώς της, η Sumitomo υποστηρίζει ότι το έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec», το οποίο περιέχει δήλωση του κ. Verluca της 18ης Δεκεμβρίου 1997, καθώς και τη δήλωση του κ. Jachia, υπαλλήλου της Dalmine, προς τον εισαγγελέα του Bergamo, της 5ης Ιουνίου 1995, η οποία παρατίθεται στη σελίδα 8220 ter 6 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: δήλωση του κ. Jachia), εξαιρούν τους σωληναγωγούς «έργου» από τη συμφωνία, δεδομένου ότι αναφέρονται στα τυποποιημένα προϊόντα. Συνεπώς, δεν υφίσταται αντίφαση μεταξύ της δηλώσεως του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και των ισχυρισμών του που περιέχονται στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» όσον αφορά τα προϊόντα στα οποία αναφέρονται τα «βασικά στοιχεία».

126 Εξάλλου, η JFE-Kawasaki παρατηρεί ότι, στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec», ο κ. Verluca δήλωσε ότι, «[κ]ατά κανόνα, οι άλλες αγορές offshore, εκτός εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν θεωρούνταν ως εγχώριες». Έτσι, η ύπαρξη παραβάσεως όσον αφορά αυτές τις αγορές offshore δεν είναι αποδεδειγμένη.

127 Η δήλωση στη οποία προέβη ο κ. Biasizzo, πρώην υπάλληλος της Dalmine, προς τον εισαγγελέα του Bergamo την 1η Ιουνίου 1995, και η οποία παρατίθεται στη σελίδα 8220 ter 10 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: δήλωση του κ. Biasizzo), δεν υπονοούσε ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις συνήψαν τη συμφωνία την οποία διαπιστώνει η Επιτροπή στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο κ. Biasizzo αναφέρθηκε μεν, στη δήλωση αυτή, σε μια μη δεσμευτική συμφωνία (gentleman's agreement) σύμφωνα με την οποία οι αλλοδαποί παραγωγοί ήταν υποχρεωμένοι, στους διαγωνισμούς, να προσφέρουν τιμές υψηλότερες κατά 8 έως 10 % από εκείνες που πρότεινε ο εγχώριος παραγωγός, ανέφερε όμως, σε μεταγενέστερη κατάθεση που επιγράφεται «*Commento alle mie deposizioni*» (στο εξής: έγγραφο «*Commento alle mie deposizioni*»), που παρατίθεται στη σελίδα 8220 ter 14 του φακέλου της Επιτροπής, όλα τα αντικειμενικά οικονομικά πλεονεκτήματα που είχε ένας τοπικός παραγωγός χαλυβδοσωλήνων στην εγχώρια αγορά έναντι των αλλοδαπών παραγωγών και δεν έκανε πλέον υπαινιγμό περί διεθνούς συμφωνίας (παράρτημα 15 της ΑΑ, σ. 8220 ter 16). Εξάλλου, αυτή η αναφορά στους διαγωνισμούς δεν συμβιβάζεται με τον ισχυρισμό που περιέχεται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και σύμφωνα με τον οποίο δεν υπήρχαν σημαντικοί διαγωνισμοί στις ευρωπαϊκές αγορές.

128 Υψίσταται, συνεπώς, σοβαρή αντίφαση μεταξύ της δηλώσεως του κ. Biasizzo και του εγγράφου «*Commento alle mie deposizioni*». Εν πάση περιπτώσει, τα δύο αυτά έγγραφα δεν διευκρινίζουν σε ποια προϊόντα που αποτελούν το αντικείμενο της συμφωνίας αναφέρονται, ούτε τη διάρκεια της συμφωνίας αυτής. Είναι ιδιαίτερα απίθανο η δήλωση του κ. Biasizzo και το έγγραφο «*Commento alle mie deposizioni*» να αφορούσαν τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον η ιταλική αγορά χαλυβδοσωλήνων αφορούσε κυρίως, κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών, άλλα προϊόντα, ήτοι τους σωλήνες OCTG premium και τους σωληναγωγούς εμπορίου (trade). Εξάλλου, οι παρατηρήσεις του κ. Biasizzo όσον αφορά τον σεβασμό των παραδοσιακών μεριδίων αγοράς αφορούσε αγορές τρίτων χωρών, τις οποίες δεν αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Εν πάση περιπτώσει, η δήλωση και τα σχόλια του κ. Biasizzo δεν αποτελούν αξιόπιστα στοιχεία. Συγκεκριμένα, έγιναν υπό το κράτος πίεσεως, υπό περιστάσεις υπό τις οποίες ο συντάκτης τους είχε συμφέρον να εξηγήσει για ποιους λόγους, άλλους από τις μη έντιμες πρακτικές που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας που είχε κινηθεί εναντίον του, η Dalmine αναλάμβανε όλες της δημόσιες συμβάσεις της Agip. Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, ο κ. Biasizzo ήταν υπεύθυνος μόνο για την πώληση σωληναγωγών κατά την περίοδο από τις αρχές του 1992 έως τα τέλη του πρώτου εξαμήνου του 1993.

- 129 Εν πάση περιπτώσει, η Nippon και η JFE-Kawasaki θεωρούν ότι ο ορισμός των «βασικών στοιχείων» τον οποίο δέχεται η προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 61 και 101, και σύμφωνα με τον οποίο απαγορευόταν απολύτως στα συμβαλλόμενα μέρη της συμφωνίας να πωλούν τα προϊόντα τους στις αγορές των ανταγωνιστών του, δεν συμβιβάζεται με τον ορισμό που συνάγεται από τη δήλωση του κ. Biasizzo, σύμφωνα με την οποία τα μέρη της συμφωνίας μπορούσαν να προσφέρουν τα προϊόντα τους σε τιμές υψηλότερες από εκείνες του εγχώριου παραγωγού.
- 130 Όσον αφορά την απάντηση την οποία έδωσε στις 4 Απριλίου 1997 η Dalmine σε ερώτηση που της έθεσαν υπάλληλοι της Επιτροπής κατά τη διάρκεια επιτοπίου ελέγχου, και η οποία παρατίθεται στη σελίδα 15099 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: απάντηση της Dalmine της 4ης Απριλίου 1997), στην απάντηση αυτή γίνεται μεν λόγος για επαφές με την ιαπωνική βιομηχανία, οι επαφές όμως αυτές αφορούσαν τις εκτός Ευρωπαϊκής Κοινότητας αγορές, όπως η αγορά της Ρωσίας. Εξάλλου, το έγγραφο αυτό αναφέρει ότι η έννοια των «βασικών στοιχείων» μπορεί να αντικατοπτρίζει τη θέση του κοινοτικού κλάδου παραγωγής χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής από τα έτη 1986/1987 και μετά και κάνει λόγο για ανεξέλεγκτες εισαγωγές σωλήνων από άλλες γεωγραφικές ζώνες κατά την ίδια περίοδο. Εν πάση περιπτώσει, από το έγγραφο αυτό συνάγεται ότι τα πρόσωπα που διηύθυναν την Dalmine κατά τον χρόνο της δηλώσεως αυτής δεν είχαν γνώση των προ του Φεβρουαρίου 1996 γεγονότων και ότι η εταιρία αυτή δεν παρατήρησε κανένα στοιχείο που να πιστοποιεί την διοργάνωση συναντήσεων με τους Ιάπωνες και τους Ευρωπαίους παραγωγούς για τα θέματα αυτά. Τις περιστάσεις αυτές επιβεβαίωσε η Dalmine με την από 29 Μαΐου 1997 απάντησή της σε επιστολή που της είχε απευθύνει η Επιτροπή βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17, απάντηση η οποία παρατίθεται στη σελίδα 15162 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: απάντηση της Dalmine της 29ης Μαΐου 1997). Εξάλλου, η απάντηση της Dalmine της 29ης Μαΐου 1997 αντιφάσκει προς τη δήλωση του κ. Biasizzo και το έγγραφο «Commento alle mie deposizioni», στο μέτρο που από τα κείμενα αυτά προκύπτει, αφενός, ότι αντικείμενο των συζητήσεων στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας ήταν μόνον οι μη κοινοτικές αγορές και, αφετέρου, ότι οι εξαγωγές σωλήνων προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα ήταν μεν περιορισμένες, όχι όμως απαγορευμένες. Η Sumitomo παρατηρεί, συναφώς, ότι η απάντηση της Dalmine της 29ης Μαΐου 1997 στηρίζεται στις αναμνήσεις του κ. R. ο οποίος προσδιορίζει επακριβώς την πηγή τους, ήτοι τις συζητήσεις που είχε με τον κ. Biasizzo, ο οποίος είχε παραστεί στις εν λόγω συνεδριάσεις.
- 131 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι, σύμφωνα με το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες», που περιλαμβάνεται στον φάκελο

της Επιτροπής αλλά δεν μνημονεύεται στην προσβαλλόμενη απόφαση, τα «βασικά στοιχεία» ρύθμιζαν τις σχέσεις μεταξύ Ευρωπαϊών παραγωγών. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, το έγγραφο αυτό δεν περιοριζόταν στην εξέταση των συνεπειών της αποσύρσεως της Corus από την αγορά των σωλήνων άνευ ραφής.

132 Όσον αφορά την απάντηση του κ. Becher, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι ο ανωτέρω δεν είχε, σύμφωνα με τη δήλωσή του, προσωπική γνώση των περιστατικών τα οποία σχολίαζε, πράγμα το οποίο η Επιτροπή κακώς παρέλειψε να αναφέρει παραθέτοντας τη δήλωση αυτή στην αιτιολογική σκέψη 63 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η μαρτυρία του δεν έχει, συνεπώς, μεγάλη αποδεικτική αξία, κατά δε την JFE-NKK είναι απαράδεκτη (προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής, και προτάσεις του δικαστή B. Vesterdorf ασκήσαντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση αυτή, σ. 955 έως 957). Εξάλλου, η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρήσει την απάντηση αυτή ως αξιόπιστο αποδεικτικό στοιχείο καθόσον επιβεβαιώνει την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών, ενώ δεν τη θεωρεί αξιόπιστη στο μέτρο που αποκλείει την ύπαρξη συμφωνίας περί σεβασμού της εγχώριας αγοράς κάθε Ευρωπαίου παραγωγού εκ μέρους των λοιπών Ευρωπαίων παραγωγών. Στον βαθμό που η απάντηση του κ. Becher δεν δέχεται την ύπαρξη συμφωνίας περί κατανομής των αγορών μεταξύ των Ευρωπαίων παραγωγών, αντικρούεται από το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες», το οποίο ο κ. Becher χαρακτηρίζει εσφαλμένο. Ομοίως, δεν συμβιβάζεται ως προς το θέμα αυτό ούτε με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 ούτε με την απάντηση της Dalmine της 29ης Μαΐου 1997.

133 Όσον αφορά την απάντηση που έδωσε στις 31 Οκτωβρίου 1997 η Corus σε αίτηση παροχής πληροφοριών της Επιτροπής, και η οποία παρατίθεται στη σελίδα 11932 του φακέλου της Επιτροπής (στο εξής: απάντηση της Corus), σύμφωνα με την οποία στις εγχώριες αγορές μπορούσαν να δραστηριοποιούνται μόνον οι τοπικοί παραγωγοί, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι, σε επιστολή την οποία απέστειλε στις 30 Μαρτίου 1999 στην Επιτροπή (παράρτημα C.5 του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση Τ-68/00, στο εξής: επιστολή της 30ής Μαρτίου 1999), η Corus ανέφερε σαφώς ότι καμία από τις δηλώσεις της δεν έπρεπε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι υπονοούσε την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ Ευρωπαίων και Ιαπώνων παραγωγών. Απαντώντας στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι, στην επιστολή της 30ής Μαρτίου 1999, γίνεται λόγος για τη διαδικασία που αφορούσε τους συγκολλητούς σωλήνες, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι η δήλωση που διευκρινίζεται στην επιστολή αυτή είχε διατυπωθεί με την ίδια διατύπωση και στο πλαίσιο της διαδικασίας των σωλήνων άνευ ραφής. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η άποψη της Corus είναι παράδοξη, η Nirron υποστηρίζει ότι, αντιθέτως, η Επιτροπή είναι εκείνη που επιχειρεί να

στηριχθεί σε μια ερμηνεία των δηλώσεων της Corus που η ίδια έχει αποκλείσει. Η JFE-Kawasaki και η Sumitomo παρατηρούν ότι, εν πάση περιπτώσει, η υποτιθέμενη ομολογία της Corus είναι ασαφής και διφορούμενη. Η Sumitomo υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι τα μόνα προϊόντα που μνημονεύονται στην απάντηση της Corus είναι οι σωλήνες OCTG. Υποστηρίζει, όπως και η JFE-NKK, ότι η απάντηση αυτή αφορούσε μόνον τις αγορές τρίτων χωρών.

- 134 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, οι Ευρωπαίοι παραγωγοί είχαν προφανές συμφέρον να «περιορίσουν τις ζημιές», ιδίως δεχόμενοι την ύπαρξη συμφωνίας με τους Ιάπωνες παραγωγούς με στόχο να αποστρέψουν την προσοχή της Επιτροπής από την πραγματική σημασία των «βασικών στοιχείων», τα οποία αφορούσαν την κατανομή των ευρωπαϊκών αγορών μεταξύ Ευρωπαϊών παραγωγών, παράβαση κατά πολύ σοβαρότερη από εκείνη που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και η απόδειξη της υπάρξεως της οποίας θα είχε οδηγήσει στην επιβολή πολύ υψηλότερων προστίμων στους Ευρωπαίους παραγωγούς. Η άποψη αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι η στρατηγική την οποία υιοθέτησε η Vallourec και η οποία συνίστατο στην πληροφόρηση της Επιτροπής για την ύπαρξη συμφωνίας με τους Ιάπωνες παραγωγούς τής επέτρεψε να επιτύχει μείωση κατά 40 % του προστίμου που θα της είχε επιβληθεί αν δεν είχε συνεργαστεί και να αποφύγει την εκ μέρους της Επιτροπής επιβολή προσθέτου προστίμου σε σχέση με την παράβαση που αφορά τους λείους σωλήνες και η οποία διαπιστώνεται με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ομοίως, η Dalmine επέτυχε μείωση του προστίμου της κατά 20 %. Στο πλαίσιο αυτών των περιστάσεων θα πρέπει να αξιολογηθούν τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως οι δηλώσεις του κ. Verluca. Πρέπει, επίσης, να ληφθούν υπόψη το ότι η Vallourec δεν άσκησε προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως και το ότι η Dalmine δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η απόφαση αυτή. Εξάλλου, η Sumitomo παρατηρεί ότι όλες οι δηλώσεις των οποίων γίνεται επίκληση, ιδίως οι δηλώσεις των κ.κ. Verluca, Becher και Biasizzo, έγιναν σε χρόνο μεταγενέστερο των πραγματικών περιστατικών, προσθέτει δε ότι, σε περίπτωση αντιφάσεως, θα πρέπει να δοθεί προτίμηση στις αποδείξεις που περιέχονται σε έγγραφα σύγχρονα της παραβάσεως, ιδίως στο έγγραφο «sharing key», σε σχέση προς αυτά που περιέχονται στις εν λόγω δηλώσεις.

- 135 Η Nirron υποστηρίζει ότι, αντίθετα προς τα εκτιθέμενα στην αιτιολογική σκέψη 131 της προσβαλλομένης αποφάσεως, απάντησε ρητώς, τόσο με τη γραπτή απάντησή της στην ΑΑ όσο και κατά την ακρόασή της ενώπιον της Επιτροπής,

στον ισχυρισμό ότι τα έγγραφα που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 και 100 αποκαλύπτουν την ύπαρξη και το περιεχόμενο της συμφωνίας που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αμφισβητώντας την αποδεικτική αξία καθενός από τα στοιχεία αυτά. Εξάλλου, η Nirron αμφισβητεί την περιεχόμενη στην αιτιολογική σκέψη 131 της προσβαλλομένης αποφάσεως άποψη ότι οι ιαπωνικές επιχειρήσεις αναγνώρισαν ότι δεν μπορούν να παράσχουν διευκρινίσεις όσον αφορά τις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, δεδομένου ότι, με απάντηση σε ερώτημα που της τέθηκε κατά την ακρόαση, διευκρίνισε ότι πραγματοποιήθηκαν μεν συνεδριάσεις μεταξύ Ευρωπαίων και Ιαπώνων παραγωγών, αλλά ότι ο σκοπός τους ήταν ο συντονισμός των πωλήσεων στη ρωσική και την κινεζική αγορά.

136 Όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, οι ημερομηνίες που αναφέρονται στη δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν είναι βέβαιες. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον τη διάρκεια της παραβάσεως.

137 Όσον αφορά την ημερομηνία του 1977 από την οποία και μετά άρχισαν, κατά τον κ. Verlucα, οι συναλλαγές, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις διατυπώνουν δύο σοβαρές αντιρρήσεις.

138 Πρώτον, παρατηρούν ότι ο γαλλικός όρος «échanges» είναι πολύ ασαφής και μεταφράστηκε στην αγγλική, στην υποσημείωση αριθ. 10 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με τον όρο «trade», πράγμα το οποίο δεν συμβιβάζεται με την εκτίμηση την οποία διατυπώνει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 108 της αποφάσεως αυτής και σύμφωνα με την οποία επρόκειτο για συνεδριάσεις μεταξύ των μερών της παράνομης συμφωνίας.

139 Δεύτερον, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι, όσον αφορά την προ του 1990 περίοδο, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού εμπόδιζαν τους Ιάπωνες παραγωγούς να πωλούν τα προϊόντα τους στις αγορές της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Ωστόσο, από τη δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 ουδόλως προκύπτει ότι μια παράνομη συμφωνία μεταξύ Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών αντικατέστησε τις συμφωνίες αυτοπεριορισμού που είχαν συναφθεί σε κυβερνητικό επίπεδο το 1990 ή το 1991. Οι ιαπωνικές

προσφεύγουσες επιχειρήσεις συνάγουν εξ αυτού ότι η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν ενισχύει την άποψη της Επιτροπής όσον αφορά την ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν απαλλάσσεται από την υποχρέωσή της να προσκομίσει επαρκώς ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως (προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση C RAM και Rheinzink κατά Επιτροπής, σκέψη 20).

140 Εξάλλου, ακόμα και αν υποθεθεί ότι το υποστατό των συναλλαγών μεταξύ παραγωγών, οι οποίες υποτίθεται ότι συνιστούν την παράβαση, από το 1977 και μετά, έχει αποδειχθεί επαρκώς κατά δίκαιο, η Επιτροπή πλανήθηκε κατά τον υπολογισμό της διάρκειας της παραβάσεως, καθόσον η ισχύς των συμφωνιών αυτοπεριορισμού ΕΚ-Ιαπωνίας έληξε στις 31 Δεκεμβρίου του 1990 και όχι στις 31 Δεκεμβρίου του 1989. Το γεγονός αυτό πιστοποιείται από τα αποδεικτικά στοιχεία που επισυνάπτονται στις προσφυγές των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, ιδίως από απόσπασμα του λευκού βιβλίου για το διεθνές εμπόριο, το οποίο δημοσιεύτηκε από το Υπουργείο Εξωτερικού Εμπορίου και Βιομηχανίας της Ιαπωνίας (στο εξής: ΜΙΤΙ) στις 25 Ιουνίου 1991, από το οποίο προκύπτει, κατ' αυτές, ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού διατηρήθηκαν σε ισχύ κατά το έτος 1990. Η ιαπωνική νομοθεσία παρείχε στο ΜΙΤΙ εξουσίες που του επέτρεπαν να εξαναγκάσει τους Ιάπωνες παραγωγούς χαλυβδοσωληνών να τηρήσουν τους όρους των συμφωνιών αυτοπεριορισμού. Ασκώντας αυτές τις εξουσίες, το ΜΙΤΙ κάλεσε έξι ιαπωνικές εταιρίες, μεταξύ των οποίων και οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, να συνάψουν συμφωνίες αυτοπεριορισμού των εξαγωγών, οι οποίες στη συνέχεια επικυρώθηκαν από το ΜΙΤΙ. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προσκόμισαν, προς στήριξη της απόψεώς τους, τα καταρτισθέντα στην Ιαπωνία έγγραφα σχετικά με την παράταση της συμφωνίας αυτής ώστε να καλυφθεί και το έτος 1990, ήτοι τη συμφωνία παρατάσεως, η οποία εγκρίθηκε από το ΜΙΤΙ στις 28 Δεκεμβρίου 1989, και την επιστολή κοινοποίησώς της στο ΜΙΤΙ που εξηγούσε τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να παραταθεί η ισχύς της συμφωνίας αυτής. Εξάλλου, η Νίρρον προσκόμισε μια πρόταση αποφάσεως προερχόμενη από το διοικητικό της συμβούλιο καθώς και την πράξη με την οποία το συμβούλιο αυτό ενέκρινε την παράταση της συμφωνίας μεταξύ των Ιαπώνων παραγωγών έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990.

141 Με τα υπομνήματα απαντήσεως, οι Νίρρον και JFE-Kawasaki εκφράζουν την έκπληξή τους για το γεγονός ότι η Επιτροπή, στο υπόμνημα αντικρούσεως, δεν ανέφερε σαφώς την ημερομηνία κατά την οποία έληξε η ισχύς των συμφωνιών αυτοπεριορισμού, μολοντί η ίδια ήταν συμβαλλόμενο μέρος στη διακυβερνητική συμφωνία επί της οποίας στηρίζονταν οι συμφωνίες αυτές. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν γίνεται πιστευτό ότι η Επιτροπή δεν είχε γνώση της συμφωνίας που είχε συναφθεί μεταξύ των Ιαπώνων παραγωγών. Η Νίρρον καλεί το Πρωτοδικείο να

ζητήσει από την Επιτροπή να διευκρινίσει την ημερομηνία οριστικής λήξεως της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού. Εξάλλου, οι δύο ανωτέρω προσφεύγουσες και η JFE-NKK υποστηρίζουν ότι μια αλλαγή όπως η λήξη της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού με την Ιαπωνία θα είχε μνημονευθεί από την Επιτροπή στην εικοστή τέταρτη γενική έκθεσή της σχετικά με τις δραστηριότητες των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για το 1990, αν είχε πράγματι σημειωθεί τέτοια αλλαγή κατά το έτος εκείνο. Αντιθέτως, η έκθεση αυτή αναφέρει ότι ο καθεστώς εισαγωγής χαλυβουργικών προϊόντων παρέμεινε αμετάβλητο σε σχέση προς το 1989 (σημείο 840 της εκθέσεως).

142 Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι πρόδηλο ότι η Επιτροπή δεν θα είχε θεωρήσει ότι η παράβαση υπήρχε κατά το 1990 αν δεν είχε υποπέσει στην πραγματική πλάνη την οποία επικαλούνται οι προσφεύγουσες,

143 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η παράβαση, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι η εκ μέρους της Επιτροπής αναφορά στο έτος 1995 στηρίζεται αποκλειστικά σε ασαφή ισχυρισμό που περιέχεται στη δήλωση του κ. Verlusa της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και σύμφωνα με τον οποίο οι συναλλαγές «είχαν λήξει πριν από διάστημα λίγο άνω του ενός έτους». Συναφώς, το έγγραφο «sharing key» αφορούσε περίοδο η οποία έληγε τον Μάρτιο του 1994 και δεν υπάρχουν αποδείξεις σχετικά με συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας μετά την ημερομηνία αυτή. Πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι η παράβαση, εν πάση περιπτώσει, δεν διήρκεσε πέραν του πρώτου εξαμήνου του 1994. Η Sumitomo και η Nippon υποστηρίζουν, συναφώς, ότι το έγγραφο «sharing key» μπορεί να αποδείξει παράβαση διάρκειας ενός μόνον έτους, από το 1993 έως τον Μάρτιο του 1994. Η αναφορά στο ότι η συμφωνία υπήρχε πριν από την 1η Απριλίου 1995, η οποία περιέχεται στη δήλωση του κ. Becher, έγγραφο το οποίο επικαλείται η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως προς απόδειξη της διάρκειας της παραβάσεως, είναι άνευ σημασίας εν προκειμένω, δεδομένου ότι η ημερομηνία αυτή ήταν απλώς η ημερομηνία κατά την οποία ο συντάκτης της δηλώσεως αυτής έγινε γενικός διευθυντής της Mannesmann. Αυτό δεν συμβιβάζεται με τα αποδεικτικά στοιχεία των οποίων γίνεται επίκληση, στο μέτρο που από το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η διαπιστούμενη σ' αυτό παράβαση συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια του 1995. Συνεπώς, είναι απαραίτητο, τουλάχιστον, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που δέχεται την ύπαρξη παραβάσεως για περιόδους για τις οποίες οι προσκομισθείσες αποδείξεις είναι ανεπαρκείς.

- 144 Η Επιτροπή υποστηρίζει, καταρχάς, ότι η τακτική των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, η οποία συνίσταται στην απομόνωση κάθε αποδεικτικού στοιχείου από το όλο πλαίσιο του και στην υποβολή του σε πολύπλοκη νομική ανάλυση, δεν μπορεί να εφαρμοστεί όταν πρόκειται για τη συνολική εξέταση των πραγματικών στοιχείων τα οποία, αναλυόμενα στο πλαίσιο της πραγματικής καταστάσεως στο οποίο εντάσσονται, αποδεικνύουν την ύπαρξη της παραβάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-334/94, Sarrío κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1439, σκέψη 103). Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, στην προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, για την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας ενός εγγράφου, πρέπει, αφενός, να ελέγχεται η ακρίβεια της περιεχόμενης σ' αυτό πληροφορίας, ιδίως να λαμβάνονται υπόψη η προέλευση του εγγράφου, οι περιστάσεις υπό τις οποίες καταρτίστηκε και ο αποδέκτης του, και, αφετέρου, να εξετάζεται αν, σύμφωνα με το περιεχόμενό του, το έγγραφο φαίνεται λογικό και αξιόπιστο (σκέψη 1838 της αποφάσεως).
- 145 Εν προκειμένω, το επιχείρημα ότι τα «βασικά στοιχεία», στα οποία αναφέρονται τα διάφορα αποδεικτικά στοιχεία, περιγράφουν μάλλον μια κατάσταση παρά μια συμφωνία κατανομής των αγορών δεν φαίνεται πιστευτό. Στα έγγραφα αυτά δεν μπορεί να στηριχθεί ούτε το επιχείρημα ότι τα «βασικά στοιχεία» ρύθμιζαν μόνον τις σχέσεις μεταξύ Ευρωπαίων παραγωγών. Η Επιτροπή διευκρινίζει, εξάλλου, ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν παρέβλεψε τον διακοινοτικό χαρακτήρα της συμφωνίας και ότι η περιγραφή της παραβάσεως που περιέχεται στις αιτιολογικές της σκέψεις και στο άρθρο 1 σημαίνει όχι μόνον ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν είχαν το δικαίωμα να πωλούν τα προϊόντα τους στην Ευρώπη, αλλά και ότι κανένας από τους Ευρωπαίους παραγωγούς δεν είχε το δικαίωμα να πωλεί τα προϊόντα του στις εγχώριες αγορές των λοιπών Ευρωπαίων παραγωγών.
- 146 Ειδικότερα, η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα της JFE-NKK ότι οι έννοιες των «βασικών στοιχείων» και των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων» σχετίζονταν με τον απαραίτητο εξορθολογισμό της κοινοτικής βιομηχανίας και όχι με κάποια παράνομη συμφωνία. Το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες» και, ειδικότερα, η συνεδρίαση της 6ης Οκτωβρίου 1992 που μνημονεύεται στο έγγραφο αυτό αφορούσαν μια διαδικασία εξορθολογισμού χρηματοδοτούμενη από κρατικές ενισχύσεις τις οποίες ενέκρινε η Επιτροπή βάσει του άρθρου 87 ΕΚ.

- 147 Όσον αφορά τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, η Επιτροπή θεωρεί ότι θα πρέπει να της αποδοθεί ιδιαίτερη σημασία, δεδομένου ότι ο συντάκτης της ήταν πρόεδρος της εταιρίας Vallourec Oil & Gas και είχε άμεση γνώση των δραστηριοτήτων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Συγκεκριμένα, μετέσχε σε πολλές από τις εξαμηνιαίες συνεδριάσεις του εν λόγω ομίλου, πράγμα για το οποίο γίνεται λόγος στις δηλώσεις αυτές (βλ. ανωτέρω σκέψη 23). Η Επιτροπή επικαλείται την αρχή σύμφωνα με την οποία, στον τομέα των αποδείξεων, οι εναντίον των συμφερόντων του ιδίου του καταθέτοντος δηλώσεις πρέπει να θεωρούνται ως έχουσες αποδεικτική ισχύ. Υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 αντέβαινε στα συμφέροντα της Vallourec, την οποία εκπροσωπούσε, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε κινήσει διαδικασία έρευνας κατά της εταιρίας αυτής.
- 148 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο όσον αφορά το σύνολο των ειδικών πτυχών της παραβάσεως, ιδίως σε σχέση προς τον ορισμό των «βασικών στοιχείων», η Επιτροπή παρατηρεί ότι, σύμφωνα με την προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψη 1838), καμία αρχή του κοινοτικού δικαίου δεν κωλύει την Επιτροπή να στηριχθεί σε ένα και μόνον έγγραφο για να συναγάγει την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 149 Εν πάση περιπτώσει, η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 ενισχύεται και από τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στον φάκελο, ιδιαίτερα δε από τα έγγραφα που μνημονεύονται στην προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. κατωτέρω σκέψεις 161 επ.). Ναι μεν τα περισσότερα από αυτά τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία δεν παρέχουν τον ορισμό αυτών καθαυτά των «βασικών στοιχείων» ούτε διευκρινίζουν το περιεχόμενό τους, αυτό όμως οφείλεται στο ότι η έννοια που έπρεπε να αποδοθεί στους κανόνες αυτούς ήταν γνωστή με σαφήνεια τόσο στους συντάκτες των εγγράφων αυτών όσο και στους αποδέκτες τους.
- 150 Ειδικότερα, η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα ότι ο όρος «συναλλαγές», που περιλαμβάνεται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, δεν αναφέρεται σε συνεδριάσεις και υποστηρίζει ότι η μετάφραση του όρου αυτού που περιέχεται στην υποσημείωση αριθ. 10 του αγγλικού κειμένου της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι εσφαλμένη.

- 151 Όσον αφορά το παραδεκτό του εγγράφου «sharing key» ως αποδεικτικού στοιχείου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, η έννοια του απαραδέκτου των αποδείξεων έχει πολύ περιορισμένη εφαρμογή στο κοινοτικό δίκαιο. Όπως παρατήρησε ο δικαστής B. Vesterdorf στις προτάσεις του στην προμνησθείσα στη σκέψη 56 υπόθεση Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής, η αρχή που υπερισχύει είναι η αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων.
- 152 Όσον αφορά το περιεχόμενο του εγγράφου «sharing key», πρέπει να υπομνησθεί, ειδικότερα, ότι η μνεία «API» μπορεί να αναφέρεται τόσο στους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG όσο και στους σωληναγωγούς, καθόσον πρότυπα API υπάρχουν για αμφότερα τα προϊόντα αυτά (βλ. παράρτημα του υπομνήματος αντικρούσεως στην υπόθεση T-78/00). Απαντώντας στο επιχείρημα που αντλείται από το ότι, σύμφωνα με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, η αγορά την οποία αφορούσε το έγγραφο «sharing key» ήταν ανύπαρκτη, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αν αυτό όντως συνέβαινε, δεν υπήρχε κανένας λόγος να περιληφθεί η Ευρώπη στα προτεινόμενα ποσοστά κατανομής, πράγμα το οποίο ωστόσο έγινε.
- 153 Όσον αφορά το έγγραφο «Paper for Presidents», η Επιτροπή υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι το έγγραφο αυτό συντάχθηκε μεν από την Corus αλλά επρόκειτο να το παρουσιάσει στους προέδρους η Mannesmann, όπως μαρτυρεί η χειρόγραφη μνεία στην πρώτη σελίδα του σύμφωνα με την οποία το έγγραφο αυτό θα εντασσόταν στην παρουσίαση του «HN» (Hans Nolte της Mannesmann), και ότι η Vallourec ενέκρινε το περιεχόμενό του, οπότε το έγγραφο αυτό εκφράζει τη συλλογική άποψη αυτών των τριών Ευρωπαίων παραγωγών.
- 154 Απαντώντας στο επιχείρημα που αντλείται από την ευνοϊκότερη μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, η Επιτροπή παρατηρεί ότι υπάρχουν, πέραν του εγγράφου «sharing key», άμεσες αποδείξεις περί της συμμετοχής των Ιαπώνων παραγωγών στην παράβαση, οι οποίες προέρχονται, ιδίως, από τις δηλώσεις του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και της 14ης Οκτωβρίου 1996, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει όσον αφορά τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής.

- 155 Όσον αφορά τη δήλωση του κ. Biasizzo, η Επιτροπή αμφισβητεί την άποψη των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων σύμφωνα με την οποία ο ανωτέρω, στο έγγραφο «Commento alle mie deposizioni», ανασκεύασε τους ισχυρισμούς του όσον αφορά την ύπαρξη διεθνούς συμφωνίας περί κατανομής των αγορών και παραθέτει, μεταξύ άλλων, χωρία του τελευταίου αυτού εγγράφου όπου ο κ. Biasizzo αναφέρεται στην ανάγκη δράσεως σε στενή συνεργασία με όλους τους άλλους παραγωγούς και διαμορφώσεως νέων κανόνων και νέων τρόπων συμπεριφοράς.
- 156 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η απάντηση της Dalmine της 4ης Απριλίου 1997 περιέχει ορισμένες αποκαλύψεις σχετικά με την εν λόγω συμφωνία, αλλά, ως προς τα λοιπά, πρόκειται για απόπειρα περιορισμού των συνεπειών της και ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η απάντηση δεν μπορεί να ανατρέψει τις σαφείς και ρητές δηλώσεις των πρώην υπαλλήλων της εταιρίας αυτής. Όσον αφορά το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες», το ότι το έγγραφο αυτό αναφέρεται αποκλειστικά στις ευρωπαϊκές αγορές, σε αντίθεση προς άλλα αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως τις δηλώσεις του κ. Verluca και του κ. Biasizzo, εξηγείται από το ότι, όπως υποδηλώνει και ο τίτλος του, το έγγραφο αυτό αφορά μόνον την κατάσταση των Ευρωπαϊών παραγωγών.
- 157 Τέλος, όσον αφορά τις ενδείξεις που περιέχονται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 σχετικά με τη διάρκεια της ισχύος της συμφωνίας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ακριβής διάρκεια έχει σημασία μόνον στον βαθμό που επηρεάζει το ύψος του προστίμου. Όσον αφορά το χρονικό διάστημα από το 1977 έως τις αρχές του 1990, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι δεν έλαβε υπόψη της την περίοδο αυτή κατά την επιμέτρηση του προστίμου, αλλά ότι προκύπτει σαφώς από τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 ότι η συμφωνία εφαρμόστηκε καθ' όλη αυτή την περίοδο.
- 158 Όσον αφορά την ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως που διαπιστώθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι δεν αναγνώρισε ότι δεν υπήρχε παράβαση κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ 1977 και 1989 λόγω της υπάρξεως των συμφωνιών αυτοπεριορισμού. Δήλωσε απλώς ότι η παράβαση που διαπράχθηκε από το 1977 έως τα τέλη του 1989 δεν θα λαμβανόταν υπόψη.

- 159 Απαντώντας στο επιχειρήμα που αντλείται από το ότι, σύμφωνα με την εικοστή τέταρτη γενική έκθεση σχετικά με τις δραστηριότητες των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για το 1990, το καθεστώς εισαγωγής χαλυβουργικών προϊόντων παρέμεινε αμετάβλητο σε σχέση προς το έτος 1989, η Επιτροπή παρατηρεί, μεταξύ άλλων, ότι, καίτοι η εικοστή πέμπτη γενική έκθεση για το 1991 είναι διατυπωμένη κατά τον ίδιο τρόπο ως προς το σημείο αυτό, οι προσφεύγουσες δεν ισχυρίστηκαν ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού διατηρήθηκαν σε ισχύ κατά τη διάρκεια του 1991.
- 160 Εξάλλου, τα δικόγραφα των προσφυγών και τα συνημμένα σ' αυτά έγγραφα αναφέρουν απλώς ότι οι προσφεύγουσες είχαν συνάψει με τις ιαπωνικές αρχές συμφωνία περιορισμού των εξαγωγών τους έως το τέλος του 1990. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ουδόλως απέδειξαν ότι η συμφωνία αυτή αντικατόπτριζε παράταση των συμφωνιών αυτοπεριορισμού που είχαν συναφθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και την Ιαπωνική Κυβέρνηση σε διεθνές επίπεδο. Εξάλλου, η Επιτροπή αναζήτησε στα αρχεία της αλλά δεν βρήκε κανένα ίχνος της υποτιθέμενης ανανεώσεως των συμφωνιών αυτοπεριορισμού έως κάποιο χρονικό σημείο εντός του 1990.
- 161 Εν πάση περιπτώσει, τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων όσον αφορά την ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως λαμβάνουν ως δεδομένο ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού τους απαγόρευαν να εξάγουν τους σωλήνες τους προς την Κοινότητα. Η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα αυτού του ισχυρισμού, καθόσον η συμφωνία αυτή προέβλεπε μια σειρά ποσοτώσεων προς όφελος των Ιαπώνων παραγωγών.
- 162 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία τέθηκε τέρμα στην παράβαση, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, η ισχύς της συμφωνίας είχε λήξει πριν από διάστημα λίγο άνω του ενός έτους. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι ο ισχυρισμός που περιέχεται στη δήλωση του κ. Becher και σύμφωνα με τον οποίο η συμφωνία υπήρχε πριν από την 1η Απριλίου 1995, συμπίπτει με τα λεγόμενα του κ. Verluca. Δεδομένου ότι το μέρος του προστίμου που αντιστοιχεί στη διάρκεια της συμφωνίας υπολογίστηκε βάσει της διαπιστώσεως ότι η συμφωνία αυτή ίσχυσε από το 1990 έως και το 1994, η πληροφορία που παρέσχε ο κ. Verluca ήταν υπεραρκετή για τον καθορισμό της διάρκειας της παραβάσεως που ελήφθη υπόψη. Το γεγονός ότι το έγγραφο «sharing key» δεν επιτρέπει να αποδειχθεί ότι πραγματοποιήθηκαν συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας πέραν του Μαρτίου του 1994 ουδόλως αποδεικνύει ότι η συμφωνία έπαυσε όντως να ισχύει κατά την ημερομηνία αυτή.

Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τον εσφαλμένο χαρακτήρα της εκτιμήσεως του περιεχομένου της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως

- 163 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, η άποψη την οποία εκθέτει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως για να θεωρήσει ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 είχε ως αντικείμενο τη διατήρηση του προστατευτικού καθεστώτος υπέρ της βρετανικής αγοράς το οποίο εγκαθίδρυν τα «βασικά στοιχεία», μέσω των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων», είναι εκ των πραγμάτων αβάσιμη. Υποστηρίζουν ότι η Corus δεν επρόκειτο να αποσυρθεί από τη βρετανική αγορά συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG με σπείρωμα και σωληναγωγών «έργου» λόγω του ότι έπαυσε να παράγει λείους σωλήνες στο Clydesdale. Συνεπώς, η εταιρία αυτή συνέχισε τη δραστηριότητά της στην αγορά αυτή, στην οποία πωλούσε ακόμα προϊόντα της, έστω και αν δεν είχε συνάψει συμβάσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες με τις Vallourec, Dalmine και Mannesmann. Εν πάση περιπτώσει, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παραπέμπουν στα επιχειρήματά τους σύμφωνα με τα οποία η παρουσία της Corus στη βρετανική αγορά σωλήνων OCTG με σπείρωμα και σωληναγωγών ουδέποτε τις εμπόδισε να ασκήσουν έντονο ανταγωνισμό στο τμήμα offshore της αγοράς αυτής. Η JFE-NKK υποστηρίζει συναφώς ότι, σύμφωνα με την άποψη της Επιτροπής, έπρεπε να αναζητηθεί ένας Βρετανός παραγωγός ο οποίος να παράγει δικούς του λείους σωλήνες και να τους σπειρώνει στη συνέχεια, προς αντικατάσταση της Corus στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, πράγμα το οποίο δεν συνέβη. Έτσι, η παράβαση που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορούσε να υφίσταται μετά το 1990, εφόσον η Corus, στη διάρκεια του έτους αυτού, έπαυσε να παράγει λείους σωλήνες.

- 164 Η Sumitomo υποστηρίζει, εξάλλου, ότι δεν είναι θεμιτό να θεωρηθεί ότι η δεύτερη παράβαση, που διαπιστώνεται με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αποτελούσε απλό μέσο εφαρμογής της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 1, στην οποία φέρεται ότι είχαν μετάσχει οι Ιάπωνες παραγωγοί, εκτός εάν η διάπραξη της δεύτερης αυτής παραβάσεως αποτελεί αναπόφευκτη και αναγκαία συνέπεια της πρώτης. Τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή ουδόλως δικαιολογούν το συμπέρασμα αυτό και δεν αποδεικνύουν καν ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν γνώση αυτής της αυτοτελούς συμφωνίας. Αντίθετα προς όσα αναφέρει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το έγγραφο «sharing key» δεν έχει καμία αποδεικτική αξία όσον αφορά την αναδιάρθρωση της ευρωπαϊκής βιομηχανίας. Εξάλλου, εφόσον από τα

σημειώματα της Vallourec, που αναλύθηκαν ανωτέρω, και ιδίως από το σημείωμα «Στρατηγικοί προβληματισμοί», προκύπτει ότι οι συμφωνίες μεταξύ των Ευρωπαϊών παραγωγών που αφορούσαν τους λείους σωλήνες επινοήθηκαν από τη Vallourec στο πλαίσιο της τεχνολογίας των σπειρωμάτων premium, της αποκαλούμενης VAM, η Επιτροπή δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι οι συμφωνίες αυτές αφορούσαν τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και τους σωληναγωγούς «έργου».

165 Στα υπομνήματα απαντήσεως, οι Nippon, JFE-Kawasaki και JFE-NKK ισχυρίζονται ότι η περιεχόμενη στο σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 αναφορά στην «ενίσχυση της ΕΟΚ», η οποία θα κατέληγε στη διαμόρφωση «βελτιωμένων βασικών στοιχείων», αφορούσε την έναρξη της ισχύος της οδηγίας 90/531 το 1990. Στην περίπτωση της βρετανικής αγοράς, η οδηγία αυτή θα είχε ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση του συστήματος της εθνικής προτιμήσεως που εφάρμοζε η OSO από ένα σύστημα κοινοτικής προτιμήσεως το οποίο επιτρέπει στους κοινοτικούς παραγωγούς να κερδίζουν τους διαγωνισμούς εφόσον οι τιμές τους δεν υπερβαίνουν κατά περισσότερο από 3% τις τιμές των μη κοινοτικών παραγωγών, εξ ου και ο περιεχόμενος στο σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 υπαινιγμός στην πιθανότητα να παράσχει «το [19]93 η OSO στους Ευρωπαίους παραγωγούς την προτίμηση του 3% που παρείχε [τότε] στους παραγωγούς του UK». Μετά το κλείσιμο του εργοστασίου του Clydesdale, η Corus είχε, επομένως, ανάγκη να εφοδιάζεται με λείους σωλήνες από τους Ευρωπαίους παραγωγούς προκειμένου να συνεχίσει να επωφελείται της —κοινοτικής πλέον— προτιμησιακής μεταχειρίσεως. Το γεγονός αυτό αρκεί για να εξηγηθεί το γιατί η Corus επέλεξε αυτήν την πηγή εφοδιασμού σε λείους σωλήνες. Ομοίως, η Vallourec, η οποία οργάνωσε το νέο αυτό σύστημα εφοδιασμού της Corus, είχε κάθε συμφέρον να διατηρήσει τη θέση της Corus στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου όσον αφορά τους σωλήνες OCTG premium, από την οποία η Vallourec επωφελείτο, ως δικαιούχος της άδειας εκμεταλλεύσεως της τεχνολογίας VAM που χρησιμοποιούσε η Corus.

166 Συναφώς, από το σημείωμα «Στρατηγικοί προβληματισμοί» προκύπτει ότι η Vallourec σχεδίαζε να απειλήσει την Corus με ανάκληση της άδειας VAM, ώστε να μην αγοράζει η εταιρία αυτή λείους σωλήνες από τη Nippon και την JFE-Kawasaki. Συνεπώς, οι διμερείς συμβάσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ, αφενός, της Vallourec και των λοιπών παραγωγών λείων σωλήνων και, αφετέρου, της Corus οφείλονταν στο εμπορικό συμφέρον των Ευρωπαϊών παραγωγών να αυξήσουν τις δικές τους πωλήσεις λείων σωλήνων. Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποτεθεί ότι αυτή η κατανομή της αγοράς των λείων σωλήνων μεταξύ Ευρωπαίων χρειαζόταν να ενισχυθεί με τη σύναψη συμφωνίας με τους Ιάπωνες παραγωγούς.

- 167 Εν πάση περιπτώσει, οι συμβάσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες τις οποίες συνήψε η Corus με κάθε έναν από τρεις άλλους Ευρωπαίους παραγωγούς, και οι οποίες έληξαν μεταξύ 1997 και 1999, δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν ως στοιχεία μέσω των οποίων διαπράχθηκε η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι η παράβαση αυτή διήρκεσε το αργότερο μέχρι το 1995.
- 168 Ως προς το ζήτημα αυτό, κρίσιμο είναι και το ανωτέρω παρατεθέν επιχείρημα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων ότι η Επιτροπή ανέλυσε εσφαλμένως τα έγγραφα που αναφέρονται στα «βασικά στοιχεία» και, ιδίως όσον αφορά το παρόν πλαίσιο, στα «βελτιωμένα βασικά στοιχεία».
- 169 Τέλος, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις έχουν έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν την άποψη την οποία εκθέτει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η άποψη αυτή είχε ως συνέπεια να επιβάλει η Επιτροπή το ίδιο πρόστιμο στους Ευρωπαίους και τους Ιάπωνες παραγωγούς, παρά το γεγονός ότι οι μεν μετέσχαν σε δύο παραβάσεις ενώ οι δε μόνον σε μία.
- 170 Κατά την Επιτροπή, από το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 προκύπτει σαφώς ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί θεωρούσαν ότι έπρεπε να λάβουν μέτρα ώστε το κλείσιμο του εργοστασίου της Corus στο Clydesdale να μην έχει ως συνέπεια να παύσει η βρετανική αγορά να είναι προστατευόμενη εγχώρια αγορά υπό την έννοια των «βασικών στοιχείων». Συνεπώς, η εκτιθέμενη στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως συλλογιστική της Επιτροπής είναι ότι η παράβαση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής διαπράχθηκε με σκοπό να παραμείνει η Corus «εθνικός» παραγωγός κατά την έννοια της συμφωνίας, όπως αυτή περιγράφεται στην αιτιολογική σκέψη 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 171 Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν έχουν κανένα έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν τις διαπιστώσεις σχετικά με την παράβαση την οποία το άρθρο 2 καταλογίζει σε άλλες επιχειρήσεις. Επιπλέον, δεν είναι απαραίτητο να έχουν συμμετάσχει στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο

αυτό για να θεωρηθεί ότι η παράβαση αυτή χρησίμευσε προς ενίσχυση, κατά τον τρόπο που περιγράφεται στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως, της παραβάσεως που διαπιστώνει εις βάρος τους το άρθρο 1. Είναι, συνεπώς, αδιάφορο το ότι η Sumitomo ενδέχεται να μη γνώριζε, όπως ισχυρίζεται, την ύπαρξη των συμφωνιών στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως και το ότι η παράβαση αυτή έπαυσε ενδεχομένως αργότερα απ' ό,τι η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1.

- 172 Τέλος, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις μπορούν δικαίως να ανατρέψουν τον ισχυρισμό της Επιτροπής όσον αφορά τη μετάβαση από τα «βασικά στοιχεία» στα «βελτιωμένα βασικά στοιχεία», το σημείο αυτό ουδόλως αναιρεί την κύρια διαπίστωση της Επιτροπής ως προς την ύπαρξη των βασικών στοιχείων. Το επιχείρημα ότι οι αναφορές στα «βελτιωμένα βασικά στοιχεία» αφορούν την θέση της οδηγίας 90/531 σε ισχύ φαίνεται σαθρό λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση στην προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως δε του σημειώματος για τη συνεδρίαση της 24.7.90.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 173 Προκαταρκτικώς, όσον αφορά την απόδειξη παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει τις παραβάσεις που διαπιστώνει και να εξασφαλίσει τα αποδεικτικά στοιχεία που είναι ικανά να αποδείξουν, επαρκώς κατά νόμον, την ύπαρξη περιστατικών που να στοιχειοθετούν την παράβαση (προμνησθείσες στη σκέψη 56 απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 58, και Επιτροπή κατά Anic Participazioni, σκέψη 86).
- 174 Επιπλέον, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, στον κοινοτικό δικαστή εναπόκειται μόνο να ελέγξει τη νομιμότητα της προσβαλλομένης πράξεως.

- 175 Έτσι, ο ρόλος του δικαστή που επιλαμβάνεται προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία διαπιστώνεται η ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και επιβάλλονται πρόστιμα στους αποδέκτες της συνίσταται στην εκτίμηση του αν οι αποδείξεις και τα λοιπά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή με την απόφασή της επαρκούν προς απόδειξη της υπάρξεως της προσαπτομένης παραβάσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 891).
- 176 Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορεί να ισχυριστεί, προς στήριξη της προσβαλλομένης αποφάσεως, νέα επιβαρυντικά αποδεικτικά στοιχεία τα οποία δεν έλαβε υπόψη της στην απόφαση αυτή. Ωστόσο, στον βαθμό που οι προσφεύγουσες επιδιώκουν να αποδείξουν, βάσει άλλων εγγράφων που έχουν καταθέσει ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι η άποψη της Επιτροπής είναι εσφαλμένη εν τοις πράγμασι, η Επιτροπή δικαιούται να απαντήσει στα επιχειρήματά τους παραπέμποντας στα εξ λόγω έγγραφα.
- 177 Εξάλλου, τυχόν αμφιβολία του δικαστή είναι υπέρ της επιχειρήσεως στην οποία απευθύνεται η απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση United Brands κατά Επιτροπής, σκέψη 265). Συνεπώς, ο δικαστής δεν μπορεί να θεωρήσει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη της επίδικης παραβάσεως όταν διατηρεί αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αυτό, ιδίως στο πλαίσιο προσφυγής με την οποία επιδιώκεται η ακύρωση αποφάσεως περί επιβολής προστίμου.
- 178 Πράγματι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, είναι απαραίτητο να ληφθεί υπόψη το τεκμήριο αθωότητας, όπως προκύπτει ιδίως από το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου (ΕΣΔΑ), που αποτελεί μέρος των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα οποία, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου —επιβεβαιωθείσα άλλωστε από το προοίμιο της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξεως και από το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς και από το άρθρο 47 του Χάρτη των θεμελιωδών δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως που υιοθετήθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ C 364, σ. 1)—, προστατεύονται στην κοινοτική έννομη τάξη. Λαμβανομένων υπόψη της φύσεως των επίδικων παραβάσεων καθώς και της φύσεως και του βαθμού αυστηρότητας των κυρώσεων τις οποίες επισύρουν, η αρχή του τεκμηρίου αθωότητας εφαρμόζεται και επί των διαδικασιών των σχετικών με παραβάσεις των ισχυόντων για τις επιχειρήσεις κανόνων ανταγωνισμού που

μπορούν να οδηγήσουν στην επιβολή προστίμων ή χρηματικών ποινών (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, ιδίως ΕΔΔΑ, αποφάσεις Öztürk της 21ης Φεβρουαρίου 1984, σειρά Α, αριθ. 73, και Lutz της 25ης Αυγούστου 1987, σειρά Α, αριθ. 123-Α· αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 Ρ, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψεις 149 και 150, και C-235/92 Ρ, Montecatini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4539, σκέψεις 175 και 176).

- 179 Όπως ορθώς υπενθυμίζουν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, είναι απαραίτητο να προσκομίσει η Επιτροπή ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την αταλάντευτη πεποίθηση ότι η παράβαση αυτή όντως διαπράχθηκε (βλ., συναφώς, προμνησθείσες στη σκέψη 56 αποφάσεις CRAM και Rheinziink κατά Επιτροπής, σκέψη 20, και Χαρτοπολτός ΙΙ, σκέψη 127· προμνησθείσες στη σκέψη 57 αποφάσεις SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 193 έως 195, 198 έως 202, 205 έως 210, 220 έως 232, 249, 250 και 322 έως 328, και Volkswagen κατά Επιτροπής, σκέψεις 43 και 72).
- 180 Πρέπει, ωστόσο, να υπογραμμιστεί ότι κάθε απόδειξη που προσκομίζει η Επιτροπή δεν χρειάζεται να ανταποκρίνεται αναγκαστικά στα κριτήρια αυτά σε σχέση προς κάθε στοιχείο της παραβάσεως. Αρκεί η δέσμη των ενδείξεων που επικαλείται το εν λόγω όργανο, συνολικώς εκτιμώμενη, να ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στην υποσημείωση 61 απόφαση PVC ΙΙ, σκέψεις 768 έως 778 και, ειδικότερα, σκέψη 777, η οποία επικυρώθηκε ως προς το σημείο αυτό από το Δικαστήριο, κατ' αναίρεση, με την απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2002, C-238/99 Ρ, C-244/99 Ρ, C-245/99 Ρ, C-247/99 Ρ, C-250/99 Ρ έως C-252/99 Ρ και C-254/99 Ρ, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-8375, σκέψεις 513 έως 523).
- 181 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ προκύπτει ότι οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων απαγορεύονται, ασχέτως αποτελέσματος, άπαξ και έχουν αντίθετο στον ανταγωνισμό αντικείμενο (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 123). Εν προκειμένω, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στον περιοριστικό του ανταγωνισμού σκοπό της συμφωνίας για την οποία επέβαλε κυρώσεις με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, αναφέρθηκε, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 της αποφάσεως αυτής, σε πολυάριθμα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, κατά τη γνώμη της, αποδεικνύουν τόσο την ύπαρξη της συμφωνίας αυτής όσο και τον περιοριστικό του ανταγωνισμού σκοπό της.

- 182 Η περίπτωση αυτή μπορεί να έχει σημαντικές συνέπειες όσον αφορά το πρώτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, που στηρίζεται ουσιαστικά στον ισχυρισμό ότι η παράβαση την οποία τιμωρεί το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είχε αποτελέσματα θίγοντα τον ανταγωνισμό (βλ. ανωτέρω σκέψη 55, πρώτη περίοδος).
- 183 Πρώτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων περί απουσίας επιπτώσεων της επίδικης συμφωνίας, ακόμα και αν θεωρηθεί βάσιμη, δεν μπορεί καταρχήν να οδηγήσει, από μόνη της, στην ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1990, C-277/87, Sandoz Prodotti Farmaceutici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-45, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-143/89, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-917, σκέψη 30).
- 184 Όσον αφορά την ειδική περίπτωση των συμφωνιών που, όπως αυτή που διαπίστωσε εν προκειμένω η Επιτροπή, αποβλέπουν στον σεβασμό των εγχώριων αγορών, το Πρωτοδικείο, στην προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψεις 1085 έως 1088), έκρινε, αφενός, ότι έχουν, αυτές καθαυτές, ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού και εμπίπτουν σε μια κατηγορία συμφωνιών που απαγορεύεται ρητώς από το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και, αφετέρου, ότι ο σκοπός αυτός, ο οποίος, στην υπόθεση εκείνη, αποδεικνυόταν κατά τρόπο αναμφισβήτητο βάσει γραπτών αποδεικτικών στοιχείων, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί μέσω αναλύσεως του οικονομικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η θίγουσα τον ανταγωνισμό επίδικη συμπεριφορά.
- 185 Πρέπει να παρατηρηθεί, συναφώς, ότι, όσον αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως, είναι αδιάφορο αν η σύναψη της αποσκοπούσας σε περιορισμό του ανταγωνισμού συμφωνίας την οποία διαπίστωσε η Επιτροπή στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως ήταν ή όχι προς το εμπορικό συμφέρον των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, αν αποδεικνύεται, βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που περιλαμβάνονται στον φάκελο της Επιτροπής, ότι οι επιχειρήσεις αυτές όντως συνήψαν την εν λόγω συμφωνία.

- 186 Δεύτερον, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η επιχειρηματολογία που αντλείται από το ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις κατέδειξαν την ύπαρξη περιστάσεων που φωτίζουν διαφορετικά τα αποδειχθέντα από την Επιτροπή γεγονότα και επιτρέπουν έτσι να υποκατασταθεί μια άλλη εύλογη εξήγηση στην εξήγηση που δέχτηκε η Επιτροπή για να καταλήξει στην ύπαρξη παραβάσεως των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού (προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση CRAM και Rheinznik κατά Επιτροπής, σκέψη 16· προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Χαρτοπολτός, σκέψεις 126 και 127, και προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 725) είναι αλυσιτελής εν προκειμένω. Πράγματι, διαπιστώνεται ότι η νομολογία στην οποία στηρίζεται αυτή η επιχειρηματολογία αφορά μια κατάσταση στην οποία η Επιτροπή στηρίζεται αποκλειστικά στη συμπεριφορά των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων στην αγορά για να συμπεράνει την ύπαρξη παραβάσεως (βλ., συναφώς, προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψεις 727 και 728).
- 187 Όμως, όπως μόλις παρατηρήθηκε, η Επιτροπή επικαλέστηκε έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της διαπιστώσεως περί υπάρξεως συμφωνίας θίγουσας τον ανταγωνισμό. Επομένως, η νομολογία που επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν θα ήταν κρίσιμη εν προκειμένω παρά μόνον στην περίπτωση που η Επιτροπή δεν θα είχε επιτύχει να αποδείξει την ύπαρξη της παραβάσεως βάσει των εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων τα οποία επικαλείται. Υπό τις συνθήκες αυτές, στις προσφεύγουσες εναπόκειται, ζητώντας από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, όχι απλώς να εκθέσουν μια εύλογη εξήγηση εναλλακτική της απόψεως της Επιτροπής, αλλά να υποστηρίξουν ότι οι αποδείξεις που δέχεται η προσβαλλόμενη απόφαση προς απόδειξη της υπάρξεως της παραβάσεως είναι ανεπαρκείς (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 728).
- 188 Υπό το φως των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να εξεταστούν μαζί τα δύο πρώτα σκέλη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, καθόσον το πρώτο σκέλος είναι παρεπόμενο του δευτέρου σκέλους που αφορά την αποδεικτική ισχύ των εγγράφων αποδείξεων. Στη συνέχεια, το τρίτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως θα εξεταστεί αυτοτελώς.

Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη αποδεικτικής ισχύος των αποδεικτικών στοιχείων και, επικουρικός, επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ασυμβίβαστο της υπάρξεως της προβαλλομένης συμφωνίας με την επικρατούσα στη βρετανική αγορά offshore και στις λοιπές ευρωπαϊκές αγορές κατάσταση

— Δηλώσεις του κ. Verluca

189 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό, τόσο στην προσβαλλόμενη απόφαση (βλ., ειδικότερα, αιτιολογική σκέψη 131) όσο και στα υπομνήματά της στις υπό κρίση υποθέσεις, στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, όπως αυτή συμπληρώθηκε με τη δήλωσή του της 14ης Οκτωβρίου 1996 και από το έγγραφο που τιτλοφορείται «Έλεγχος στη Vallourec» (στο εξής, συλλήβδην, τα έγγραφα αυτά θα αποκαλούνται: δηλώσεις του κ. Verluca). Πράγματι, η σημασία των δηλώσεων του κ. Verluca έγκειται στο ότι είναι τα μόνα αποδεικτικά στοιχεία που αποδεικνύουν όλες τις πτυχές της παραβάσεως, ιδίως τη διάρκειά της και τα προϊόντα τα οποία αφορούσε.

190 Από τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 προκύπτει ότι οι εγχώριες αγορές των μετεχόντων στη συμφωνία, που υποδηλωνόταν με τον όρο «Fundamentals», «ετύγχαναν προστασίας», με εξαίρεση την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου που ήταν «ημιπροστατευόμενη», στο μέτρο που «έναν ανταγωνιστής, πριν προβεί σε προσφορά, έπρεπε να έλθει σε επαφή με τον τοπικό παραγωγό σωλήνων πετρελαίου [την Corus]» (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 53 και 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σύμφωνα με τη δήλωση της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η συμφωνία αυτή ήταν «οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG με σπείρωμα [οι σωλήνες Premium με σπείρωμα δεν περιλαμβάνονταν] και οι σωληναγωγοί “έργου”» (βλ. αιτιολογική σκέψη 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η διάρκεια της συμφωνίας επίσης διευκρινίζεται στις δηλώσεις αυτές, στο μέτρο που ο κ. Verluca αναφέρει ότι «[ο]ι συναλλαγές αυτές άρχισαν μετά την πρώτη της αγοράς το 1977» (αιτιολογική σκέψη 55 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και ότι «είχαν λήξει πριν από διάστημα λίγο άνω του ενός έτους» (αιτιολογική σκέψη 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όσον αφορά τον τρόπο εφαρμογής της συμφωνίας στην πράξη, ο κ. Verluca περιγράφει ένα σύστημα συνεδριάσεων που πραγματοποιούνταν καταρχήν δύο φορές τον χρόνο (αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 191 Η Επιτροπή παρατηρεί, στην αιτιολογική σκέψη 57 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο κ. Verlucα διευκρίνισε, με τη δήλωση της 14ης Οκτωβρίου 1996, ότι οι «συνήθως μετέχοντες» στις συνεδριάσεις ήταν, «από ευρωπαϊκής πλευράς, η [Corus] (έως την παύση των δραστηριοτήτων της στους σωλήνες OCTG), η Dalmine, η Mannesmann και η Vallourec και, από ιαπωνικής πλευράς, η [JFE-NKK], η [JFE]-Kawasaki, η [Nippon] και η [Sumitomo]». Εξάλλου, όπως παρατηρεί η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο κ. Verlucα παρέσχε, όχι με τη δήλωση της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, όπως αναφέρει η Επιτροπή, αλλά με το παράρτημα 2 της δηλώσεώς του της 14ης Οκτωβρίου 1996, έναν κατάλογο πέντε συνεδριάσεων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, στις 14 Απριλίου 1992 στη Φλωρεντία, στις 23 Οκτωβρίου 1992 στο Τόκιο, στις 19 Μαΐου 1993 στο Παρίσι, στις 5 Νοεμβρίου 1993 στο Τόκιο και στις 16 Μαρτίου 1994 στις Κάννες.
- 192 Συναφώς, καμία διάταξη ή γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να επικαλείται εναντίον μιας επιχειρήσεως δηλώσεις άλλων κατηγορουμένων επιχειρήσεων (προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψεις 109 και 512). Αν δεν ίσχυε αυτό, το βάρος της αποδείξεως των συμπεριφορών που αντιβαίνουν στα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, το οποίο βαρύνει την Επιτροπή, θα ήταν δυσβάστακτο και ασυμβίβαστο προς την αποστολή της επιτηρήσεως της καλής εφαρμογής των διατάξεων αυτών, η οποία της έχει ανατεθεί από τη Συνθήκη ΕΚ (προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 512).
- 193 Εν προκειμένω, πρέπει ευθύς εξαρχής να διευκρινιστεί η έννοια του όρου «συναλλαγές» που χρησιμοποιείται στη δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996. Όπως παρατηρεί η Επιτροπή, είναι πρόδηλο ότι η μετάφραση του όρου αυτού με την αγγλική λέξη «trade» στην υποσημείωση αριθ. 10 του αγγλικού κειμένου της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι εσφαλμένη και ότι ο όρος αυτός υποδηλώνει στην πραγματικότητα ότι υπήρξαν επαφές μεταξύ των Ιαπώνων και των Ευρωπαίων παραγωγών χαλυβδοσωλήνων. Έτσι, ορθώς η Επιτροπή επικαλέστηκε τη φράση στην οποία εντάσσεται ο όρος αυτός, και η οποία παρετέθη ανωτέρω στη σκέψη 190, στο πλαίσιο της εκ μέρους της περιγραφής της συμφωνίας που προσάπτει στους Ιάπωνες και τους Ευρωπαίους παραγωγούς.
- 194 Στη συνέχεια, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν αρνούνται ότι πραγματοποιήθηκαν συνεδριάσεις μεταξύ εκπροσώπων των Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής (βλ. αιτιολο-

γική σκέψη 131 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εξάλλου, οι JFE-NKK, JFE-Kawasaki και Sumitomo δεν αρνούνται ότι μετέσχαν στις συνεδριάσεις αυτές, υποστηρίζουν όμως ότι οι μόνες πληροφορίες τις οποίες διαθέτουν σχετικά με τις συνεδριάσεις αυτές προέρχονται από αναμνήσεις των υπαλλήλων τους, αναμνήσεις ελάχιστα αξιόπιστες λαμβανομένου υπόψη του διαρρεύσαντος από τις συνεδριάσεις αυτές χρόνου.

195 Η Nirron αναφέρει ότι, εξ όσων γνωρίζει, κανένας από τους νυν υπαλλήλους της δεν παρέστη σε τέτοιες συνεδριάσεις, διευκρινίζει όμως ότι δεν μπορεί να αποκλείσει το ενδεχόμενο κάποιοι από τους πρώην υπαλλήλους της να παρέστησαν. Ωστόσο, μια λεπτομέρεια που παρέχεται στην από 4 Δεκεμβρίου 1997 απάντηση της Nirron στις συμπληρωματικές ερωτήσεις της Επιτροπής, ήτοι το ότι ο κ. [X], υπεύθυνος των εξαγωγών χαλυβδοσωλήνων, μετέβη σε αποστολή στις Κάννες από τις 14 έως τις 17 Μαρτίου 1994, στηρίζει την άποψη της Επιτροπής όσον αφορά τη συμμετοχή της Nirron στις εν λόγω συνεδριάσεις, εφόσον μία από τις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας τις οποίες αναφέρει ο κ. Verluca πραγματοποιήθηκε στις Κάννες στις 16 Μαρτίου 1994 (αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Στην ίδια αυτή απάντηση, η Nirron αναφέρει ότι δεν είναι σε θέση να εξηγήσει τον σκοπό αυτής της αποστολής ούτε τον σκοπό άλλων αποστολών υπαλλήλων της στη Φλωρεντία, δεδομένου ότι δεν είχε πελάτες στις δύο αυτές πόλεις.

196 Υπό τις συνθήκες αυτές, δικαίως η Επιτροπή κατέληξε ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις τις οποίες κατονομάζει ο κ. Verluca στη δήλωσή του της 14ης Οκτωβρίου 1996 (βλ. ανωτέρω σκέψη 191), συμπεριλαμβανομένης της Nirron, όντως μετέσχαν στις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας τις οποίες αυτός περιγράφει.

197 Ωστόσο, οι τέσσερις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αρνούνται ότι επ' ευκαιρία των συνεδριάσεων αυτών συνήφθη συμφωνία περί κατανομής της ιαπωνικής και των ευρωπαϊκών αγορών. Ειδικότερα, οι JFE-NKK, JFE-Kawasaki και Sumitomo ισχυρίζονται ότι οι εν λόγω συνεδριάσεις αφορούσαν κυρίως θέματα γενικής φύσεως ή σχετικά με τις αγορές τρίτων χωρών όπως η Ρωσία ή η Κίνα.

198 Προς το παρόν, η διαφορά μεταξύ της Επιτροπής και των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων αφορά το κατά πόσον, επ' ευκαιρία των συνεδριάσεων αυτών, συνήφθη από τους Ιάπωνες και τους Ευρωπαίους παραγωγούς παράνομη συμφωνία περί αμοιβαίου σεβασμού των εγχώριων αγορών όσον αφορά τα δύο προϊόντα που μνημονεύονται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και τους σωληναγωγούς «έργου».

199 Συναφώς, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι οι δηλώσεις του κ. Verlusa είναι υπερβολικά ασαφείς ώστε να συνιστούν αποδεικτικά στοιχεία, έστω και ασθενή, όσον αφορά την ύπαρξη της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών την οποία διαπίστωσε η Επιτροπή. Ειδικότερα, παρατηρούν ότι η εκ μέρους του κ. Verlusa περιγραφή του συστήματος μερικής προστασίας της αγοράς offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, σύμφωνα με την οποία «[τ]ο Ηνωμένο Βασίλειο (offshore) θεωρήθηκε ημιπροστατευόμενο, δηλαδή ένας ανταγωνιστής, πριν προβεί σε προσφορά, έπρεπε να έλθει σε επαφή με τον τοπικό παραγωγό σωλήνων πετρελαίου [και ότι αυτός] ο κανόνας λίγο έως πολύ ετηρείτο», είναι ασαφής και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, καθόσον δεν επιβεβαιώνεται από κανένα από τα άλλα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή. Εξάλλου, κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, υπάρχει αντίφαση μεταξύ της θέσεως που υιοθέτησε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως, βάσει της δηλώσεως του κ. Verlusa της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, σύμφωνα με την οποία η αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου ήταν απλώς ημιπροστατευόμενη, και των αιτιολογικών σκέψεων 101 και 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως οι οποίες περιγράφουν ένα σύστημα σαφούς κατανομής των αγορών.

200 Όσον αφορά την τελευταία αυτή αιτίαση, αρκεί η διαπίστωση ότι οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις 101 και 102 περιγράφουν το αντίθετο προς τον ανταγωνισμό αντικείμενο των «βασικών στοιχείων» κατά τρόπο γενικό, στο πλαίσιο της εκ μέρους της Επιτροπής νομικής εκτιμήσεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και πρέπει να αναγνωσθούν υπό το φως της αιτιολογικής σκέψεως 62, η οποία, στο πλαίσιο λεπτομερούς περιγραφής της λειτουργίας των «βασικών στοιχείων» βάσει των συλλεγισμών εγγράφων αποδείξεων, είχε ήδη αναφερθεί στο ότι η αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου υπαγόταν σε ιδιαίτερο καθεστώς. Συνεπώς, το επιχείρημα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων ως προς το θέμα αυτό είναι απορριπτό.

- 201 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι στις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης Ιαπωνίας ουδέποτε συζητήθηκε το θέμα των αγορών της Κοινότητας, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με τον κ. Verlucα, κατά τις συνεδριάσεις αυτές γινόταν μεν συζήτηση για τα «μεγάλα γεγονότα που επηρέαζαν την αγορά των πετρελαιοειδών (αμερικανικό VRA, πολιτικές αλλαγές στην ΕΣΣΔ, εξέλιξη στην Κίνα)», «διαπιστωνόταν» όμως και η «εφαρμογή των ανωτέρω περιγραφομένων “βασικών στοιχείων”». Έτσι, από τη δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 προκύπτει ότι η εφαρμογή των βασικών στοιχείων, η οποία συνεπαγόταν μεταξύ άλλων τον σεβασμό των τεσσάρων εγχώριων αγορών των κοινοτικών παραγωγών εκ μέρους των Ιαπώνων παραγωγών, είναι ένα από τα θέματα που συζητήθηκε επ’ ευκαιρία των συνεδριάσεων αυτών.
- 202 Πρέπει να υπομνησθεί, συναφώς ότι η Επιτροπή έχει ως αποστολή τον κολασμό των παραβάσεων του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και ότι οι συμφωνίες για την «κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού» μνημονεύονται ρητώς στο άρθρο 81, παράγραφος 1, στοιχείο γ’, ΕΚ ως απαγορευόμενες βάσει της διατάξεως αυτής. Αρκεί συνεπώς να αποδείξει η Επιτροπή ότι μια συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την κατανομή των κοινοτικών αγορών ενός ή περισσότερων προϊόντων μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών για να θεωρηθεί ότι η συμφωνία αυτή συνιστά παράβαση.
- 203 Πρέπει, επίσης, να παρατηρηθεί ότι, στην πράξη, η Επιτροπή είναι συχνά υποχρεωμένη να αποδεικνύει την ύπαρξη παραβάσεως υπό αντίξοες προς τούτο συνθήκες, στο μέτρο που μπορεί να έχουν παρέλθει πολλά έτη από την εποχή των περιστατικών που συνιστούν την παράβαση και που πολλές από τις επιχειρήσεις που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας δεν έχουν συνεργαστεί ενεργά μαζί της. Εναπόκειται μεν αναγκαστικά στην Επιτροπή να αποδείξει ότι συνήφθη μια παράνομη συμφωνία περί κατανομής των αγορών (βλ. ανωτέρω σκέψεις 177 και 178), θα ήταν όμως υπερβολικό να απαιτείται, επιπλέον, να αποδείξει τον ειδικό μηχανισμό μέσω του οποίου θα επιτυγχανόταν ο σκοπός αυτός (βλ., κατ’ αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, Τ-310/94, Gruber + Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1043, σκέψη 214). Πράγματι, θα ήταν ιδιαίτερα εύκολο για μια επιχείρηση ευθυνόμενη για παράβαση να αποφύγει κάθε κύρωση, αν μπορούσε να αντλήσει επιχείρημα από το ότι οι πληροφορίες σχετικά με τη λειτουργία μιας παράνομης συμφωνίας είναι ασαφείς, όταν η ύπαρξη της συμφωνίας

και ο θίγων τον ανταγωνισμό σκοπός της έχουν επαρκώς αποδειχθεί. Οι επιχειρήσεις μπορούν να αμυνθούν λυσιτελώς σε μια τέτοια περίπτωση εφόσον έχουν τη δυνατότητα να σχολιάσουν όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται εναντίον τους η Επιτροπή.

- 204 Εξάλλου, η Επιτροπή επικαλείται την προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψη 1838), υποστηρίζοντας ότι μπορεί, εν ανάγκη, να στηριχθεί σε ένα μόνον έγγραφο προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως, υπό την προϋπόθεση ότι η αποδεικτική αξία του είναι αναμφίβολη και ότι το εν λόγω έγγραφο αποδεικνύει με βεβαιότητα την ύπαρξη της παραβάσεως. Κατ' αυτήν, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, είναι δυνατή η εφαρμογή του κανόνα αυτού στις δηλώσεις του κ. Verluca.
- 205 Συναφώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, οι δηλώσεις του κ. Verluca όχι μόνον είναι αξιόπιστες, αλλά και έχουν ιδιαίτερη αποδεικτική αξία, καθόσον έγιναν εξ ονόματος της Vallourec. Η αξιοπιστία των απαντήσεων που δίνονται εξ ονόματος μιας επιχειρήσεως αυτής καθαυτήν υπερβαίνει την τυχόν αξιοπιστία της απαντήσεως ενός μέλους του προσωπικού της, ανεξαρτήτως της προσωπικής του εμπειρίας ή γνώμης (βλ. την, έστω και αναιρεσιβληθείσα, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2002, T-23/99, LR AF 1998 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1705, σκέψη 45).
- 206 Ομοίως, ο εκούσιος και σοβαρός χαρακτήρας των δηλώσεων του κ. Verluca επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, ως πρόεδρος της Vallourec Oil & Gas, υπείχε επαγγελματική υποχρέωση να ενεργεί προς το συμφέρον αυτής της εταιρίας. Συνεπώς, δεν μπορούσε να ομολογήσει ελαφρά τη καρδιά την ύπαρξη παραβάσεως, χωρίς να σταθμίσει τις συνέπειες της ενέργειας αυτής, κανένα δε στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει να υποτεθεί ότι παρέβη τη συναφή υποχρέωσή του.

- 207 Εν πάση περιπτώσει, ο κ. Verluca υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας των περιστατικών τα οποία εξέθεσε. Πράγματι, η Επιτροπή ανέφερε, ιδίως στο σημείο 28 του υπομνήματος αντικρούσεως στην υπόθεση Τ-67/00, χωρίς να αντικρουσθεί ως προς αυτό, ότι ο κ. Verluca, υπό την ιδιότητα του προέδρου της Vallourec Oil & Gas, είχε μετάσχει αυτοπροσώπως σε συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας.
- 208 Πρέπει, άλλωστε, να παρατηρηθεί ότι ο κ. Verluca απάντησε με γραπτή δήλωση στις προφορικές ερωτήσεις των υπαλλήλων της Επιτροπής κατά τον έλεγχο της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, οι οποίοι του ζήτησαν να σχολιάσει έγγραφα τα περισσότερα από τα οποία είχε συντάξει ο ίδιος και είχε κατασχεσει η Επιτροπή προηγουμένως, ήτοι κατά τον έλεγχο που πραγματοποιήθηκε στις 1 και 2 Δεκεμβρίου 1994. Ο κ. Verluca, στη συνέχεια, επιβεβαίωσε και συμπλήρωσε τις πληροφορίες που ήδη είχε παράσχει με τη δήλωση της 14ης Οκτωβρίου 1996 καθώς και, επίσης εγγράφως, επ' ευκαιρία νέου ελέγχου που πραγματοποιήθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 1997. Η δήλωση της 14ης Οκτωβρίου 1996 έγινε προς απάντηση σε αίτηση παροχής πληροφοριών την οποία δηλώνει ότι έλαβε στις 30 Σεπτεμβρίου 1996, απεστάλη δε στην Επιτροπή με κοινοποίηση αντιγράφου στον δικηγόρο κ. Winckler του δικηγορικού γραφείου Cleary, Gottlieb, Steen & Hamilton.
- 209 Επιπλέον, κατά τον χρόνο διενέργειας του ελέγχου της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, ο κ. Verluca γνώριζε από 18 και πλέον μηνών ότι η Επιτροπή είχε στην κατοχή της έγγραφα τα οποία είχε συντάξει ο ίδιος σχετικά με τις επαφές με ανταγωνιστές, μεταξύ άλλων με την Corus. Συνεπώς, είχε την ευκαιρία να σκεφθεί την απάντηση που θα έδινε στην περίπτωση που η Επιτροπή του έθετε ερωτήσεις σχετικά με τα στοιχεία αυτά. Όσον αφορά τη δήλωσή του της 14ης Οκτωβρίου 1996, στον κ. Verluca δόθηκε προθεσμία δύο εβδομάδων για να την ετοιμάσει.
- 210 Από το σύνολο των περιστάσεων αυτών προκύπτει ότι ο κ. Verluca έκανε τις δηλώσεις αυτές εκουσίως και κατόπιν ωρίμου σκέψεως. Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι αυτό τις καθιστά ακόμα περισσότερο αξιόπιστες.

- 211 Εξάλλου, ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή ότι οι δηλώσεις που αντίκεινται στα συμφέροντα του δηλούντος πρέπει, καταρχήν, να θεωρούνται ως ιδιαίτερος αξιόπιστος αποδεικτικός στοιχείο. Εν προκειμένω, οι δηλώσεις του κ. Verluca αντέβαιναν σαφώς στα συμφέροντα της Vallourec, την οποία εκπροσωπούσε, δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε κινήσει διαδικασία έρευνας κατά της εταιρίας αυτής.
- 212 Ειδικότερα, πρέπει να θεωρηθεί ότι το γεγονός ότι ένα πρόσωπο στο οποίο ζητείται να σχολιάσει κάποια έγγραφα, όπως ζήτησαν οι υπάλληλοι της Επιτροπής από τον κ. Verluca, ομολογεί ότι έχει διαπράξει παράβαση και αναγνωρίζει έτσι πραγματικά περιστατικά που βγαίνουν πέραν εκείνων των οποίων η ύπαρξη θα μπορούσε να συναχθεί άμεσα από τα εν λόγω έγγραφα συνεπάγεται a priori, ελλείψει ιδιαίτερων περιστάσεων που να παρέχουν ενδείξεις περί του αντιθέτου, ότι το πρόσωπο αυτό έλαβε την απόφαση να πει την αλήθεια.
- 213 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αμφισβητούν τη λογική αυτή, ισχυριζόμενες ιδίως ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, οι υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών παραγωγών που προέβησαν σε δηλώσεις υπό την ιδιότητα του εκπροσώπου αυτών των παραγωγών είχαν κάθε συμφέρον να «περιορίσουν τις ζημιές», ιδίως δεχόμενοι την ύπαρξη συμφωνίας με τους Ιάπωνες παραγωγούς με στόχο να αποστρέψουν την προσοχή της Επιτροπής από την πραγματική σημασία των «βασικών στοιχείων», τα οποία αφορούσαν την κατανομή των ευρωπαϊκών αγορών μεταξύ Ευρωπαϊκών παραγωγών, παράβαση κατά πολύ σοβαρότερη.
- 214 Ωστόσο, η εκ μέρους των Ευρωπαϊκών παραγωγών αναγνώριση της υπάρξεως συμφωνίας περί κατανομής των αγορών με τους Ιάπωνες παραγωγούς δεν χρησίμευε μόνο στην απόκρυψη της υπάρξεως συμφωνίας για τη μεταξύ τους κατανομή των ευρωπαϊκών αγορών. Εξάλλου, δεν φαίνεται πιθανό να δέχθηκε η Vallourec, διά του κ. Verluca, την ύπαρξη παραβάσεως αποκρύπτοντας παράλληλα την ύπαρξη παραβάσεως παρόμοιας μεν —στηριζομένης άλλωστε σε ορισμένα πραγματικά περιστατικά τα οποία ομολόγησε— αλλά διαφορετικής από γεωγραφικής απόψεως από εκείνη η οποία διαπιστώθηκε. Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ένα πρόσωπο που θα ενεργούσε έτσι θα διέτρεχε τον σοβαρό κίνδυνο, στην περίπτωση που η Επιτροπή αποδείκνυε τα πραγματικά περιστατικά όπως όντως συνέβησαν, να έχει βοηθήσει την Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως εναντίον του χωρίς να επωφεληθεί από κάποια σημαντική μείωση του προστίμου του λόγω της συνεργασίας του.

- 215 Κατά συνέπεια, η άποψη που διατυπώνουν συναφώς οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν είναι πειστική και δεν μπορεί να κλονίσει την αξιοπιστία των δηλώσεων του κ. Verluca. Όσον αφορά το επιχείρημα το οποίο η JFE-Kawasaki αντλεί από το ότι ο κ. Verluca περιορίστηκε να σχολιάσει ένα μόνον έγγραφο με τη δήλωσή του της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, ήτοι το σημείωμα σχετικά με ορισμένες πληροφορίες, αρκεί η παρατήρηση ότι η δήλωση αυτή, η οποία δεν μνημονεύει εξάλλου το εν λόγω σημείωμα, αναφέρεται ρητώς στην ύπαρξη γενικευμένης συμφωνίας περί κατανομής των αγορών για δύο συγκεκριμένα προϊόντα. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπάρχει κανένας λόγος να θεωρηθεί ότι ο κ. Verluca περιορίστηκε, στη δήλωσή του, να σχολιάσει αυτό και μόνον το έγγραφο και να σχετικοποιηθεί, έτσι, η σημασία της δηλώσεως αυτής.
- 216 Όσον αφορά το έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec», η JFE-Kawasaki υποστηρίζει ότι ο κ. Verluca ανέφερε στο έγγραφο αυτό ότι οι άλλες αγορές offshore τις οποίες αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή οι αγορές πλην εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν θεωρούνταν ως εγχώριες αγορές υπό την έννοια των «βασικών στοιχείων». Αρκεί, συναφώς, να παρατηρηθεί ότι ο κ. Verluca προέβη στη δήλωση αυτή απαντώντας στην ακόλουθη ερώτηση της Επιτροπής: «Ποιο ήταν το καθεστώς των διαφόρων αγορών offshore (Ολλανδία, Δανία, Ηνωμένο Βασίλειο, Νορβηγία, Κίνα)[;]» Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι πρόδηλο ότι η δήλωση αυτή σημαίνει απλώς ότι η ολλανδική, η δανική, η νορβηγική και η κινεζική αγορά δεν ήταν εγχώριες αγορές και ότι στερείται οιασδήποτε σημασίας όσον αφορά το καθεστώς των αγορών offshore της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας.
- 217 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία την οποία η Sumitomo αντλεί από την περιεχόμενη στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» αναφορά στο γεγονός ότι τα ποσοστά κατανομής ίσχυαν «μόνον για τα τυποποιημένα προϊόντα», οπότε οι σωληναγωγοί, μη τυποποιημένα προϊόντα, δεν επηρεάζονταν, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κάνοντας τη δήλωση αυτή, ο κ. Verluca απαντούσε σε ερώτηση που αφορούσε τα πρακτικά συνευξέως με τον JF. Όμως, από την ανάγνωση των πρακτικών αυτών προκύπτει ότι αυτά αφορούν αποκλειστικά τους σωλήνες OCTG και όχι τους σωληναγωγούς, πράγμα που αφήνει να εννοηθεί ότι οι εξηγήσεις του κ. Verluca αφορούσαν αποκλειστικά και μόνον τους σωλήνες OCTG.

- 218 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν υποθεθεί ότι η δήλωση αυτή του κ. Verluca αφορά όχι μόνον τους σωλήνες OCTG, για τους οποίους είχε ήδη διευκρινίσει στην από 17 Σεπτεμβρίου 1996 δήλωσή του ότι η παράβαση αφορούσε μόνον τα τυποποιημένα προϊόντα, αλλά και τους σωληναγωγούς, από το ίδιο το κείμενο της εν λόγω δηλώσεως προκύπτει ότι ο σεβασμός των εγχώριων αγορών των παραγωγών μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας και το σύστημα των ποσοστών κατανομής που ίσχυε για τις αγορές τρίτων χωρών αποτελούσαν δύο διαφορετικές πτυχές των «βασικών στοιχείων». Κατά συνέπεια, αυτή η διευκρίνιση, η οποία αφορά αποκλειστικά τις αγορές τρίτων χωρών, δεν αναιρεί την ουσιώδη θέση της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία όχι μόνον οι τυποποιημένοι σωλήνες OCTG, αλλά και οι σωληναγωγοί «έργου» αποτελούσαν το αντικείμενο της κατανομής των εγχώριων αγορών των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι ο κ. Verluca ουδέποτε ανείρεσε τη δήλωσή του ότι η παράνομη συμφωνία αφορούσε τους σωληναγωγούς.
- 219 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου, η δήλωση μιας επιχειρήσεως κατηγορουμένης ότι μετέσχε σε σύμπραξη, της οποίας η ακρίβεια αμφισβητείται από διάφορες άλλες κατηγορούμενες επιχειρήσεις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνιστώσα επαρκή απόδειξη της υπάρξεως παραβάσεως διαπραχθείσας από τις επιχειρήσεις αυτές αν δεν τεκμηριώνεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία (βλ., συναφώς, προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση Enso-Gutzeit κατά Επιτροπής, σκέψη 91). Συνεπώς, θα πρέπει να συναχθεί ότι, παρά τον αξιόπιστο χαρακτήρα τους, οι δηλώσεις του κ. Verluca πρέπει να επαληθεύονται και από άλλα αποδεικτικά στοιχεία προς απόδειξη της υπάρξεως της παραβάσεως την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 220 Ωστόσο, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο βαθμός τεκμηρίωσης που απαιτείται εν προκειμένω είναι μικρότερος, τόσο από πλευράς ακρίβειας όσο και από πλευράς εντάσεως, λόγω της αξιοπιστίας των δηλώσεων του κ. Verluca, πράγμα το οποίο δεν θα συνέβαινε αν οι δηλώσεις αυτές δεν ήταν ιδιαίτερα αξιόπιστες. Έτσι, πρέπει να θεωρηθεί ότι, αν κριθεί ότι μια δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων επέτρεπε να αποδειχθούν η ύπαρξη και ορισμένες ιδιαίτερες πτυχές της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών που αναφέρει ο κ. Verluca και την οποία αφορά το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι δηλώσεις του τελευταίου θα μπορούσαν να αρκέσουν από μόνες τους, στην περίπτωση αυτή, προς πιστοποίηση άλλων πτυχών της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τον κανόνα που αντλείται από την προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψη 1838) και τον οποίο επικαλείται η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψη 204). Εξάλλου, εφόσον ένα έγγραφο δεν αντιφάσκει προδήλως προς τις δηλώσεις του κ. Verluca όσον αφορά την ύπαρξη

και το ουσιώδες περιεχόμενο της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών, αρκεί να πιστοποιεί ουσιώδη στοιχεία της συμφωνίας την οποία περιγράφει ώστε να έχει κάποια αξία ως επαληθευτικό στοιχείο στο πλαίσιο της δέσμης των ενοχοποιητικών αποδεικτικών στοιχείων που λαμβάνονται υπόψη (βλ. ανωτέρω σκέψη 180 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 221 Υπό το φως των ανωτέρω, πρέπει να αξιολογηθούν διαδοχικά τα λοιπά αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 και 100 της αποφάσεως, καθώς και ορισμένα άλλα έγγραφα που περιέχονται στον φάκελο της Επιτροπής, στο μέτρο που σχολιάστηκαν από τους διαδίκους ενώπιον του Πρωτοδικείου στο πλαίσιο των παρατηρήσεών τους επί της αξιοπιστίας των στοιχείων των οποίων γίνεται ρητή επίκληση στην προσβαλλόμενη απόφαση.

— Σημειώματα της Vallourec

- 222 Στη αιτιολογική σκέψη 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επικαλείται το σημείωμα «Entretien BSC», που δεν είναι χρονολογημένο αλλά ανάγεται στον Ιούνιο του 1990, και το οποίο αναφέρεται σε δύο άλλα σημειώματα, ήτοι στο σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90, το οποίο υπογράφεται από τον κ. Verluca, και στο σημείωμα της 1ης Ιουνίου 1990, που τιτλοφορείται «Ανανέωση της συμβάσεως VAM BSC». Η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως, παραθέτει το ακόλουθο χωρίο του σημειώματος «Entretien BSC»:

«Η ανάλυση της [Vallourec] είναι ότι δεν πρέπει να ανοίξουμε την πόρτα στους Ιάπωνες παρέχοντάς τους βρετανική περιοχή. Πρέπει να εκμεταλλευτούμε όσο γίνεται τα “βασικά στοιχεία”, και πρώτο βήμα είναι να γράψουμε μέσω του προεδρείου του ομίλου στους Ιάπωνες προέδρους για να επισημάνουμε την παρουσία των [Ιαπώνων] στο Ηνωμένο Βασίλειο. Φαίνεται φιλόδοξο να πιστεύουμε ότι η [Corus] μπορεί να οργανώσει βάση κατανομής στην ιαπωνική PJ, ενώ οι προσπάθειες της SMI δεν έχουν αποδώσει τίποτε εδώ και τόσους μήνες.»

223 Στην αιτιολογική σκέψη 78 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που είναι αφιερωμένη στην παράβαση την οποία αφορά το άρθρο 2, περιέχεται το ακόλουθο χωρίο του σημειώματος για τη συνεδρίαση της 24.7.90:

«Η [Mannesmann] είναι ο μόνος Ευρωπαίος παραγωγός που φοβίζει τους Ιάπωνες και που μπορεί κατά συνέπεια να επιβάλει την τήρηση των “βελτιωμένων βασικών στοιχείων”. Η [Mannesmann] θα είχε συμφέρον να υπερασπιστεί τα “βασικά στοιχεία” σχετικά με το Ηνωμένο Βασίλειο, αφού έτσι θα προμήθευε μέρος των [λείων σωλήνων] μετά την αναστολή της Clydesdale.»

224 Σύμφωνα με άλλο χωρίο του ίδιου σημειώματος, που παρατίθεται στην ίδια αιτιολογική σκέψη:

«Η [Corus] και η [Vallourec] συμφωνούν ότι μπορεί να υπάρξει εκμετάλλευση αυτής της ενίσχυσης της ΕΟΚ και η οποία πρέπει να καταλήξει στα “βελτιωμένα βασικά στοιχεία” τα οποία θα παρεμπόδιζαν την πρόσβαση των Ιαπώνων στο Ηνωμένο Βασίλειο ακόμη και μετά τη διακοπή της λειτουργίας της εταιρείας Clydesdale. [Ο Philip Varley της Corus] προσθέτει ότι είναι αδύνατη η κατά 100 % τήρηση των “βασικών στοιχείων” στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά ότι η κατάσταση θα είναι ανεκτή αν οι εξαιρέσεις δεν υπερβούν τους 15 000 τόνους ετησίως. Η [Corus] επικαλείται ωστόσο τη δυνατότητα προμήθειας [λείων σωλήνων] από την UTM, τη SIDERCA και την TAMSA [παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής] ώστε να αποφευχθεί ο άγριος ανταγωνισμός τους.»

225 Στο αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως που αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως (αιτιολογική σκέψη 80), η Επιτροπή παραθέτει επίσης το ακόλουθο χωρίο του σημειώματος «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM»:

«[...] εάν [...] μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι οι Ιάπωνες δεν θα παρέμβουν στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου και ότι το πρόβλημα ρυθμίζεται μεταξύ των Ευρωπαίων. Στην περίπτωση αυτή οι λείοι σωλήνες μπορούν να μοιραστούν ανάμεσα στην [Mannesmann], τη [Vallourec] και την Dalmine. Σε αυτή τη δεύτερη περίπτωση, θα είχαμε πιθανό συμφέρον να συνδέσουμε τις πωλήσεις της [Vallourec] με τις τιμές και τον όγκο VAM που πώλησε η [Corus].»

226 Στην ίδια αιτιολογική σκέψη, η Επιτροπή παραθέτει επίσης μια φράση του σημειώματος «Στρατηγικοί προβληματισμοί», που επαναλαμβάνει τους όρους που προβλέπονται στο πλαίσιο της περιπτώσεως στην οποία αναφέρεται το προηγούμενος παρατεθέν χωρίο:

«Οι [Mannesmann]/DALMINE/[Vallourec] εξασφαλίζουν ότι η [Corus] θα προμηθεύεται τους λείους σωλήνες της κατά προτεραιότητα από τους Ευρωπαίους, οι οποίοι κατανέμουν μεταξύ τους την εν λόγω προμήθεια βάσει ενός αυστηρού κανόνα.»

227 Εξάλλου, σύμφωνα με ένα άλλο χωρίο του σημειώματος «Στρατηγικοί προβληματισμοί», το οποίο παραθέτει η Επιτροπή στο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως το οποίο είναι αφιερωμένο σε εκείνες τις πτυχές των «βασικών στοιχείων» που επηρεάζουν τις αγορές τρίτων χωρών (αιτιολογική σκέψη 73), «[π]ροκειμένου να πείσουν τους Ιάπωνες να μην αναμειχθούν στο Ηνωμένο Βασίλειο, ενδεχομένως οι Ευρωπαίοι θα πρέπει να δώσουν κάτι άλλο σε αντάλλαγμα (Άπω Ανατολή, Μέση Ανατολή, αναθεώρηση του παγκόσμιου ποσοστού ...)».

228 Αυτά τα χωρία των σημειωμάτων της Vallourec στηρίζουν σαφώς και αναμφισβητήτως τον ισχυρισμό που περιέχεται στις δηλώσεις του κ. Verlusa όσον αφορά την ύπαρξη των «βασικών στοιχείων» («fundamentals»). Όπως παρατηρεί η Επιτροπή στα υπομνήματά της, από τα σημειώματα αυτά προκύπτει σαφώς ότι αυτοί οι κανόνες ήταν εδραιωμένοι, καθόσον ήταν κατανοητοί από τους υπαλλήλους της Vallourec, οι οποίοι τους είχαν καταρτίσει, και από τους αποδέκτες τους χωρίς περαιτέρω περιγραφές.

229 Επιπλέον, τα σημειώματα της Vallourec δεν περιγράφουν μεν ρητώς τη φύση των «βασικών στοιχείων», από αυτά όμως προκύπτει σαφώς ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί όφειλαν να «τηρούν» τους κανόνες αυτούς και ότι ο «φόβος» που ενέπνεε η Mannesmann ήταν ένα μέσο που θα μπορούσε να χρησιμεύσει για να εξασφαλιστεί η «τήρηση» των κανόνων αυτών, ιδίως «στο Ηνωμένο Βασίλειο». Η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90, η νέα διατύπωση των «βασικών στοιχείων» την οποία σχεδίαζαν η Vallourec και η Corus, αποκαλούμενη «βελτιωμένα βασικά στοιχεία» («Fundamentals improved»), «θα παρεμπόδιζε] την πρόσβαση των Ιαπώνων στο Ηνωμένο Βασίλειο ακόμη και μετά τη διακοπή της λειτουργίας τ[ου εργοστασίου της Corus στο] Clydesdale».

- 230 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα σημειώματα αυτά επαληθεύουν την περιεχόμενη στις δηλώσεις του κ. Verluca περιγραφή των «βασικών στοιχείων», σύμφωνα με την οποία οι κανόνες αυτές συνεπάγονταν, καταρχήν, την προστασία, έναντι των Ιαπώνων παραγωγών, των εγχώριων αγορών των τεσσάρων εμπλεκόμενων Ευρωπαίων παραγωγών. Επιβεβαιώνουν, εξάλλου, τις δηλώσεις του κ. Verluca ως προς το ότι αυτοί οι κανόνες προστασίας αφορούσαν μεν την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, αλλά ότι η αγορά αυτή υπαγόταν σε ιδιαίτερο καθεστώς. Πράγματι, από τα σημειώματα αυτά προκύπτει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί επιδίωκαν τη διατήρηση αυτής της προστασίας της αγοράς offshore του Ηνωμένου Βασιλείου με την στον μέγιστο δυνατό βαθμό ενίσχυσή της, παρά το γεγονός ότι η Cogus, εγχώριος παραγωγός στην αγορά αυτή, δεν επρόκειτο να παράγει λείους σωλήνες, περιοριζόμενη στην έλαση σωλήνων τους οποίους αγόραζε από άλλους παραγωγούς.
- 231 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ορθώς παρατηρούν ότι τα σημειώματα της Vallourec δεν αναφέρουν παρά εσωτερικούς προβληματισμούς της εταιρίας αυτής και, όσον αφορά ορισμένα από αυτά, παρατηρήσεις σχετικά με τις συζητήσεις μεταξύ της εταιρίας αυτής και της Cogus. Η περίπτωση αυτή οδηγεί μεν αναπόφευκτα σε σχετικοποίηση της αποδεικτικής αξίας των σημειωμάτων αυτών έναντι των ιαπωνικών προσφευγουσών εταιριών, δεν μπορεί, ωστόσο, να εμποδίσει την Επιτροπή να τα επικαλεστεί ως ενοχοποιητικά στοιχεία προς ενίσχυση των ρητών δηλώσεων του κ. Verluca, ιδίως στο πλαίσιο μιας ευρύτερης δέσμης συγκλινόντων αποδεικτικών στοιχείων. Πράγματι, το γεγονός ότι οι υπάλληλοι της Vallourec πίστευαν στην αποτελεσματικότητα των «βασικών στοιχείων» για την προστασία των ευρωπαϊκών εγχώριων αγορών από τους Ιάπωνες παραγωγούς συνιστά, αυτό καθαυτό, ένδειξη περί του ότι αυτή η προστασία όντως υπήρχε.
- 232 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προβάλλουν ένα ειδικό επιχείρημα σχετικά με τα σημειώματα «Στρατηγικοί προβληματισμοί» και «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM». Παρατηρούν ότι η ενίσχυση της πτυχής των «βασικών στοιχείων» που αφορούσε τον σεβασμό των εγχώριων ευρωπαϊκών αγορών εκ μέρους των Ιαπώνων παραγωγών δεν συμπίπτει με εκείνη από τις τρεις εξετασθείσες εκδοχές την οποία ο κ. Verluca, που ήταν ο συντάκτης των δύο αυτών σημειωμάτων, προέκρινε τελικά ως πρόταση βάσει των σημειωμάτων αυτών.
- 233 Ωστόσο, από το κείμενο των δύο αυτών σημειωμάτων συνάγεται σαφώς ότι ο συντάκτης τους προτιμούσε τη λύση αυτή και την απέρριψε με βαριά καρδιά, λόγω

του ότι δεν ήταν υλοποιήσιμη. Ειδικότερα, σύμφωνα με το σημείωμα «Στρατηγικοί προβληματισμοί», η «συμπερότερη για τη [Vallourec] λύση» ήταν η περίπτωση κατά την οποία «[ο]ι Ευρωπαίοι θα [επετύγχαναν] να αναλάβουν οι Ιάπωνες τη δέσμευση ότι θα σέβονται το Ηνωμένο Βασίλειο όσον αφορά τα προϊόντα Buttress και Premium». Ο κ. Verluca, στο εν λόγω σημείωμα, απορρίπτει τη λύση αυτή μόνο και μόνο διότι «δεν πιστεύ[ει] δυστυχώς ότι η λύση αυτή [...] μπορεί να λειτουργήσει». Έτσι, δεδομένου ότι η λύση αυτή, η οποία συνίστατο στη διατήρηση των «βασικών στοιχείων» σε ισχύ και, ενδεχομένως, στην ενίσχυσή τους, τέθηκε σε εφαρμογή, το γεγονός ότι ο κ. Verluca την είχε απορρίψει προσωρινά στα σημειώματά του έχει πολύ μικρότερη σημασία από το γεγονός ότι την προτίμησε από τις άλλες πιθανές λύσεις.

234 Η ακρίβεια της αναλύσεως αυτής επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι η μεταξυ της Vallourec, της Mannesmann και της Dalmine κατανομή των προμηθειών λείων σωλήνων προς την Corus την οποία προβλέπει ο κ. Verluca στα δύο αυτά σημειώματα, στο πλαίσιο της εν λόγω εκδοχής (βλ. ανωτέρω σκέψη 226), υλοποιήθηκε αργότερα, τουλάχιστον από τις 9 Αυγούστου 1993, με τη διαδοχική υπογραφή των τριών συμβάσεων εφοδιασμού που μνημονεύονται στην αιτιολογική σκέψη 79 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 26). Εξάλλου, η πρόταση του κ. Verluca (βλ., ανωτέρω σκέψη 225 και αιτιολογική σκέψη 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως), η οποία συνίστατο στη σύνδεση των πωλήσεων λείων σωλήνων από τη Vallourec προς την Corus με την τιμή και τον όγκο των σωλήνων OCTG premium με σπείρωμα VAM τους οποίους πωλούσε η Corus, αντιστοιχεί πράγματι στους όρους των αργότερα συναφθεισών συμβάσεων, που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, ιδίως στην υπόθεση Τ-44/00, και σχετικά με τις οποίες οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις μπόρεσαν, συνεπώς, να εκφράσουν την άποψή τους κατά την κοινή επ' ακροατηρίου συζήτηση (βλ., επίσης αιτιολογικές σκέψεις 79, 81 και 111 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

235 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, όλες οι σκέψεις που περιέχονται στα σημειώματα της Vallourec τα οποία παραθέτει η Επιτροπή αφορούν σχεδόν αποκλειστικά την κατάσταση που επικρατούσε στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου όσον αφορά τους σωλήνες OCTG premium. Όμως, τα προϊόντα τα οποία αφορά η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG («API») και οι σωληναγωγοί «έργου» και όχι οι σωλήνες OCTG premium. Ομοίως, το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 αναφέρεται σε προϊόντα από ανοξείδωτο χάλυβα.

- 236 Όσον αφορά τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG, δεν αμφισβητείται ότι οι σωλήνες αυτοί αποκαλούνται ενίοτε «Buttress» στη χαλυβουργία και στην πετρελαιοβιομηχανία. Πρέπει, συνεπώς, να παρατηρηθεί ότι η περιεχόμενη στο σημείωμα «Στρατηγικοί προβληματισμοί» αναφορά στον εκ μέρους των Ιαπώνων παραγωγών σεβασμό της αγοράς offshore του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τα προϊόντα «Buttress» αφορά αποκλειστικά αυτά τα προϊόντα (βλ. ανωτέρω σκέψη 233). Επιπλέον, το σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM BSC» αναφέρεται στο ότι η Corus «θα διατηρήσει καλύτερα το μερίδιό της σε προϊόντα VAM παρά σε προϊόντα Buttress».
- 237 Το γεγονός ότι τα σημειώματα της Vallourec περιέχουν επίσης πολυάριθμες αναφορές στους σωλήνες OCTG premium, το οποίο επισημαίνουν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, δεν ανατρέπει την ανάλυση στην οποία προέβη εν προκειμένω η Επιτροπή όσον αφορά τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG. Πρώτον, οι αναφορές στους σωλήνες OCTG premium ουδόλως επιτρέπουν να συναχθεί ότι οι επαφές μεταξύ της Vallourec και της Corus αφορούσαν αποκλειστικά τους σωλήνες OCTG premium. Δεύτερον, το γεγονός ότι η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη παραβάσεως σε σχέση με δύο συγκεκριμένα προϊόντα δεν μπορεί να επικριθεί για τον λόγο ότι ορισμένες από τις αποδείξεις που είχε στην κατοχή της υποδηλώνουν ότι η κολασθείσα συμφωνία αφορούσε και άλλα προϊόντα.
- 238 Εν πάση περιπτώσει, η απουσία ακριβούς και συγκλίνοντος ορισμού των προϊόντων που αφορούσαν τα «βασικά στοιχεία» στα σημειώματα της Vallourec μειώνει μεν αναγκαστικά την αποδεικτική τους αξία, δεν μπορεί όμως να θεωρηθεί, στο μέτρο που ενισχύουν ορισμένους από τις ουσιώδεις δηλώσεις του κ. Verluca, ότι η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να τα επικαλεστεί προς τεκμηρίωση των δηλώσεων του τελευταίου. Πράγματι, το γεγονός ότι ένα έγγραφο αναφέρεται σε ορισμένα μόνον από τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται σε άλλα αποδεικτικά στοιχεία δεν αρκεί ώστε να υποχρεώσει την Επιτροπή να μη περιλάβει το έγγραφο αυτό στη δέσμη των ενοχοποιητικών ενδείξεων που λαμβάνει υπόψη της (βλ. ανωτέρω σκέψεις 180 έως 220).
- 239 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αναφέρουν, εξάλλου, ότι τα σημειώματα της Vallourec ουδόλως αναφέρονται στις άλλες κοινοτικές αγορές πλην της αγοράς offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα εν λόγω

σημειώματα εστιάζονται στα προβλήματα που θα μπορούσε να προκαλέσει στη βρετανική αγορά η παύση της παραγωγής λείων σωλήνων από τον Βρετανό παραγωγό Corus, πράγμα το οποίο εξηγεί την απουσία ειδικών αναφορών σε άλλες αγορές οι οποίες δεν επηρεάζονταν άμεσα από την αναμενόμενη αυτή παύση της παραγωγής.

240 Περαιτέρω, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι, σύμφωνα με το σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM» και το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90, ο αποκλεισμός των Ιαπώνων παραγωγών από τη βρετανική αγορά αποτελούσε μέτρο που προτεινόταν για το μέλλον, εξ ου συνάγεται ότι καμία συμφωνία με τους Ιάπωνες παραγωγούς δεν υπήρχε κατά τον χρόνο της συντάξεώς τους, ήτοι το 1990 (βλ. ανωτέρω σκέψη 115). Πάντως, από τα σημειώματα της Vallourec, αν ληφθούν υπόψη συνολικά, ιδίως δε από το χωρίο του σημειώματος «Entretien BSC» που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 67 της προσβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι τα «βασικά στοιχεία» είχαν έννοια την οποία ήδη αντιλαμβάνονταν οι υπάλληλοι της Vallourec το 1990 και ότι το «πρόβλημα» για το οποίο γινόταν λόγος στο σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM» το οποίο έπρεπε να ρυθμιστεί «μεταξύ Ευρωπαίων» ήταν το πρόβλημα της διατηρήσεως του καθεστώτος της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου ως εγχώριας αγοράς στο πλαίσιο των «βασικών στοιχείων» κατόπιν της παύσεως της παραγωγής λείων σωλήνων από την Corus (βλ. κατωτέρω σκέψη 283). Έτσι, στην περίπτωση αυτή, μια βελτιωμένη εκδοχή των «βασικών στοιχείων» «θα παρεμπόδιζ[ε] την πρόσβαση των Ιαπώνων στο Ηνωμένο Βασίλειο», όπως αναφέρει το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90, στο μέλλον όπως συνέβαινε και στο παρελθόν (βλ. ανωτέρω σκέψεις 223 και 229).

241 Τέλος, όσον αφορά τον τρόπο λειτουργίας του συστήματος προστασίας της αγοράς offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι η περιγραφή στην οποία προβαίνει συναφώς ο κ. Verlucα στη δήλωσή του της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και σύμφωνα με την οποία οι ανταγωνιστές όφειλαν να έρχονται σε επαφή με την Corus προτού υποβάλουν προσφορά για προϊόντα εμπιπτόντα στα «βασικά στοιχεία», δεν συμφωνεί ούτε με τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση ούτε με την πραγματικότητα. Αντιθέτως, η Επιτροπή υποστηρίζει, στην αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι το σημείωμα «Entretien BSC» επιβεβαιώνει την ορθότητα αυτής της περιγραφής.

242 Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι, στο σημείωμα «Entretien BSC», δηλώνονται από έναν υπάλληλο της Vallourec, πιθανώς τον κ. Verlucα, τα εξής: «[Ο]ι φίλοι μας της BSC [Corus] [...] στηρίζονται στις συζητήσεις του Kyoto και της Marbella και

θεωρούν ότι αν οι [Ιάπωνες] είναι διατεθειμένοι σήμερα να τηρήσουν μια πολιτική τιμών για τις [υποθέσεις της Βόρειας Θάλασσας] κατά περίπτωση, αύριο, όταν θα έχει παύσει να λειτουργεί [το εργοστάσιο στο] Clydesdale, θα αποθρασυνθούν». Θα πρέπει αναγκαστικά να αναγνωριστεί ότι το χωρίο αυτό δεν ενισχύει την περιγραφή του κ. Verluca, εφόσον δεν επιβεβαιώνει την ύπαρξη επαφών μεταξύ της Corus και των άλλων μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας σχετικά με τις ειδικές παραδόσεις στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Ωστόσο, το χωρίο αυτό πιστοποιεί κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο ότι, κατά τον χρόνο της συντάξεως του εν λόγω σημειώματος το 1990, οι Ιάπωνες παραγωγοί είχαν δεχθεί περιορισμούς του ανταγωνισμού στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Εξάλλου, οι λέξεις «κατά περίπτωση» θα μπορούσαν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι τέτοιες επαφές πράγματι υπήρξαν σε σχέση με συγκεκριμένες συναλλαγές, οπότε το σημείωμα «Entretien BSC» ασφαλώς δεν αντιφάσκει προς τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996.

- 243 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπομνησθεί ότι αρκεί να αποδείξει η Επιτροπή ότι μια συμφωνία θίγουσα τον ανταγωνισμό συνήφθη μεταξύ των επιχειρήσεων ώστε να συναγάγει την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (βλ. ανωτέρω σκέψη 203). Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι τα αποδεικτικά στοιχεία των οποίων γίνεται επίκληση εν προκειμένω αλληλοσυμπληρώνονται προς απόδειξη της υπάρξεως διακανονισμών που περιορίζουν τον ανταγωνισμό των Ιαπώνων παραγωγών στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου αρκεί προς θεμελίωση της θέσεως της Επιτροπής όσον αφορά την αγορά αυτή, έστω και αν τα έγγραφα αυτά δεν επιτρέπουν να κατανοηθεί με βεβαιότητα και ακρίβεια ο τρόπος λειτουργίας αυτής της πτυχής των «βασικών στοιχείων».
- 244 Συνεπώς, πρέπει να συναχθεί ότι τα σημειώματα της Vallourec, λαμβανόμενα υπόψη στο σύνολό τους, επιτρέπουν την τεκμηρίωση των δηλώσεων του κ. Verluca και, ως εκ τούτου, την επαλήθευσή τους.

— Έγγραφα του 1993 στην αγγλική γλώσσα

- 245 Η Επιτροπή αναφέρεται επίσης, στην αιτιολογική σκέψη 84 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε δύο έγγραφα που χρονολογούνται από το 1993, ήτοι στο έγγραφο

«Paper for Presidents» και στο έγγραφο «g) japanese» (στο εξής: έγγραφα του 1993 στην αγγλική γλώσσα). Η Επιτροπή δεν παραθέτει χωρία των εγγράφων αυτών στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, το περιεχόμενο τους όμως συνοψίζεται στην αιτιολογική σκέψη 83 όσον αφορά ορισμένους παράγοντες που διατάραξαν τη λειτουργία των «βασικών στοιχείων» και, στην αιτιολογική σκέψη 84, όσον αφορά τις προτεινόμενες λύσεις προς εξάλειψη των διαταραχών αυτών. Συνεπώς, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή στηρίζεται στα έγγραφα αυτά για να επιβεβαιώσει την ύπαρξη και το περιεχόμενο των «βασικών στοιχείων» και, ειδικότερα, για να εξηγήσει την εξέλιξη των κανόνων αυτών, το 1993, προς τα «βελτιωμένα βασικά στοιχεία», όταν η Corus προετοίμαζε την οριστική απόσυρσή της από την αγορά των σωλήνων OCTG με σπείρωμα.

246 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αμφισβητούν την κρισιμότητα των εγγράφων αυτών. Παρατηρούν, ειδικότερα, ότι τα έγγραφα αυτά αναφέρονται σε μια ιαπωνική επίθεση, η δε Nirron υπογραμμίζει ότι το έγγραφο «g) japanese» αναφέρεται, συναφώς, ειδικά στην ίδια. Αυτή η επίθεση καθώς και η περιγραφή, στην αρχή του εγγράφου «Paper for Presidents», μιας σχετικής υποχρεώσεως των Ιαπώνων παραγωγών να περιορίσουν «ορισμένες από τις πωλήσεις τους» δεν συμβιβάζονται με το σύστημα σεβασμού των εγχώριων αγορών που περιγράφεται στις αιτιολογικές σκέψεις 101 και 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

247 Καταρχάς, στο έγγραφο «Paper for Presidents» πρέπει να επισημανθεί το ακόλουθο χωρίο:

«Οι ισχύουσες συμφωνίες δεν είναι ικανοποιητικές όσον αφορά τις ζώνες offshore της ΕΚ διότι, αν οι Ιάπωνες δέχθηκαν να περιορίσουν ορισμένες από τις παραδόσεις τους προς τις ζώνες αυτές (σε επίπεδα που ουδέποτε υπήρξαν ικανοποιητικά για τους Ευρωπαίους και δεν καλύπτουν παρά το ήμισυ των πελατών), η τωρινή επίθεσή τους στην αγορά των σωλήνων OCTG (συγκολλητών ή μη) και των συγκολλητών σωληναγωγών συνεπάγεται χαμηλότερες τιμές και περιορισμένο μερίδιο αγοράς για τους Ευρωπαίους.» («The current agreements are unsatisfactory for the EC offshore areas because, although the Japanese have agreed to limit some of their deliveries to these areas (at levels which have never been satisfactory to the Europeans and which only cover half of the customers) their current aggression on OCTG (seamless and welded) and welded linepipe means lower prices and reduced share for the Europeans.»)

248 Εξάλλου, σύμφωνα με το ίδιο αυτό έγγραφο,

«Οι Ιάπωνες δέχθηκαν μεν να μη ζητήσουν τροποποιήσεις των συμφωνιών μας σε περίπτωση που θα αναδιαρθρωνόταν η ευρωπαϊκή βιομηχανία σωλήνων άνευ ραφής, δεν υπάρχει, ωστόσο, εγγύηση ότι θα τηρούσαν την αρχή αυτή στην περίπτωση που η [Corus] αποσυρόταν από την κατασκευή ή την τελική επεξεργασία σωλήνων στο Ηνωμένο Βασίλειο.»

(«Although the Japanese have agreed not to request changes in our agreements if the EC seamless industry were to restructure, there is no guarantee that they would follow this precept if [Corus] were to exit tubemaking or finishing in the UK.»)

249 Εξάλλου, σύμφωνα με το έγγραφο «g) japanese», «η κυρίαρχη θέση στην υφαλοκρηπίδα του Ηνωμένου Βασιλείου δεν είναι “σταθερή”» («the fundamental position on the UKCS is not ‘firm’»), ο δε συντάκτης του, ένας υπάλληλος της Corus, διερωτάται για το ποιες είναι οι πλέον πρόσφορες τακτικές για «επίθεση κατά των Ιαπώνων» («attack the Japanese»), πιθανώς στην κινεζική αγορά, «με κύριο στόχο να εξαναγκαστούν να εγκαταλείψουν την Ευρώπη» («with the prime objective of forcing them out of Europe»).

250 Τα δύο αυτά έγγραφα, ιδίως τα χωρία τους που παρατίθενται ανωτέρω, επιβεβαιώνουν διάφορα από τα ουσιώδη στοιχεία που περιέχονται στις δηλώσεις του κ. Verluca και επιτρέπουν, συνεπώς, να θεωρηθεί, καταρχήν, ότι δικαίως η Επιτροπή τα επικαλέστηκε προς επιβεβαίωση της υπέρθεσης των «βασικών στοιχείων» και των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων».

251 Ειδικότερα, από τα δύο αυτά έγγραφα προκύπτει ότι οι συμφωνίες που αποκαλούνται «fundamental[s]», και οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών, υπήρχαν ήδη το 1993 και ότι οι συμφωνίες αυτές δεν

ήταν ικανοποιητικές για τους Ευρωπαίους παραγωγούς όσον αφορά τον τομέα offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, ιδίως στο μέτρο που χρησιμοποιεσαν απλώς στον περιορισμό ορισμένων ιαπωνικών πωλήσεων στην αγορά αυτή. Είναι, εξάλλου, δυνατόν να συναχθεί από τα έγγραφα αυτά ότι οι συμφωνίες στις οποίες αναφέρονται ήταν εκείνες που συνιστούσαν τα «βασικά στοιχεία» που περιγράφει ο κ. Verlucα στις δηλώσεις του και ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί ήταν περισσότερο ικανοποιημένοι από αυτές όσον αφορά τους τομείς onshore παρά όσον αφορά τον τομέα offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Από τα έγγραφα αυτά προκύπτει εμμέσως ότι οι τομείς onshore των ευρωπαϊκών αγορών τις οποίες αφορούσαν χρειάστηκε να προστατευθούν καταλλήλως.

252 Επιπλέον, στο μέτρο που ο συντάκτης των εγγράφων αυτών δυσφορεί για την ύπαρξη σημαντικών ιαπωνικών πωλήσεων στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου και προτείνει λύσεις για τον περιορισμό των πωλήσεων αυτών στο μέλλον, τα αποδεικτικά αυτά στοιχεία συγκλίνουν με την παρουσίαση των «βασικών στοιχείων» η οποία περιέχεται στις δηλώσεις του κ. Verlucα. Πράγματι, επιβεβαιώνουν όχι μόνον ότι ο σκοπός των «βασικών στοιχείων» ήταν η κατανομή των αγορών τις οποίες αφορούσαν, αλλά και ότι ο τομέας offshore του Ηνωμένου Βασιλείου προστατευόταν κατά τρόπο λιγότερο αποτελεσματικό απ' ό,τι οι άλλοι τομείς τους οποίους αφορούσε η κατανομή αυτή.

253 Πάντως, δεδομένου ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις διατυπώνουν διάφορες αιτιάσεις προκειμένου να θέσουν εν αμφιβόλω την αποδεικτική αξία των δύο αυτών εγγράφων και αντλούν μάλιστα από τα έγγραφα αυτά και ελαφρυντικά στοιχεία, πρέπει να εξεταστούν οι αιτιάσεις αυτές ώστε να εκτιμηθεί αν όντως μειώνουν την αποδεικτική αξία αυτών των εγγράφων.

254 Συναφώς, πρέπει καταρχάς να απορριφθούν τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων που αντλούνται από τις αναφορές στην «επίθεσή» τους καθώς και στην περιορισμένη φύση των υποχρεώσεών τους στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου. Πράγματι, οι αναφορές αυτές εντάσσονται σε ένα πλαίσιο στο οποίο ο συντάκτης των δύο αυτών εγγράφων διαμαρτυρόταν για τις ιαπωνικές πωλήσεις, ιδίως τις πωλήσεις στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, και περιέγραφε την ανεπάρκεια των περιορισμών που ίσχυαν για τις ιαπωνικές πωλήσεις στην ίδια αγορά. Έτσι, πρέπει να θεωρηθεί ότι, κατά τη γενική οικονομία των εγγράφων αυτών, οι αναφορές στην «επίθεση» των Ιαπώνων παραγωγών αποδεικνύουν μάλλον μια υπέρβαση, στην πράξη, των ορίων που είχαν συμφωνηθεί μεταξύ των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας για την αγορά

offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, η οποία ήταν μερικώς μόνον προστατευόμενη, παρά έναν ελεύθερο και ισχυρό ανταγωνισμό εκ μέρους των Ιαπώνων παραγωγών στην εν λόγω αγορά. Συνεπώς, οι αναφορές ουδόλως ανατρέπουν την άποψη της Επιτροπής όσον αφορά την ύπαρξη της συμφωνίας την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

255 Περαιτέρω, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι το έγγραφο «Paper for Presidents» και το έγγραφο «g) japanese» δεν μπορούν να αποδείξουν την ύπαρξη παραβάσεως που να τις αφορά, καθόσον δεν περιέχουν παρά εσωτερικούς προβληματισμούς υπαλλήλων της Corus. Ωστόσο, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, στο μέτρο που ο συντάκτης των εγγράφων αυτών, υπάλληλος της Corus, περιγράφει την κατάσταση των ευρωπαϊκών αγορών και την πιθανή εξέλιξή τους, δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποτεθεί ότι η ανάλυσή του δεν αντικατοπτρίζει την πραγματικότητα όπως εκείνος την αντιλαμβανόταν την εποχή των πραγματικών περιστατικών. Από τον λεπτομερή χαρακτήρα και το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών προκύπτει ότι ο συντάκτης τους εμπλεκόταν αναγκαστικά στη διαμόρφωση της εμπορικής στρατηγικής της Corus για τους χαλυβδοσωλήνες.

256 Έτσι η περιεχόμενη στα δύο αυτά έγγραφα και αναλυθείσα ανωτέρω περιγραφή μιας συμφωνίας που είχε συναφθεί μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών με σκοπό τον περιορισμό των πωλήσεων των τελευταίων στις ευρωπαϊκές αγορές είναι αξιόπιστη, παρά τον εσωτερικό χαρακτήρα των εγγράφων αυτών.

257 Πρέπει, επιπλέον, να παρατηρηθεί ότι, ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή υποστήριξε, χωρίς να αντικρουσθεί από τις ιαπωνικές και τις ευρωπαϊκές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, ότι το έγγραφο «Paper for Presidents» συντάχθηκε μεν από την Corus, αλλά επρόκειτο να το παρουσιάσει στους προέδρους των Ευρωπαίων παραγωγών η Mannesmann, όπως μαρτυρεί η χειρόγραφη μνεία στην πρώτη σελίδα του σύμφωνα με την οποία το έγγραφο αυτό θα εντασσόταν στην παρουσίαση του «HN» (Hans Nolte της Mannesmann). Από το περιστατικό αυτό συνάγεται πράγματι ότι το έγγραφο αυτό εκφράζει τη συλλογική ανάλυση όχι ενός αλλά δύο τουλάχιστον Ευρωπαίων παραγωγών, πράγμα που το καθιστά αποδεικτικό στοιχείο ιδιαίτερα ισχυρό.

- 258 Τέλος, κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, είναι αδύνατος ο ακριβής προσδιορισμός των προϊόντων που αφορούσαν τα έγγραφα του 1993 στην αγγλική γλώσσα.
- 259 Είναι αληθές ότι τα χωρία του εγγράφου «g) japanese» που αναφέρονται στους σωλήνες με «13% χρώμιο» και τους «ανοξειδωτους» («stainless»), όπως και εκείνα του εγγράφου «Entretien BSC» και του σημειώματος για τη συνεδρίαση της 24.7.90 που χρησιμοποιούν τους όρους αυτούς, δεν είναι κρίσιμα εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά αποκλειστικά τους σωλήνες και σωληναγωγούς από ανθρακοχάλυβα (αιτιολογική σκέψη 28 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ωστόσο, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα χωρία αυτά δεν καθορίζουν εξαντλητικά το πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών και, ως εκ τούτου, δεν είναι ασυμβίβαστα με την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 260 Εξάλλου, το έγγραφο «Paper for Presidents» και το έγγραφο «g) japanese» περιέχουν πλείονες αναφορές στους σωλήνες OCTG γενικώς και είναι λογικό να θεωρηθεί ότι οι αναφορές αυτές καλύπτουν τόσο τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG, τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, όσο και τους σωλήνες OCTG premium. Πράγματι, το έγγραφο «Paper for Presidents» προτείνει περιορισμούς για τις παραδόσεις ««OCTG και σωληναγωγών άνευ ραφής και συγκολλητών»» («seamless and welded OCTG and linerpipe»), το δε έγγραφο «g) japanese» αναφέρεται στο γεγονός ότι «για τους σωλήνες OCTG γενικώς, οι [άπλωνες] δέχτηκαν να περιορίσουν τις πωλήσεις τους στην [αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου] στο 15% των μη συμβατικών συναλλαγών» («[o]n OCTG in general J's have agreed to limit their sales to the UKCS to 15% of the non contract business»). Επιπλέον, η περιεχόμενη στο έγγραφο «Paper for Presidents» αναφορά στην ιαπωνική επίθεση όσον αφορά τους «[άνευ ραφής και συγκολλητούς σωλήνες] OCTG και τους συγκολλητούς σωληναγωγούς» («OCTG [seamless and welded] and welded linerpipe»), (βλ. ανωτέρω σκέψη 247) σχετίζεται αναγκαστικά με τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και όχι με τους σωλήνες OCTG premium, δεδομένου ότι, στη φράση που ακολουθεί, ο συντάκτης αναφέρει ότι δυστυχώς δεν υπάρχει έλεγχος, μεταξύ άλλων, των ποσοτήτων των παραδιδόμενων σωλήνων OCTG premium.
- 261 Ορισμένα χωρία των εγγράφων αυτών, όπως και ορισμένα χωρία των σημειωμάτων της Vallourec (βλ. ανωτέρω σκέψη 237 καθώς και τα όσα αναφέρονται ανωτέρω στη σκέψη 259 όσον αφορά το σημείωμα «Entretien BSC»), υποδηλώνουν μεν ότι η συμφωνία περί κατανομής των αγορών την οποία κολάζει το άρθρο 1 της

προσβαλλομένης αποφάσεως επηρέαζε, ή ήταν ικανή να επηρεάσει, ένα ευρύτερο φάσμα προϊόντων που θα περιελάμβανε και τους σωλήνες OCTG premium, αυτό όμως δεν τα εμποδίζει να αποδεικνύουν την ύπαρξη της πιο περιορισμένης παραβάσεως για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις. Το γεγονός ότι το καθεστώς των σωλήνων OCTG premium από πλευράς των «βασικών στοιχείων» δεν προκύπτει σαφώς και αναμφισβητήτως από τα εν λόγω έγγραφα είναι άνευ σημασίας εν προκειμένω, εφόσον η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αφορά τα προϊόντα αυτά.

262 Αντιθέτως, όσον αφορά τους σωληναγωγούς άνευ ραφής, τα έγγραφα του 1993 στην αγγλική γλώσσα είναι περισσότερο αμφιλεγόμενα. Πράγματι, το πρώτο χωρίο, που αφορά τις παραδόσεις «OCTG και σωληναγωγών άνευ ραφής και συγκολλητών», υπονοεί ότι οι σωληναγωγοί άνευ ραφής καλύπτονταν από τα «βασικά στοιχεία», ενώ στο άλλο χωρίο που περιλαμβάνεται στο ίδιο σημείο του εγγράφου, το οποίο αφορά τους «OCTG και σωληναγωγ[ούς] άνευ ραφής και συγκολλητ[ούς]», θα μπορούσε ενδεχομένως να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα προϊόντα αυτά εξαιρούνταν από τις παράνομες συμφωνίες. Πρέπει να συναχθεί ότι τα δύο αυτά έγγραφα είναι διαφορούμενα και, συνεπώς, ουδέτερα σε σχέση προς το αν οι σωληναγωγοί «έργου» άνευ ραφής καλύπτονταν από τα «βασικά στοιχεία». Επομένως, τα έγγραφα του 1993 στην αγγλική γλώσσα δεν μπορούν να επιβεβαιώσουν τις δηλώσεις του κ. Verlucα όσον αφορά την ειδική αυτή πτυχή της παραβάσεως, αλλά ούτε και αποτελούν απαλλακτικά στοιχεία όσον αφορά τα προϊόντα αυτά.

263 Συνεπώς, η έλλειψη σαφήνειας των δύο συγκεκριμένων εγγράφων όσον αφορά τα προϊόντα που αφορά η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως μειώνει μεν αναμφισβήτητα την ισχύ τους ως αποδεικτικών στοιχείων, δεν υπάρχει ωστόσο λόγος να μη ληφθούν καθόλου υπόψη. Πρέπει να υπομνησθεί και πάλι, όπως και σχετικά με τα σημειώματα της Vallourec (βλ. ανωτέρω σκέψη 238), ότι το γεγονός ότι ένα έγγραφο αναφέρεται σε ορισμένα μόνον από τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται σε άλλα αποδεικτικά στοιχεία δεν συνεπάγεται υποχρέωση της Επιτροπής να μη τα επικαλεστεί προς επιβεβαίωση άλλων αποδείξεων.

264 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα έγγραφα του 1993 στην αγγλική γλώσσα επιβεβαιώνουν από διάφορες απόψεις τις δηλώσεις του κ. Verlucα και δικαίως αποτελούν μέρος της δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων την οποία επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση.

— Έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες»

265 Η Επιτροπή δεν επικαλείται το έγγραφο αυτό ρητώς στην προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο, όμως, που το επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ως απαλλακτικό στοιχείο, το Πρωτοδικείο οφείλει να απαντήσει στα επιχειρήματά τους.

266 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι το ότι η ευρωπαϊκή βιομηχανία παραγωγής χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής βρισκόταν, κατά την εποχή των πραγματικών περιστατικών, υπό αναδιοργάνωση και ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί συνεννοούνταν μεταξύ τους με σκοπό τον έλεγχο αυτής της αναδιοργάνωσης ουδόλως αντιφάσκει με την άποψη της Επιτροπής. Πράγματι, οι αιτιολογικές σκέψεις 87 έως 94 της προσβαλλομένης απόφασης αναφέρουν ότι η Επιτροπή έλαβε όντως υπόψη τις επιπτώσεις της αναδιάρθρωσης της ευρωπαϊκής χαλυβουργικής βιομηχανίας.

267 Εξάλλου, από την προσβαλλόμενη απόφαση και από τα σημειώματα της Vallourec, που εξετάστηκαν ανωτέρω, προκύπτει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί εξέτασαν την αναδιάρθρωση της ευρωπαϊκής χαλυβουργικής βιομηχανίας στο συγκεκριμένο πλαίσιο των βασικών στοιχείων, ιδίως από την οπτική γωνία του αντίκτυπου που μπορούσε να έχει η αναδιάρθρωση αυτή στις σχέσεις τους με τους Ιάπωνες παραγωγούς. Ειδικότερα, οι Ευρωπαίοι παραγωγοί φοβούνταν ότι, μετά το κλείσιμο του εργοστασίου της Corus στο Clydesdale (βλ. ανωτέρω σκέψεις 170, 223 και 242), οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν θα σέβονταν πλέον ως εγχώρια αγορά την αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, ιδίως δε τον σημαντικό offshore τομέα της. Εξάλλου, στο έγγραφο «Paper for Presidents» και στο έγγραφο «g) japanese», προτεινόταν να λάβουν υπόψη οι Ευρωπαίοι παραγωγοί, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεών τους με τους Ιάπωνες παραγωγούς, το κλείσιμο της NTM.

268 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες» χρησιμοποιεί τον αγγλικό όρο «fundamentals» στο πλαίσιο συζητήσεως σχετικά με τον εξορθολογισμό της κοινοτικής βιομηχανίας ουδόλως σημαίνει ότι η έννοια των «βασικών στοιχείων» αφορούσε αυτή τη διαδικασία και

όχι τη συμφωνία περί κατανομής των αγορών που κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ομοίως, από το έγγραφο αυτό —το οποίο αναφέρει ότι οι σχέσεις μεταξύ των Ευρωπαϊών παραγωγών διέπονταν από τα «βασικά στοιχεία», χωρίς να κάνει μνεία των Ιαπώνων παραγωγών— δεν προκύπτει ότι τα «βασικά στοιχεία» αφορούσαν μόνον την Ευρώπη. Πράγματι, αυτή η παράλειψη εξηγείται από το ότι το εν λόγω έγγραφο, στο σύνολό του, έχει σαφώς ως σκοπό την εξέταση των σχέσεων μεταξύ των κοινοτικών παραγωγών. Δεν μπορεί, συνεπώς, να συναχθεί από αυτό ότι, αντίθετα προς όσα αναφέρει ο κ. Verlusa στη δήλωσή του της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, όπως αυτή επιβεβαιώνεται και από άλλα στοιχεία, τα «βασικά στοιχεία» αποτελούσαν αντικείμενο μόνον ενδοκοινοτικών συζητήσεων.

- 269 Κατόπιν των ανωτέρω, το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες» δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απαλλακτικό στοιχείο όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ που προσάπτεται στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

— Έγγραφο «sharing key»

- 270 Η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 85 και 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στηρίζεται σε ένα έγγραφο που της παραδόθηκε στις 12 Νοεμβρίου 1997 από ξένο προς τη διαδικασία πρόσωπο, ιδίως προς επιβεβαίωση της περιγραφής της όσον αφορά την εξέλιξη των σχέσεων εντός του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας από τα τέλη του 1993 και μετά. Η πηγή του εγγράφου αυτού ήταν, σύμφωνα με τον πληροφοριοδότη, ένας εμπορικός αντιπρόσωπος ενός από τους μετέχοντες στον όμιλο. Κατά την Επιτροπή, το έγγραφο αυτό πιστοποιεί ότι οι επαφές που συνήφθησαν με τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής στέφθηκαν εν μέρει από επιτυχία., ο δε πίνακας που περιέχεται στο έγγραφο αυτό αναφέρει τα ποσοστά κατανομής των εν λόγω αγορών μεταξύ των παραγωγών της Ευρώπης, της Ιαπωνίας και της Λατινικής Αμερικής. Ειδικότερα, το έγγραφο αυτό προβλέπει μερίδιο αγοράς 100 % για τους Ευρωπαίους παραγωγούς στην Ευρώπη και 100 % για τους Ιάπωνες παραγωγούς στην Ιαπωνία. Όσον αφορά τις λοιπές αγορές, οι Ευρωπαίοι παραγωγοί είχαν, μεταξύ άλλων, μερίδιο 0 % στην Άπω Ανατολή, 20 % στη Μέση Ανατολή και 0 % στη Λατινική Αμερική.

271 Η JFE-Kawasaki ισχυρίζεται ότι το έγγραφο αυτό αποτελεί απαράδεκτο αποδεικτικό μέσο, καθόσον δεν είναι χρονολογημένο και η Επιτροπή δεν ανακοίνωσε την ταυτότητα ούτε του συντάκτη του ούτε του προσώπου που της το κοινοποίησε, οπότε είναι αδύνατο για τις προσφεύγουσες να γνωρίζουν το πλαίσιο εντός του οποίου το έγγραφο αυτό καταρτίστηκε και τους λόγους για τους οποίους κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή. Είναι η πρώτη φορά που η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη παραβάσεως εκ μέρους επιχειρήσεων βάσει ενός απροσδιόριστου εγγράφου.

272 Το επιχείρημα αυτό είναι απορριπτέο.

273 Η αρχή που ισχύει στο κοινοτικό δίκαιο είναι η αρχή της ελεύθερης εκτίμησης των αποδείξεων και το μόνο κατάλληλο κριτήριο προς εκτίμηση των προσκομιζομένων αποδείξεων έγκειται στην αξιοπιστία τους (προτάσεις του δικαστή Β. Vesterdorf, ασκήσαντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα στην προμνησθείσα στη σκέψη 56 υπόθεση Rhône-Roulenç κατά Επιτροπής). Εξάλλου, μπορεί να είναι απαραίτητο να προστατεύσει η Επιτροπή την ανωνυμία των πληροφοριοδοτών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3539, σκέψη 34), αυτή δε η κατάσταση δεν αρκεί για να υποχρεώσει την Επιτροπή να μη λάβει υπόψη της ένα αποδεικτικό στοιχείο που έχει στην κατοχή της. Συνεπώς, και μεν τα επιχειρήματα της JFE-Kawasaki είναι κρίσιμα όσον αφορά την αξιολόγηση της αξιοπιστίας του εγγράφου «sharing key», δεν πρέπει όμως να θεωρηθεί ότι το έγγραφο αυτό είναι απαράδεκτο αποδεικτικό στοιχείο.

274 Συναφώς, η JFE-Kawasaki συμφωνεί με τις άλλες ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ως προς το ότι το έγγραφο «sharing key», ακόμα και αν υποθεθεί ότι είναι παραδεκτό αποδεικτικό στοιχείο, δεν αποτελεί αξιόπιστο στοιχείο εις βάρος τους, καθόσον δεν έχει προσδιοριστεί προσηκόντως. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αξιοπιστία του εγγράφου αυτού μειώνεται αναμφισβήτητα λόγω του ότι το πλαίσιο εντός του οποίου συντάχθηκε είναι σε μεγάλο βαθμό άγνωστο και τα όσα υποστηρίζει συναφώς η Επιτροπή δεν μπορούν να ελεγχθούν (βλ. ανωτέρω σκέψη 270).

- 275 Ωστόσο, στο μέτρο που το έγγραφο «sharing key» περιέχει ειδικές πληροφορίες που αντιστοιχούν σε εκείνες που περιέχονται σε άλλα έγγραφα, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα στοιχεία αυτά αλληλενισχύονται.
- 276 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 αναφέρεται σε κάποια «αρχικά» ποσοστά κατανομής που εφαρμόζονται στους «διεθνείς διαγωνισμούς» και αφορούν τις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών, οπότε η ύπαρξη μιας τέτοιας κατανομής στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας αποδεικνύεται επαρκώς. Επιπλέον, από τα πρακτικά της συζητήσεως με τον JF προκύπτει ότι η Vallourec όφειλε, προκειμένου να παραμείνει «στο πλαίσιο του συστήματος [...] να απόσχει από την Άπω Ανατολή, τη Λατινική Αμερική, να περιοριστεί στη Μέση Ανατολή ώστε να μοιράζεται το 20 % της αγοράς διά 3». Όταν η Επιτροπή ζήτησε από τον κ. Verluca να σχολιάσει τα δύο αυτά έγγραφα, ο τελευταίος ανέφερε ότι αφορούσαν απόπειρα τροποποίησης, το 1993, των ποσοστών που ίσχυαν τότε ώστε να ληφθούν υπόψη οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής καθώς και οι «κεκτημένες θέσεις» στις διάφορες αγορές.
- 277 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προβάλλουν διάφορα πρόσθετα επιχειρήματα κατά της χρησιμοποίησης του εγγράφου «sharing key» από την Επιτροπή. Καταρχάς, υποστηρίζουν ότι το έγγραφο αυτό αφορά ένα φάσμα προϊόντων αισθητά πιο περιορισμένο από αυτό που αφορά η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996. Στο έγγραφο αυτό, γίνεται λόγος αποκλειστικά για το μέρος της αγοράς των συνηθούς ποιότητας σωλήνων OCTG άνευ ραφής που αποτελούν το αντικείμενο ανοικτών διαγωνισμών. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν, συναφώς, ότι το περιεχόμενο των ποσοστών κατανομής που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό περιορίζεται από τη μνεία «ανοικτοί διαγωνισμοί για σωλήνες API άνευ ραφής» («SMLS API OPEN TENDER»), ενώ, σύμφωνα με τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, δεν υπήρχαν σημαντικοί διαγωνισμοί («pas de gros Tenders») στην Ευρώπη για τα προϊόντα τα οποία αφορούσε. Συνεπώς, κατά τον κ. Verluca, η αγορά την οποία αφορούσαν τα ποσοστά αυτά ήταν ανύπαρκτη.
- 278 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, το έγγραφο «sharing key» αναφέρεται μόνον στους άνευ ραφής σωλήνες OCTG και όχι στους σωληναγωγούς. Πράγματι, όπως παρατήρησαν οι

ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς να αντικρουσθούν επ' αυτού από την Επιτροπή, οι συντομογραφίες «C/S» και «T/B» που χρησιμοποιούνται δύο φορές στο έγγραφο αυτό, και οι οποίες αφορούν, αντίστοιχα, τους σωλήνες επενδύσεως («casing») και τις σωληνώσεις ροής («tubing»), έχουν σχέση με δύο ουσιώδη στοιχεία ενός σωλήνα OCTG, σύμφωνα με την περιγραφή του προϊόντος αυτού που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 29 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και αναφέρονται, συνεπώς, αναγκαστικά και αποκλειστικά στο προϊόν αυτό.

279 Όσον αφορά τη μνεία «ανοικτοί διαγωνισμοί για σωλήνες API άνευ ραφής» («SMLS API OPEN TENDER») στο έγγραφο «sharing key», πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα αναφερόμενα από τον Verluca στη δήλωσή του της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 σύμφωνα με τα οποία δεν υπήρχαν σημαντικοί διαγωνισμοί στην Ευρώπη περιέχονται στο τμήμα «1.4 Λοιπές αγορές», ενώ οι εγχώριες αγορές των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας καλύπτονται από το τμήμα «1.1 “Εγχώριες” αγορές», όπου το «Ηνωμένο Βασίλειο (offshore)» μνημονεύεται ρητώς. Αυτό συνεπάγεται a priori ότι ο όρος «Ευρώπη» που περιέχεται στο εν λόγω τμήμα 1.4 αναφέρεται σε ευρωπαϊκές αγορές άλλες από τις τέσσερις εγχώριες αγορές τις οποίες αφορά η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι τη γερμανική, τη γαλλική, την ιταλική και τη βρετανική αγορά.

280 Πάντως, πρέπει να αναγνωριστεί ότι αυτή η αναφορά στην Ευρώπη είναι ασαφής και, ως εκ τούτου, διφορούμενη και ότι, αν θεωρηθεί ότι καλύπτει αυτές τις τέσσερις αγορές, αντίθετα προς την ερμηνεία που εκτέθηκε στην προηγούμενη σκέψη, θα πρέπει αναγκαστικά να συναχθεί ότι το έγγραφο «sharing key» δεν μπορεί να στηρίξει άμεσα τη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 όσον αφορά την κατάσταση που επικρατούσε στις τέσσερις αυτές αγορές. Πράγματι, αν οι ανοικτοί διαγωνισμοί δεν αφορούσαν τις αγορές αυτές, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι το έγγραφο «sharing key» δεν μπορεί να αναφέρεται στις αγορές αυτές, εφόσον αφορά τους σωλήνες API άνευ ραφής που αποτελούσαν το αντικείμενο αυτών των διαγωνισμών. Κατά συνέπεια, αυτή η αμφισημία, η οποία δεν είναι δυνατόν να αρθεί με τη βοήθεια των στοιχείων του φακέλου και των συναφών επιχειρημάτων των προσφευγουσών, μειώνει την αποδεικτική αξία του εγγράφου «sharing key» όσον αφορά την επιβεβαίωση των δηλώσεων του κ. Verluca.

281 Εξάλλου, σύμφωνα με τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, το έγγραφο «sharing key» αντιφάσκει στη δήλωση του κ. Verluca, που περιλαμβάνεται στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» (στο σημείο 1.3), ως προς το αν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής ανταποκρίθηκαν θετικά στις προσπάθειες προσεγγίσεώς τους εκ μέρους των Ευρωπαίων παραγωγών στα τέλη του 1993, πράγμα που κλονίζει την αξιοπιστία των δύο αυτών αποδεικτικών στοιχείων. Συγκεκριμένα, στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει, στηριζόμενη στο έγγραφο «sharing key», ότι οι «επαφές που συνάφθηκαν με τους Λατινοαμερικανούς στέφθηκαν εν μέρει από επιτυχία», η ίδια δε αναγνωρίζει ότι η διαπίστωση αυτή αντιφάσκει στη δήλωση του κ. Verluca, που περιλαμβάνεται στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» και έχει ως εξής:

«Στον όμιλο Ευρώπης-Ιαπωνίας δεν μετείχαν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής [...] διερευνητικές επαφές έγιναν με τους παραγωγούς αυτούς στα τέλη του 1993 με σκοπό την επίτευξη ισορροπίας που να αντικατοπτρίζει τις κεκτημένες θέσεις (περίπου 20 % στη Μέση Ανατολή για τους Ευρωπαίους). Πολύ γρήγορα κατέστη σαφές ότι οι απόπειρες αυτές δεν επρόκειτο να τελεσφορήσουν.»

282 Πρέπει, ωστόσο, να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με το έγγραφο «sharing key», οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής δέχθηκαν τα προταθέντα ποσοστά «εκτός από αυτό της ευρωπαϊκής αγοράς», στην οποία οι διάφορες αγορές έπρεπε να εξεταστούν «κατά περίπτωση» στο πλαίσιο εντός πνεύματος συνεργασίας. Η Επιτροπή κατέληξε συνεπώς, στην αιτιολογική σκέψη 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής δεν δέχθηκαν να διατηρήσουν οι Ευρωπαίοι παραγωγοί αποκλειστικότητα στην ευρωπαϊκή αγορά.

283 Από τα διάφορα σημειώματα της Vallourec καθώς και από το έγγραφο «Paper for Presidents» και το έγγραφο «(g) japanese», που εξετάστηκαν ανωτέρω, προκύπτει ότι, από την άποψη των Ευρωπαίων παραγωγών, ο ουσιαστικός σκοπός των επαφών τους με τους Ιάπωνες παραγωγούς ήταν η προστασία των εγχώριων αγορών τους, ιδίως η διατήρηση του εγχώριου καθεστώτος της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου αφότου η Corus έκλεισε το εργοστάσιό της στο Clydesdale. Η αντίφαση που επισημάνθηκε ανωτέρω στη σκέψη 281 μειώνει μεν ασφαλώς την αποδεικτική ισχύ του εγγράφου «sharing key» καθώς και, σε ορισμένο βαθμό, την αποδεικτική ισχύ

των δηλώσεων του κ. Verluca, η σημασία της όμως σχετικοποιείται σημαντικά από το γεγονός που μνημονεύεται στην αρχή της παρούσας σκέψεως. Πράγματι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι ο παραγωγός της Λατινικής Αμερικής δέχθηκαν να εφαρμόσουν ποσοστά κατανομής σε άλλες αγορές και όχι στην ευρωπαϊκή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διαπραγματεύσεις με τους παραγωγούς αυτούς ουσιαστικά απέτυχαν από ευρωπαϊκής πλευράς, οπότε η αρνητική εκτίμηση του κ. Verluca ως προς την έκβασή τους ανταποκρίνεται πράγματι στο έγγραφο «sharing key» όσον αφορά το καίριο αυτό σημείο.

284 Θα πρέπει να συναχθεί ότι η αντίφαση μεταξύ των όσων αναφέρει ο κ. Verluca σε μία από τις δηλώσεις του και του εγγράφου «sharing key», την οποία η ίδια η Επιτροπή επισημαίνει στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν μειώνει ουσιωδώς την αξιοπιστία αυτών των δύο αποδεικτικών στοιχείων.

285 Τέλος, οι Ιάπωνες παραγωγοί υποστηρίζουν ότι, στο έγγραφο «sharing key», διατύπωσαν επιφύλαξη σχετικά με την πρόταση αυτή, θεωρώντας ότι το πεδίο εφαρμογής των ποσοστών αυτών έπρεπε να επεκταθεί ώστε να καλύπτει και τους σωλήνες «ERW OCTG», που αποτελούν συγκολλητούς χαλυβδοσωλήνες. Η Επιτροπή έπρεπε, συνεπώς, να αντιμετωπίσει τους Ιάπωνες παραγωγούς κατά τον ίδιο τρόπο όπως και τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, έναντι των οποίων απέσυρε τις αιτιάσεις της λόγω του ότι είχαν επίσης διατυπώσει επιφύλαξη όσον αφορά τα προτεινόμενα ποσοστά κατανομής, στο μέτρο που τα ποσοστά αυτά αφορούσαν την ευρωπαϊκή αγορά, και οι ίδιοι είχαν πραγματοποιήσει πωλήσεις χαλυβδοσωλήνων στην Ευρώπη. Συνεπώς, πρόκειται για μια αδικαιολόγητη άνιση μεταχείριση, η δε απόσυρση των αιτιάσεων έναντι των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής αναιρεί την άποψη της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη της παραβάσεως την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

286 Αρκεί να υπομνησθεί, συναφώς, ότι, στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec», ο κ. Verluca δήλωσε ότι «στον όμιλο Ευρώπης-Ιαπωνίας δεν μετείχαν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής». Εφόσον η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως, στην προσβαλλόμενη απόφαση, στις δηλώσεις του κ. Verluca για να αποδείξει τη συμμετοχή των Ιαπώνων παραγωγών σε ορισμένη παράβαση, δεν είχε άλλη επιλογή από το να εξαιρέσει τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής από την εφαρμογή του άρθρου 1 της αποφάσεως κατόπιν αυτής της κατηγορηματικής δηλώσεως. Πράγματι, από την κατάσταση αυτή προκύπτει ότι η κατάσταση των Ιαπώνων και των Λατινοαμερικανών παραγωγών δεν ήταν καθόλου συγκρίσιμη όσον αφορά τις αποδείξεις που υπήρχαν εις βάρος τους.

287 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η «επιφύλαξη» την οποία διατύπωσαν οι Ιάπωνες παραγωγοί σύμφωνα με το έγγραφο «sharing key» δεν ήταν της ίδιας φύσεως με εκείνη των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής. Πράγματι, σύμφωνα με το έγγραφο «sharing key», οι τελευταίοι αρνήθηκαν την αυτόματη εφαρμογή των ποσοστών στην ευρωπαϊκή αγορά, ενώ οι Ιάπωνες παραγωγοί πρότειναν να περιληφθούν και οι σωλήνες «ERW», δηλαδή συγκολλητοί σωλήνες, στο προκριθέν σύστημα ποσοστών με σκοπό να καταστεί σαφέστερη η συμφωνία («to avoid gray area»). Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αν η επιφύλαξη των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής αφαιρεί από το έγγραφο «sharing key» μεγάλο μέρος της εις βάρος τους αποδεικτικής του ισχύος όσον αφορά την ύπαρξη παραβάσεως στην κοινοτική αγορά, ουδόλως συμβαίνει το ίδιο προκειμένου για τους Ιάπωνες παραγωγούς. Έτσι, η κατάσταση των Ιαπώνων παραγωγών ήταν αντικειμενικά διαφορετική από αυτή των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής.

288 Υπό το φως των ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι το έγγραφο «sharing key» διατηρεί μια ορισμένη αποδεικτική ισχύ ώστε να στηρίξει, στο πλαίσιο μιας δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, ορισμένα από τα ουσιώδη στοιχεία των δηλώσεων του κ. Verluca σχετικά με την ύπαρξη συμφωνίας περί κατανομής των αγορών επηρεάζουσας τους σωλήνες OCTG άνευ ραφής. Πράγματι, από αυτό το αποδεικτικό στοιχείο προκύπτει ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί, αφενός, και οι Ευρωπαίοι παραγωγοί, αφετέρου, δέχθηκαν την αρχή σύμφωνα με την οποία δεν έπρεπε να πωλούν ορισμένους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής στην εγχώρια αγορά των άλλων παραγωγών στο πλαίσιο «ανοικτών» διαγωνισμών. Το έγγραφο αυτό επιβεβαιώνει επίσης την ύπαρξη ενός συστήματος κατανομής των αγορών στις διάφορες περιοχές του κόσμου και ενισχύει, συνεπώς, την αξιοπιστία των δηλώσεων του κ. Verluca στο μέτρο που και αυτές αναφέρονται σ' αυτή την έννοια.

— Απαντήσεις των Ευρωπαίων παραγωγών

289 Η Επιτροπή επικαλείται εις βάρος των προσφευγουσών, στις αιτιολογικές σκέψεις 63, 65 και 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και τις απαντήσεις στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών τις οποίες έδωσαν, αντιστοίχως, οι Mannesmann, Dalmine και Corus.

290 Ειδικότερα, σύμφωνα με την από 22 Απριλίου 1997 απάντηση του κ. Becher, υπαλλήλου της Mannesmann, τα «βασικά στοιχεία» αφορούσαν τους σωλήνες OCTG και τους σωληναγωγούς «έργου» και σήμαιναν ότι «οι Ιάπωνες παραγωγοί στους τομείς αυτούς δεν μπορούσαν να διεισδύσουν στις ευρωπαϊκές αγορές [in europaïsche Märkte], ενώ οι Ευρωπαίοι παραγωγοί δεν έπρεπε να παραδίδουν τα προϊόντα τους στην Ιαπωνία». Η Corus, στην από 31 Οκτωβρίου 1997 απάντησή της, που παρατίθεται στη σελίδα 11932 του φακέλου της Επιτροπής, ανέφερε, σχετικά με τον όμιλο Ευρώπης-Ιαπωνίας, ότι μέλη του ήταν Ιάπωνες και Ευρωπαίοι παραγωγοί σωλήνων OCTG άνευ ραφής και ότι, «[σ]την πράξη, οι εθνικές αγορές προορίζονταν κατά προτεραιότητα για τους τοπικούς παραγωγούς». Στην από 4 Απριλίου 1997 απάντησή της, η Dalmine δέχθηκε ότι είχαν υπάρξει επαφές μεταξύ Ευρωπαίων και Ιαπώνων παραγωγών και ανέφερε ότι οι επαφές αυτές «αφορούσαν τις εξαγωγές σωλήνων (κυρίως εκείνων που προορίζονταν για την πετρελαιοβιομηχανία) σε περιοχές εκτός Κοινότητας (Ρωσία και Κίνα) και είχαν επίσης σκοπό να περιορίσουν τις εξαγωγές σωλήνων προς την Κοινότητα μετά τη διακοπή της λειτουργίας των εργοστασίων της [Corus] και, κατά συνέπεια, να προστατεύσουν την κοινοτική βιομηχανία σωλήνων άνευ ραφής».

291 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι η από 22 Απριλίου 1997 απάντηση της Mannesmann παρατίθεται και στην αιτιολογική σκέψη 74 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο της περιγραφής των αγορών των τρίτων χωρών. Το συναφές χωρίο έχει ως εξής:

«Για τις άλλες αγορές που αποτελούσαν το αντικείμενο διεθνών διαγωνισμών, οι αντίστοιχες παραδόσεις των Ιαπώνων και των Ευρωπαίων ήταν καθορισμένες εκ των προτέρων. Την εποχή εκείνη, αυτό το καθεστώς αποκαλούνταν «sharing key». Προφανώς, αποσκοπούσε στη διατήρηση των παραδοσιακών μεριδίων αγοράς των διαφόρων παραγωγών.»

292 Κατά τις Ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, οι Ευρωπαίοι παραγωγοί είχαν προφανές συμφέρον να «περιορίσουν τις ζημιές» από την έρευνα της Επιτροπής, ιδίως δεχόμενοι την ύπαρξη συμφωνίας με τους Ιάπωνες παραγωγούς με στόχο να αποστρέψουν την προσοχή της Επιτροπής από την πραγματική σημασία των «βασικών στοιχείων», τα οποία αφορούσαν την κατανομή των ευρωπαϊκών αγορών μεταξύ Ευρωπαίων παραγωγών, παράβαση κατά πολύ σοβαρότερη από εκείνη που

διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και η απόδειξη της υπάρξεως της οποίας θα είχε οδηγήσει στην επιβολή πολύ μεγαλύτερων προστίμων σ' αυτούς. Έτσι, ορισμένες από τις απαντήσεις στις ερωτήσεις της Επιτροπής, στο μέτρο που αναφέρονται σε συμμετοχή των Ιαπώνων στην παράβαση που διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν είναι αξιόπιστες.

293 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εκ μέρους των Ευρωπαίων παραγωγών αναγνώριση της υπάρξεως συμφωνίας περί κατανομής των αγορών με τους Ιάπωνες παραγωγούς δεν χρησίμευε αναγκαστικά στην απόκρυψη της υπάρξεως συμφωνίας για την μεταξύ τους κατανομή των ευρωπαϊκών αγορών (βλ. ανωτέρω σκέψη 214). Είναι απίθανο να επινόησαν οι Ευρωπαίοι παραγωγοί παράνομες συμφωνίες με τους Ιάπωνες παραγωγούς με σκοπό να αποκρύψουν την ύπαρξη ενός ενδοευρωπαϊκού καρτέλ, για τους λόγους που εκτίθενται ανωτέρω στη σκέψη 214. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι, στην από 29 Μαΐου 1997 απάντησή της, που παρατίθεται στη σελίδα 15162 του φακέλου της Επιτροπής και η οποία συμπληρώνει τις πληροφορίες που παρασχέθηκαν με την από 4 Απριλίου 1997 απάντησή της, η Dalmine κάνει λόγο τόσο για επαφές με τους Ιάπωνες παραγωγούς όσο και για συνεδριάσεις αποκλειστικά μεταξύ Ευρωπαίων παραγωγών. Εξάλλου, η Corus δεν περιόρισε το ισχυρισμό της περί προστασίας των αγορών μόνο στις σχέσεις μεταξύ Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών (βλ. ανωτέρω σκέψη 290).

294 Όσον αφορά την απάντηση της Mannesmann, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι ο συντάκτης της, κ. Becher, δεν είχε, σύμφωνα με τη δήλωσή του, προσωπική γνώση των περιστάσεων που σχολίαζε, καθόσον ανέλαβε τη διεύθυνση της Mannesmann μόλις τον Απρίλιο του 1995. Συνεπώς, η μαρτυρία του δεν έχει μεγάλη αποδεικτική ισχύ, μάλιστα δε, κατά την JFE-NIKK, είναι απαράδεκτη.

295 Συναφώς, πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά ότι ναι μεν ο κ. Becher ανέλαβε τη διεύθυνση της Mannesmann μόλις τον Απρίλιο του 1995, όμως ο εκπρόσωπος της εταιρίας αυτής ανέφερε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι πριν από την ημερομηνία αυτή ο ανωτέρω είχε ασκήσει άλλα καθήκοντα στα πλαίσια της εν λόγω εταιρίας.

296 Περαιτέρω, πρέπει να υπομνησθεί η παρατεθείσα ανωτέρω στη σκέψη 205 νομολογία, σύμφωνα με την οποία η αξιοπιστία των απαντήσεων που δίνονται εξ ονόματος μιας επιχειρήσεως αυτής καθαυτήν υπερβαίνει την τυχόν αξιοπιστία της απαντήσεως ενός μέλους του προσωπικού της, ανεξαρτήτως της προσωπικής του εμπειρίας ή γνώμης (προμνησθείσα στη σκέψη 205 απόφαση LR AF 1998 κατά Επιτροπής, σκέψη 45). Από τη σκέψη 45 της προμνησθείσας αποφάσεως LR AF 1998 κατά Επιτροπής προκύπτει σαφώς ότι η αποδεικτική αξία της επίδικης στην υπόθεση εκείνη απαντήσεως, ως ενοχοποιητικού στοιχείου κατά τρίτης επιχειρήσεως, ουδόλως επηρεαζόταν από το γεγονός ότι άτομο που την είχε υπογράψει εξ ονόματος της συγκεκριμένης εταιρίας δεν είχε παραστεί στην επίμαχη σύσκεψη και ούτε καν ανήκε τότε στο προσωπικό της.

297 Πράγματι, όπως εν προκειμένω όσον αφορά τη Mannesmann, ένα άτομο που δεν έχει άμεση γνώση των κρίσιμων περιστάσεων προβαίνει σε δήλωση ως εκπρόσωπος μιας εταιρίας, με την οποία αναγνωρίζει τη διάπραξη παραβάσεως εκ μέρους της εταιρίας αυτής καθώς και άλλων επιχειρήσεων, στηρίζεται αναγκαστικά σε πληροφορίες που του παρασχέθηκαν από την εταιρία του και, ειδικότερα, από τους υπαλλήλους της που είχαν άμεση γνώση των επιμάχων πρακτικών. Όπως παρατηρήθηκε ανωτέρω στη σκέψη 211, οι δηλώσεις που αντίκεινται στα συμφέροντα του δηλούντος πρέπει, καταρχήν, να θεωρούνται πειστικές και, συνεπώς, πρέπει να αποδοθεί σημαντικό βάρος στη δήλωση του κ. Becher εν προκειμένω.

298 Η επιχειρηματολογία την οποία η JFE-NKK αντλεί από την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Rhône-Poulenc κατά Επιτροπής και, ειδικότερα, από τις προτάσεις του δικαστή B. Vesterdorf, που άσκησε καθήκοντα γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση εκείνη, είναι απορριπτέα. Στις προτάσεις του, ο δικαστής B. Vesterdorf παρατήρησε ότι οι μαρτυρίες προσώπων που είχαν άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών έχουν, καταρχήν, ιδιαίτερα μεγάλη αποδεικτική αξία (Συλλογή 1991, σ. II-956 και II-957).

299 Από αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ότι η δήλωση στην οποία προβαίνει εξ ονόματος μιας εταιρίας ο διευθυντής της, και η οποία ενοχοποιεί τη ίδια αυτή εταιρία καθώς και άλλες επιχειρήσεις, έχει περιορισμένη αποδεικτική αξία λόγω του ότι αυτός δεν είχε άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών. Κατά μείζονα λόγο, δεν υπάρχει λόγος να απορριφθεί ως απαράδεκτο ένα τέτοιο αποδεικτικό στοιχείο.

- 300 Εν προκειμένω, όπως και στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα στη σκέψη 205 απόφαση LR AF 1998 κατά Επιτροπής, η επίδικη δήλωση συνιστά πράγματι αναγνώριση της διαπράξεως παραβάσεως από την εταιρία την οποία εκπροσωπεί ο δηλώσας.
- 301 Εξάλλου, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρήσει την απάντηση της Mannesmann ως αξιόπιστο αποδεικτικό στοιχείο στο μέτρο που επιβεβαιώνει την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών, ενώ δεν τη θεωρεί αξιόπιστη στο μέτρο που η ίδια απάντηση αρνείται την ύπαρξη συμφωνίας περί σεβασμού της εγχώριας αγοράς κάθε Ευρωπαίου παραγωγού εκ μέρους των λοιπών Ευρωπαίων παραγωγών.
- 302 Είναι αληθές ότι το γεγονός ότι ο κ. Becher αρνήθηκε την ύπαρξη μιας ενδοευρωπαϊκής πτυχής των «βασικών στοιχείων» υπό την έννοια μιας υποχρέωσης αμοιβαίου σεβασμού των εγχωρίων αγορών μεταξύ των Ευρωπαίων παραγωγών καθιστά ασθενέστερη, σε ορισμένο βαθμό, τη δήλωσή του ως αποδεικτικό στοιχείο που επιτρέπει την επαλήθευση των δηλώσεων του κ. Verluca. Πάντως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κ. Becher επιβεβαίωσε την ύπαρξη συμφωνίας περί κατανομής των αγορών μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών για τους σωλήνες OCTG και τους σωληναγωγούς «έργου» κατά τρόπο μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση (βλ. ανωτέρω σκέψη 290). Έτσι, η δήλωσή του στηρίζει εκείνες του κ. Verluca όσον αφορά αυτήν την πτυχή της παραβάσεως και, ως εκ τούτου, όσον αφορά το γεγονός ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις μετέσχαν σε συμφωνία περί κατανομής των αγορών στο πλαίσιο της οποίας δέχθηκαν να μη διαθέτουν στις κοινοτικές αγορές συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και σωληναγωγούς «έργου». Το ότι η δήλωση της Mannesmann δεν εξαιρεί από τη συμφωνία την οποία περιγράφει τους σωλήνες OCTG premium είναι άνευ σημασίας για τους λόγους που εκτίθενται ανωτέρω στη σκέψη 261. Τέλος, η αποδεικτική αξία της δηλώσεως της Mannesmann ενισχύεται, εν προκειμένω, ακόμα περισσότερο καθόσον στηρίζει και τις δηλώσεις του κ. Verluca όσον αφορά την ύπαρξη ποσοστών κατανομής για την ανάθεση διεθνών διαγωνισμών σε αγορές τρίτων χωρών (βλ. ανωτέρω σκέψη 291).
- 303 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι η Dalmine, στις από 4 Απριλίου 1997 και 29 Μαΐου 1997 απαντήσεις της προς την Επιτροπή, υπογράμμισε ότι οι συζητήσεις της με τους Ιάπωνες παραγωγούς αφορούσαν κυρίως τις αγορές τρίτων χωρών, όπως η

ρωσική και η κινεζική αγορά. Πρέπει εξαρχής να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με το χωρίο της απαντήσεως της 4ης Απριλίου 1997 που παρατέθηκε ανωτέρω, οι συζητήσεις αυτές αφορούσαν και την προστασία των κοινοτικών αγορών (βλ. ανωτέρω σκέψη 290). Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι δηλώσεις τις οποίες επικαλούνται συναφώς οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις έχουν πολύ περιορισμένο βάρος ακριβώς για τον λόγο που προβάλλουν οι ίδιες οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις (βλ. ανωτέρω σκέψη 292), δηλαδή ότι η Dalmine ήθελε να «περιορίσει τις ζημιές». Θεωρώντας ότι της ήταν αδύνατο να αρνηθεί το γεγονός ότι είχε επαφές με τους Ιάπωνες παραγωγούς καθώς και με τους λοιπούς Ευρωπαίους παραγωγούς, η Dalmine επεχείρησε να παρουσιάσει τις επαφές αυτές κατά τρόπο που εξάλειψε ή ελαχιστοποιούσε, κατά το δυνατόν, τον παράνομο χαρακτήρα τους από πλευράς κοινοτικού δικαίου.

304 Συνεπώς, οι δύο απαντήσεις της Dalmine, ιδίως δε το χωρίο της απαντήσεως της 4ης Απριλίου 1997 το οποίο παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 65 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 290), επιβεβαιώνουν τις δηλώσεις του κ. Verluca ως προς το υποστατό των επαφών μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών που αποσκοπούσαν στη μεταξύ τους κατανομή ορισμένων γεωγραφικών αγορών, ιδίως δε στην απαγόρευση των ιαπωνικών πωλήσεων σωλήνων στις κοινοτικές αγορές.

305 Όσον αφορά την απάντηση της Corus της 31ης Οκτωβρίου 1997, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι, σε επιστολή της 30ής Μαρτίου 1999, η Corus ανέφερε σαφώς ότι καμία από τις δηλώσεις της δεν έπρεπε να ερμηνευθεί ως υπονοούσα την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ Ευρωπαίων και Ιαπώνων παραγωγών. Απαντώντας στο επιχείρημα της Επιτροπής ότι, στην επιστολή της 30ής Μαρτίου 1999, γίνεται λόγος για τη διαδικασία που αφορούσε τους συγκολλητούς σωλήνες, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι η Corus διατύπωσε την κατά τον τρόπο αυτόν διευκρινισθείσα δήλωση με τους ίδιους ακριβώς όρους που είχε χρησιμοποιήσει στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε τους σωλήνες άνευ ραφής.

306 Είναι αληθές ότι η απουσία, στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορά τους σωλήνες άνευ ραφής (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B), επιστολής ανάλογης προς εκείνη που απεστάλη στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε τους συγκολλητούς σωλήνες (Υπόθεση IV/E-1/35.860-A) είναι παράξενη, πράγμα που θα μπορούσε να οδηγήσει στη σκέψη ότι πρόκειται μάλλον για παράλειψη παρά για εκούσια λήψη διαφορετικής θέσεως στη μία υπόθεση σε σχέση προς την άλλη.

307 Ωστόσο, οι περιεχόμενοι στην επιστολή της 30ής Μαρτίου 1999 ισχυρισμοί, σύμφωνα με τους οποίους η απάντηση της 31ης Οκτωβρίου 1997 δεν κάνει αναφορά στην ύπαρξη συμφωνίας και δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως συναφής ομολογία, δεν αρκούν, εν πάση περιπτώσει, προς εξήγηση της έννοιας της απαντήσεως αυτής. Ελλείψει ιδιαίτερας πειστικής εξηγήσεως σχετικά με το νόημα που πρέπει να αποδοθεί στους όρους «[σ]την πράξη, οι εθνικές αγορές προορίζονταν κατά προτεραιότητα για τους τοπικούς παραγωγούς» και δεδομένου ότι οι όροι αυτοί είναι ενταγμένοι στην παράγραφο που αφορά το αντικείμενο των συνεδριάσεων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί ιδιαίτερας κατάλληλο αποδεικτικό στοιχείο.

308 Έτσι, το γεγονός —αν υποθεθεί ακριβές— ότι η Corus θέλησε, στην επιστολή που απέστειλε στην Επιτροπή περισσότερο από ένα έτος μετά, να περιορίσει την έννοια του ισχυρισμού της όσον αφορά την κατανομή των αγορών ουδόλως μειώνει την αποδεικτική αξία του. Πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι και η απάντηση της Corus ενισχύει τις δηλώσεις του κ. Verlucα ως προς την ύπαρξη συμφωνίας περί κατανομής των αγορών για τους σωλήνες OCTG στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας.

— Κατάθεση του κ. Biasizzo

309 Η Επιτροπή επικαλείται επίσης, στην αιτιολογική σκέψη 64 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μια κατάθεση της 1ης Ιουνίου 1995 ενός πρώην υπαλλήλου της Dalmine, του κ. Biasizzo, ενώπιον του εισαγγελέα του Bergamo (Ιταλία), στο πλαίσιο ανακρίσεως για δωροδοκία. Από την κατάθεση αυτή προκύπτει ότι υπήρχαν όμιλοι παραγωγών (καρτέλ) που συνεδρίαζαν δις ετησίως: μία φορά στην Ευρώπη και μία στην Ιαπωνία. Κατά τον κ. Biasizzo, κάθε παραγωγός είχε το δικαίωμα να κερδίζει τους δημόσιους διαγωνισμούς στην εγχώρια αγορά του και είχε συμφωνηθεί να προσφέρουν οι άλλοι παραγωγοί πάντοτε τιμές υψηλότερες κατά 8 έως 10% από τις προσφερόμενες από τον εγχώριο παραγωγό, ο δε κανόνας αυτός ετηρείτο αυστηρά.

- 310 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, αυτή η κατάθεση του κ. Biasizzo δεν είναι αξιόπιστη, καθόσον έγινε υπό το κράτος πίεσως, υπό περιστάσεις υπό τις οποίες ο καταθέτων είχε συμφέρον να εξηγήσει για ποιους λόγους, άλλους από τις μη έντιμες πρακτικές που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας που είχε κινηθεί εναντίον του, η Dalmine αναλάμβανε όλες της δημόσιες συμβάσεις της Agip.
- 311 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στην κατάθεσή του, ο κ. Biasizzo επιβεβαίωσε ότι ο ίδιος ήταν εκείνος που είχε προτείνει την πρακτική που συνίστατο σε αδικαιολόγητες καταβολές και προς τους υπαλλήλους της Agip. Εξάλλου, ο ρόλος των καταβολών αυτών, σύμφωνα με τον κ. Biasizzo, ήταν η διευκόλυνση των μεταγενεστέρων φάσεων εκτελέσεως της συμβάσεως, αφού η Dalmine είχε ήδη κερδίσει τον διαγωνισμό, σύμφωνα με την αθέμιτη συμφωνία. Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το περιεχόμενο της δηλώσεως του κ. Biasizzo δεν συμβιβάζεται με την εξήγηση ότι ο ίδιος επεδίωκε να αποκρύψει τη συμμετοχή του σε αθέμιτες πρακτικές αποδίδοντας η ισχύ της Dalmine στην ιταλική αγορά σε μια ανύπαρκτη συμφωνία. Επομένως, η επιχειρηματολογία των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων ως προς το σημείο αυτό είναι απορριπτέα.
- 312 Επιπλέον, το ότι οι καταθέσεις αυτές έγιναν ενώπιον του εισαγγελέα του Bergamo στο πλαίσιο δικαστικής έρευνας μάλλον ενισχύει παρά μειώνει την αποδεικτική τους αξία, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις. Πράγματι, καίτοι μια κατάθεση ενώπιον εισαγγελέα δεν έχει ασφαλώς την ίδια αξία με μια ένορκη μαρτυρική κατάθεση ενώπιον δικαστηρίου, πρέπει να θεωρηθεί ότι η πίεση, η οποία οφείλεται στις εξουσίες έρευνας τις οποίες διαθέτει ο εισαγγελέας, και οι αρνητικές συνέπειες που μπορούν να προκύψουν σε ποινικό επίπεδο για τον καταθέτοντα που ψεύδεται στο πλαίσιο της έρευνας αποτελούν περιστάσεις που καθιστούν μια τέτοια κατάθεση περισσότερο αξιόπιστη από μια απλή δήλωση.
- 313 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, η περιεχόμενη στην κατάθεση του κ. Biasizzo αναφορά στους διαγωνισμούς στην ιταλική αγορά δεν συμβιβάζεται με τον ισχυρισμό που περιέχεται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και σύμφωνα με τον οποίο δεν υπήρχαν σημαντικοί διαγωνισμοί στις ευρωπαϊκές αγορές.

- 314 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο ισχυρισμός που περιέχεται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και σύμφωνα με την οποία δεν υπήρχαν σημαντικοί διαγωνισμοί στην Ευρώπη περιλαμβάνεται στο τμήμα 1.4 της δηλώσεως που επιγράφεται «Λοιπές αγορές» («OPEN TENDERS») και έπεται της επικεφαλίδας ««ανοικτοί διαγωνισμοί για σωλήνες API άνευ ραφής», ενώ οι εγχώριες αγορές των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας καλύπτονται από το τμήμα 1.1 που επιγράφεται «Εγχώριες αγορές», πράγμα που συνεπάγεται a priori ότι ο όρος «Ευρώπη» που περιέχεται στο εν λόγω τμήμα 1.4 αναφέρεται σε ευρωπαϊκές αγορές άλλες από τις τέσσερις εγχώριες αγορές τις οποίες αφορά η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασεως (βλ. ανωτέρω σκέψεις 279 και 280).
- 315 Επιπλέον, ο κ. Biasizzo περιέγραφε την κατάσταση που επικρατούσε στην ιταλική αγορά και μόνο και, επομένως, είναι δυνατή η διάκριση μεταξύ των σημαντικών διεθνών διαγωνισμών (των «gros tenders»), που δεν αφορούσαν τις ευρωπαϊκές αγορές κατά τον κ. Verluca, συμπεριλαμβανομένων, ενδεχομένως, των εγχωρίων αγορών των τεσσάρων Ευρωπαίων παραγωγών, και των διαγωνισμών που διοργάνωνε η Agip στην ιταλική αγορά. Η πρώτη φράση του τμήματος 1.4 της δηλώσεως του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, σύμφωνα με την οποία «[ο]ι μεγάλες συμβάσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο διεθνών διαγωνισμών («OPEN TENDERS») κατανέμονταν βάσει ποσοστών κατανομής», ενισχύει επίσης την άποψη αυτή στο μέτρο που υπογραμμίζει το σημαντικό μέγεθος και τον διεθνή χαρακτήρα των διαγωνισμών στους οποίους αναφέρεται αυτό το τμήμα της δηλώσεως.
- 316 Ασφαλώς, η αναφορά στους διαγωνισμούς στην ιταλική αγορά μειώνει ως ένα βαθμό την αποδεικτική αξία της καταθέσεως του κ. Biasizzo ως επιβεβαιώνουσας τις δηλώσεις του κ. Verluca. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην καλύτερη περίπτωση, η εκ μέρους του κ. Biasizzo περιγραφή του τρόπου κατανομής των συμβάσεων στην ιταλική αγορά ουδόλως αντικατοπτρίζεται στις εν λόγω δηλώσεις, στη δε χειρότερη αντιφάσκει προς αυτές.
- 317 Πάντως, πρέπει να υπομνησθεί και πάλι ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει με ποιον συγκεκριμένο μηχανισμό έπρεπε να γίνεται η κατανομή των συμβάσεων, εφόσον είχε επαρκώς αποδείξει τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό σκοπό της αθέμιτης συμφωνίας (βλ. ανωτέρω σκέψη 203). Έτσι, εν προκειμένω, η έλλειψη πλήρους συμπτώσεως μεταξύ των δηλώσεων του κ. Verluca και της

καταθέσεως του κ. Biasizzo όσον αφορά τον τρόπο εφαρμογής των «βασικών στοιχείων» στις εγχώριες αγορές των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας απλώς μειώνει, σε περιορισμένο βαθμό, την αποδεικτική ισχύ των στοιχείων αυτών, καθόσον η κατάθεση του κ. Biasizzo επιβεβαιώνει τις δηλώσεις του κ. Verluca όσον αφορά άλλες σημαντικές πτυχές της επικρινομένης συμφωνίας (βλ. επίσης κατωτέρω σκέψη 334).

318 Εξάλλου, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι ο κ. Biasizzo, σε μεταγενέστερη κατάθεση που επιγράφεται «*Commento alle mie deposizioni*», απarίθμησε όλα τα αντικειμενικά οικονομικά πλεονεκτήματα που είχε ένας τοπικός παραγωγός χαλυβδοσωλήνων στην εγχώρια αγορά έναντι των αλλοδαπών παραγωγών και δεν έκανε πλέον υπαινιγμό περί διεθνούς συμφωνίας.

319 Πρέπει, συναφώς, να παρατηρηθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ προκύπτει ότι οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων απαγορεύονται, ασχέτως αποτελέσματος, άπαξ και έχουν αντίθετο στον ανταγωνισμό αντικείμενο (βλ. ανωτέρω σκέψη 181 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επομένως, το ότι ο κ. Biasizzo απarίθμησε τα αντικειμενικά οικονομικά πλεονεκτήματα που είχε ένας τοπικός παραγωγός χαλυβδοσωλήνων στην εγχώρια αγορά του δεν συνιστά απαλλακτικό στοιχείο υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως ούτε, συνεπώς, σχετικοποιεί την αποδεικτική ισχύ της αρχικής του καταθέσεως.

320 Όσον αφορά την απουσία, στο έγγραφο «*Commento alle mie deposizioni*», νέας ρητής αναφοράς στην ύπαρξη διεθνούς συμφωνίας, πρέπει να παρατηρηθεί ότι και αυτό το στοιχείο στερείται σημασίας εφόσον ο κ. Biasizzo ουδόλως επανέλαβε όσα είχε ήδη πει συναφώς στην αρχική του κατάθεση. Αντιθέτως, ο κ. Biasizzo υπαινίχθηκε και πάλι την ύπαρξη μιας τέτοιας συμφωνίας στο έγγραφο «*Commento alle mie deposizioni*», καθόσον επιβεβαίωσε ότι η ισχυρή θέση της Dalmine στην ιταλική αγορά οφειλόταν, μεταξύ άλλων, στην «επιρροή που ασκούσε κάθε παραγωγός, στις δικές του εγχώριες αγορές, επί των λοιπών παραγωγών» («*influenza che ogni produttore ha, per le sue aree di mercato, nei confronti degli altri produttori*»). Ο κ. Biasizzo παρέπεμψε μάλιστα, ως προς το θέμα αυτό,

στην περιγραφή που είχε κάνει με την αρχή του κατάθεση, παρατηρώντας ότι «[τ]ο όλο σύστημα βασ[ιζόταν] στην τήρηση μιας ισορροπίας στηριζομένης στα παραδοσιακά μερίδια αγοράς [...] όπως [είχε] ήδη πει επανειλημμένως στην [κατάθεσή του]» («Tutto il sistema è basato sul rispetto di equilibri consolidati da quote storiche [...] come già ho detto più volte nel corso del mio memoriale»).

321 Εξάλλου, δεδομένου ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αμφισβήτησαν την αξιοπιστία της καταθέσεως του κ. Biasizzo, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η κατάθεση αυτή επιβεβαιώνεται και από άλλες καταθέσεις συναδέλφων του κ. Biasizzo, οι οποίες περιλαμβάνονται στον φάκελο της Επιτροπής και τις οποίες η τελευταία επικαλέστηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, αλλά οι οποίες δεν παρατίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση. Ειδικότερα, από την κατάθεση του κ. Jachia της 5ης Ιουνίου 1995, η οποία παρατίθεται στη σελίδα 8220 ter 6 του φακέλου της Επιτροπής, προκύπτει ότι υπήρχε μια συμφωνία «σεβασμού των ζωνών που ανήκαν στους διαφόρους επιχειρηματίες», από δε την κατάθεση του κ. Ciocca της 8ης Ιουνίου 1995, η οποία παρατίθεται στη σελίδα 8220 ter 3 του φακέλου της Επιτροπής, προκύπτει ότι μια «σύμπραξη κατασκευαστών σωλήνων λειτουργεί σε παγκόσμια κλίμακα». Ομοίως, από την απάντηση της Dalmine της 29ης Μαΐου 1977 προκύπτει ότι ο κ. Biasizzo παρέστη τουλάχιστον μία φορά σε συνεδρίαση με τους Ιάπωνες παραγωγούς στην Ιαπωνία, οπότε είχε άμεση γνώση της υπάρξεως και των όρων της συμφωνίας την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

322 Τέλος, κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, οι δύο δηλώσεις του κ. Biasizzo δεν διευκρινίζουν ποια ήταν τα προϊόντα που αφορούσε η συμφωνία στην οποία αναφέρεται ο ανωτέρω.

323 Πρέπει και πάλι να υπομνησθεί συναφώς ότι κάθε απόδειξη που προσκομίζει η Επιτροπή δεν χρειάζεται να ανταποκρίνεται αναγκαστικά με ακρίβεια και να συμπίπτει με τις δηλώσεις του κ. Verluca σε σχέση προς κάθε στοιχείο της παραβάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 180). Πράγματι, αρκεί κάποιο έγγραφο να πιστοποιεί ουσιώδη στοιχεία της συμφωνίας την οποία περιγράφει ο κ. Verluca ώστε να έχει κάποια αξία ως επαληθευτικό στοιχείο στο πλαίσιο της δέσμης των ενοχοποιητικών αποδεικτικών στοιχείων (βλ. ανωτέρω σκέψη 220). Εν πάση περιπτώσει, χωρίς να χρειάζεται να λυθεί η διαφορά μεταξύ των διαδικών όσον αφορά την ακριβή περίοδο κατά την οποία ο κ. Biasizzo ήταν υπεύθυνος των

πωλήσεων των δύο τύπων προϊόντων τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι ο ανωτέρω υπήρξε υπεύθυνος των πωλήσεων τις οποίες πραγματοποιούσε η Dalmine σε σωλήνες OCTG επί σημαντικό μέρος της περιόδου την οποία καλύπτει η διαπιστωθείσα παράβαση, καθώς και των πωλήσεων σωληναγωγών επί πολλούς τουλάχιστον μήνες εντός της περιόδου αυτής, οπότε είχε άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών τα οποία περιέγραφε.

324 Θα πρέπει, συναφώς, να συναχθεί ότι η κατάθεση του κ. Biasizzo επαληθεύει τις δηλώσεις του κ. Verluca σε σχέση προς την ύπαρξη της συμφωνίας περί κατανομής των εγχώριων αγορών την οποία περιγράφει ο τελευταίος. Ειδικότερα, αυτό το αποδεικτικό στοιχείο επιβεβαιώνει ότι τα άλλα μέλη του ομίλου έπρεπε να σέβονται τις εγχώριες αγορές κάθε παραγωγού και ότι η αρχή αυτή καθιερώθηκε κατά τις συνεδριάσεις που πραγματοποιούνταν δύο φορές το χρόνο, μία στην Ευρώπη και μία στην Ιαπωνία, και στις οποίες οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις απέστειλαν εκπροσώπους (βλ. ανωτέρω σκέψεις 192 έως 196).

325 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι, στην από 7Νοεμβρίου 1997 απάντησή της σε αίτηση παροχής πληροφοριών, η οποία παρατίθεται στη σελίδα 14451 του φακέλου της Επιτροπής και μνημονεύεται στην υποσημείωση 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η JFE-NKK αναγνωρίζει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί της ζήτησαν να σεβαστεί τις εγχώριες αγορές τους επ' ευκαιρία συνεδριάσεων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας («We recall that other (European) mills requested that JFE respect their home markets»). Ωστόσο, η JFE-NKK αρνείται ότι απάντησε θετικά στο αίτημα αυτό («However we were neither bound by nor did we respect such requests»).

326 Καταρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή η απάντηση της JFE-NKK επιβεβαιώνει ότι οι συζητήσεις που διεξάγονταν κατά τις συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας αφορούσαν όχι μόνον τις αγορές τρίτων χωρών, αλλά και τις κοινοτικές αγορές, σύμφωνα με την περιγραφή των συζητήσεων αυτών που περιέχεται στις δηλώσεις του κ. Verluca.

327 Πρέπει, εξάλλου, να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, εφόσον μια επιχείρηση συμμετέχει, έστω και χωρίς να λαμβάνει ενεργό μέρος, σε συναντήσεις μεταξύ επιχειρήσεων που έχουν ως αντικείμενο τη βλάβη του ανταγωνισμού και δεν αποστασιοποιείται δημοσίως από το περιεχόμενο των συναντήσεων αυτών, δημιουργώντας έτσι την εντύπωση στους άλλους συμμετέχοντες ότι μετέχει στη σύμπραξη που προκύπτει από τις εν λόγω συναντήσεις και ότι θα συμμορφωθεί με αυτήν, μπορεί να θεωρηθεί ότι συμμετέχει στην εν λόγω σύμπραξη (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-7/89, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1711, σκέψη 232· της 10ης Μαρτίου 1992, T-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-907, σκέψη 98· της 6ης Απριλίου 1995, T-141/89, Tréfileurope κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-791, σκέψεις 85 και 86, και προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 1353).

328 Η προμνησθείσα στη σκέψη 327 νομολογία δεν είναι απευθείας εφαρμόσιμη στην περίπτωση της JFE-NKK, εφόσον, στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι προμνησθείσες αποφάσεις, η διάπραξη παραβάσεως εκ μέρους άλλων επιχειρήσεων ήταν αποδεδειγμένη και το μόνο απομένον ζήτημα ήταν η συμμετοχή της έχουσας τηρήσει παθητική στάση επιχειρήσεως στην παράβαση αυτή.

329 Πάντως, η αρχή σύμφωνα με τη οποία μια επιχείρηση που συμμετέχει σε συναντήσεις έχουσες ως αντικείμενο τη βλάβη του ανταγωνισμού δημιουργεί την εντύπωση στους λοιπούς συμμετέχοντες ότι η επιχείρηση αυτή συμμετέχει στη σύμπραξη που προκύπτει από τις συναντήσεις αυτές και ότι θα συμμορφωθεί προς αυτήν, εφόσον δεν αποστασιοποιείται δημοσίως από το περιεχόμενο των συναντήσεων αυτών, και, ως εκ τούτου, μετέχει στην παράβαση, μπορεί να τύχει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση. Η συμμετοχή της JFE-NKK στις εν λόγω συναντήσεις θα πρέπει να θεωρηθεί κατά μείζονα λόγο αποδεδειγμένη στην προκειμένη περίπτωση, καθόσον η ίδια αναγνωρίζει ότι, στο πλαίσιο των συναντήσεων αυτών, υπήρξε αποδέκτρια συγκεκριμένου αιτήματος περί σεβασμού των κοινοτικών αγορών. Έτσι, η απάντηση της JFE-NKK συνιστά ιδιαίτερα πειστικό αποδεικτικό στοιχείο το οποίο επιβεβαιώνει τις δηλώσεις του κ. Verluca ως προς το ότι η εταιρία αυτή μετέσχε σε σύμπραξη με τους τέσσερις Ευρωπαίους παραγωγούς.

330 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι οι τρεις άλλοι Ιάπωνες παραγωγοί μετέσχαν στις ίδιες συναντήσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας στις οποίες μετέσχε και η JFE-NKK. Όμως, δεδομένου του τρόπου λειτουργίας και των στόχων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, όπως πιστοποιούν τα ανωτέρω εξετασθέντα έγγραφα, είναι

αδιανόητο να περιορίστηκαν οι Ευρωπαίοι παραγωγοί να ζητήσουν από την JFE-NKK, και όχι από τους άλλους Ιάπωνες παραγωγούς που ήταν μέλη του ομίλου, να σεβαστεί τις εγχώριες αγορές τους. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απάντηση της JFE-NKK επιβεβαιώνει και τη συμμετοχή των τριών άλλων Ιαπώνων παραγωγών στην παράβαση που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

331 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι η δέσμη ενδείξεων την οποία επικαλείται η Επιτροπή υπεραρκεί προς επιβεβαίωση των δηλώσεων του κ. Verluca ως προς το ότι οι Ιάπωνες και οι Ευρωπαίοι παραγωγοί συνήψαν όντως, στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας τον οποίο περιγράφει ο ανωτέρω, συμφωνία περί κατανομής των αγορών όσον αφορά ορισμένους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής, σύμφωνα με την οποία κάθε παραγωγός όφειλε, μεταξύ άλλων, να μη πραγματοποιεί πωλήσεις των συγκεκριμένων προϊόντων στην εγχώρια αγορά καθενός από τα άλλα μέλη του ομίλου.

332 Από την πλειονότητα των στοιχείων αυτής της δέσμης δεν προκύπτει μεν σαφώς ποιους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής αφορούσε η κατανομή αυτή, προκύπτει όμως αναμφισβήτητα ότι, μεταξύ των εν λόγω προϊόντων, περιλαμβάνονταν και οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG. Πράγματι, οι ειδικές αναφορές στα προϊόντα αυτά στα σημειώματα «Στρατηγικοί προβληματισμοί» και «Σκέψεις για τη σύμβαση VAM», στο έγγραφο «sharing key» και στην απάντηση της Mannesmann, καθώς και οι αναφορές στους σωλήνες OCTG γενικώς, άνευ διευκρινίσεως, σε άλλα έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή επιβεβαιώνουν προσηκόντως και σαφώς τις δηλώσεις του κ. Verluca σε σχέση προς το ότι τα «βασικά στοιχεία» αφορούσαν τα προϊόντα αυτά.

333 Όσον αφορά τους σωληναγωγούς «έργου», ένα μόνον αποδεικτικό στοιχείο, η απάντηση της Mannesmann μέσω του κ. Becher, επιβεβαιώνει κατά τρόπο αδιαμφισβήτητο τη δήλωση του κ. Verluca ότι η αθέμιτη συμφωνία αφορούσε και τους σωλήνες «έργου». Ωστόσο, δεδομένης της ιδιαίτερης αποδεικτικής ισχύος της απαντήσεως αυτής, όπως παρατηρήθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 294 έως 302, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απάντηση αυτή αρκεί προς επιβεβαίωση των δηλώσεων του κ. Verluca, ήδη ιδιαίτερα αξιόπιστων αυτών καθαυτές (βλ. ανωτέρω σκέψεις 205 έως 207), σε σχέση προς τα προϊόντα αυτά.

- 334 Εν πάση περιπτώσει, κρίθηκε ήδη ότι, αν η δέσμη συγκλινουσών ενδείξεων που επικαλείται η Επιτροπή επιτρέπει να αποδειχθούν η ύπαρξη και ορισμένες ιδιαίτερες πτυχές της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών που αναφέρει ο κ. Verlucα και την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι δηλώσεις του τελευταίου θα μπορούσαν να αρκέσουν από μόνες τους, στην περίπτωση αυτή, προς πιστοποίηση άλλων πτυχών της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με τον κανόνα που αντλείται από την προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψη 1838) και τον οποίο επικαλείται η Επιτροπή (βλ. ανωτέρω σκέψεις 204 και 220). Όμως, ήδη διαπιστώθηκε ανωτέρω, στις σκέψεις 330 και 332, ότι η δέσμη ενδείξεων που επικαλείται η Επιτροπή αρκεί προς επιβεβαίωση των δηλώσεων του κ. Verlucα από πολλές πλευρές, ιδίως δε όσον αφορά τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG.
- 335 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο κ. Verlucα σαφώς είπε την αλήθεια στις δηλώσεις του και ότι, ως εκ τούτου, οι δηλώσεις αυτές αρκούν, ως αποδεικτικά στοιχεία, προς απόδειξη του ότι η συμφωνία περί κατανομής των εγχώριων αγορών των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας καλύπτει όχι μόνον τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG, όπως πιστοποιούν πλείονα άλλα αποδεικτικά στοιχεία, αλλά και τους σωληναγωγούς «έργου». Πράγματι, ουδείς λόγος υπάρχει να υποθεθεί ότι ο κ. Verlucα, ο οποίος είχε άμεση γνώση των πραγματικών περιστατικών, προέβη σε ανακριβείς δηλώσεις σε σχέση προς τους σωληναγωγούς έργου, ενώ και άλλα αποδεικτικά στοιχεία επιβεβαιώνουν τις δηλώσεις του όσον αφορά την ύπαρξη της συμφωνίας και την εφαρμογή της στους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG.
- 336 Τέλος, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις μπόρεσαν να δημιουργήσουν κάποια αμφιβολία ως προς τα συγκεκριμένα προϊόντα που κάλυπτε η συμφωνία την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πράγμα το οποίο δεν αποδείχθηκε, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η απόφαση αυτή, λαμβανόμενη υπόψη στο σύνολό της, αφήνει μεν να εννοηθεί ότι η διαπιστούμενη παράβαση αφορούσε έναν συγκεκριμένο τύπο προϊόντων και μνημονεύει τα αποδεικτικά στοιχεία που στηρίζουν αυτό το συμπέρασμα, το γεγονός όμως ότι η απόφαση αυτή δεν περιέχει ακριβή και εξαντλητική απαρίθμηση όλων των τύπων προϊόντων που καλύπτονταν από την παράβαση δεν αρκεί, αυτό καθαυτό, για να δικαιολογήσει την ακύρωσή της (βλ., κατ' αναλογία, στο πλαίσιο λόγου αντλουμένου από έλλειψη αιτιολογίας, την προμνησθείσα στη σκέψη 203 απόφαση Gruber + Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 214). Αν δεν ίσχυε αυτό, μια επιχείρηση θα μπορούσε να αποφύγει κάθε κύρωση παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή θα αποδείκνυε με βεβαιότητα ότι η επιχείρηση αυτή διέπραξε παράβαση, αν δεν είχε προσδιοριστεί η ταυτότητα των συγκεκριμένων προϊόντων, μεταξύ ενός φάσματος ομοειδών προϊόντων τα οποία διαθέτει η επιχείρηση στο εμπόριο.

337 Συναφώς, η σχετική με τον προσήκοντα προσδιορισμό της αγοράς νομολογία, την οποία επικαλείται η JFE-NKK (βλ. ανωτέρω σκέψη 101 και προμνησθείσα στη σκέψη 57 απόφαση SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής), δεν είναι προσφυής, καθόσον αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία η Επιτροπή διαπιστώνει την ύπαρξη παραβάσεως βάσει των βλαπτικών για τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων της συμπεριφοράς των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων, ενώ εν προκειμένω ο αντίθετος προς τον ανταγωνισμό σκοπός της παράνομης συμφωνίας αποδεικνύεται βάσει εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων.

— Διάρκεια της παραβάσεως

338 Όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, πρέπει να παρατηρηθεί καταρχάς ότι η Επιτροπή διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι μπορούσε να θεωρήσει ότι υπήρχε παράβαση από το 1977, αλλά επέλεξε να μην το πράξει λόγω της υπάρξεως των συμφωνιών αυτοπεριορισμού. Έτσι, στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, διαπίστωσε την ύπαρξη παραβάσεως μόνον από το 1990 και μετά.

339 Επομένως, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις πλανώνται όταν υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή διαπίστωσε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, την ύπαρξη παραβάσεως μόνον από το 1990 και μετά λόγω του ότι θεωρούσε ότι η ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού εμπόδιζε τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις να εξάγουν τους χαλυβδοσωλήνες τους στην Κοινότητα. Πάντως, ούτε η θέση της Επιτροπής στην υπό κρίση υπόθεση, σύμφωνα με την οποία δέχθηκε την ύπαρξη παραβάσεως από το 1977 μη λαμβάνοντάς την, ωστόσο, υπόψη, για την επιμέτρηση του προστίμου, παρά μόνον για το μετά το 1990 χρονικό διάστημα, ανταποκρίνεται στο κείμενο της εν λόγω αποφάσεως και ιδίως του άρθρου 1 της αποφάσεως αυτής.

340 Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι, στις υπό κρίση υποθέσεις, η Επιτροπή δεν ζήτησε από το Πρωτοδικείο να δεχθεί την ύπαρξη παραβάσεως προ του 1990. Επιπλέον, η Επιτροπή παρατηρεί μεν στα υπομνήματά της ότι το γεγονός ότι δεν διαπίστωσε την ύπαρξη παραβάσεως για την περίοδο κατά την οποία ίσχυαν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού αποτελεί, έναντι των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως, παραχώρηση την οποία δεν ήταν υποχρεωμένη να κάνει, δεν υποστηρίζει όμως ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι η παραχώρηση αυτή πρέπει να επανεξεταστεί στο πλαίσιο της παρούσας δίκης.

341 Επομένως, η εξέταση του Πρωτοδικείου δεν πρέπει να αφορά τη νομιμότητα ή τη σκοπιμότητα αυτής της παραχώρησης, αλλά μόνον το κατά πόσον η Επιτροπή, έχοντας προβεί στην παραχώρηση αυτή για τους λόγους που αναφέρει ρητώς στην προσβαλλόμενη απόφαση, την εφάρμοσε ορθώς στην προκειμένη περίπτωση. Πρέπει, συναφώς, να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή οφείλει να προσκομίσει ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την αταλάντευτη πεποίθηση ότι η παράβαση όντως διαπράχθηκε, εφόσον εκείνη φέρει το βάρος της αποδείξεως ως προς την ύπαρξη της παραβάσεως και, ως εκ τούτου, ως προς τη διάρκειά της (βλ. ανωτέρω σκέψεις 177 έως 179 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

342 Έτσι, δεδομένου ότι πρόκειται για συμφωνίες συναφθείσες σε διεθνές επίπεδο, μεταξύ της Ιαπωνικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπούμενης από το Υπουργείο Εξωτερικού Εμπορίου και Βιομηχανίας, και της Κοινότητας, εκπροσωπούμενης από την Επιτροπή, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η τελευταία όφειλε, σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, να έχει διατηρήσει τα έγγραφα που επιβεβαίωναν την ημερομηνία κατά την οποία έληξε η ισχύς των εν λόγω συμφωνιών. Ως εκ τούτου, έπρεπε να είναι σε θέση να προσκομίσει τα έγγραφα αυτά ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ωστόσο, η Επιτροπή ανέφερε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι είχε ερευνήσει στα αρχεία της, αλλά ότι δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει έγγραφα πιστοποιούντα την ημερομηνία λήξεως της ισχύος των συμφωνιών αυτών.

343 Αν, κατά κανόνα, ο προσφεύγων δεν μπορεί να μεταθέσει το βάρος αποδείξεως στον καθού επικαλούμενος περιστάσεις τις οποίες δεν είναι σε θέση να αποδείξει, η έννοια του βάρους αποδείξεως δεν μπορεί να εφαρμοστεί προς όφελος της Επιτροπής εν προκειμένω όσον αφορά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος των διεθνών συμφωνιών που συνήψε. Η ανεξήγητη αδυναμία της Επιτροπής να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με μια κατάσταση που την αφορά άμεσα στερεί από το Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να αποφανθεί εν πλήρη γνώση της καταστάσεως όσον αφορά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος των εν λόγω συμφωνιών. Θα αντέκειτο στην αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης αν οι συνέπειες αυτής της αδυναμίας της Επιτροπής επιβάρυναν τις αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις, οι οποίες, σε αντίθεση προς το καθού όργανο, δεν ήταν σε θέση να προσκομίσουν την ελλείπουσα απόδειξη.

- 344 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί, κατ' εξαίρεση, ότι εναπέκειται στην Επιτροπή να προσκομίσει την απόδειξη περί της λήξεως της ισχύος των συμφωνιών αυτών. Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε απόδειξη, είτε με την προσβαλλόμενη απόφαση είτε ενώπιον του Πρωτοδικείου, περί της ημερομηνίας κατά την οποία έπαυσαν να ισχύουν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού.
- 345 Εν πάση περιπτώσει, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν προσκόμισαν μεν την απόδειξη περί του ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού εξακολούθησαν να ισχύουν σε διεθνές επίπεδο, προσκόμισαν όμως όλες ιδιαίτερος προσφυή αποδεικτικά στοιχεία σε σχέση προς την αντίληψη που επικρατούσε στην Ιαπωνία ως προς το καθεστώς των συμφωνιών αυτοπεριορισμού κατά το έτος 1990. Μεταξύ των στοιχείων αυτών, περιλαμβάνονται ιδίως μια αίτηση την οποία υπέβαλαν στις 22 Δεκεμβρίου 1989 έξι Ιάπωνες παραγωγοί χαλυβδοσωλήνων, μεταξύ των οποίων οι τέσσερις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, προκειμένου να τους επιτραπεί να παρατείνουν, έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990, την εσωτερική συμφωνία περί περιορισμού των εξαγωγών τους προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και, τέλος, η απόφαση του ΜΠΓ, της 28ης Δεκεμβρίου 1989, με την οποία εγκρίθηκε η παράταση αυτή. Τα έγγραφα αυτά επιτρέπουν να συναχθεί με βεβαιότητα ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, καθώς και οι αρμόδιες ιαπωνικές αρχές, θεωρούσαν ότι η διεθνής συμφωνία αυτοπεριορισμού που είχε συναφθεί με τις Ευρωπαϊκές Κοινότητες εξακολουθούσε να ισχύει το 1990.
- 346 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί, στο πλαίσιο της παρούσας δίκης, βάσει των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου και λαμβανομένου υπόψη του ότι το βάρος αποδείξεως της υπάρξεως της παραβάσεως φέρει η Επιτροπή, ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού που συνήφθησαν από την Επιτροπή και τις ιαπωνικές αρχές εξακολούθησαν να ισχύουν κατά το 1990. Κατόπιν αυτής της πραγματικής διαπιστώσεως και λαμβανομένης υπόψη της παραχωρήσεως στην οποία προέβη η ίδια η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να μειωθεί κατά ένα έτος.
- 347 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η παράβαση, η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 96 και 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στηρίζεται στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1997, σύμφωνα με την οποία οι συναλλαγές «είχαν λήξει πριν από διάστημα λίγο άνω του ενός έτους», για να

θεωρήσει ότι η παράβαση διήρκεσε έως το 1995. Ωστόσο, από την αιτιολογική σκέψη 166 της προσβαλλομένης αποφάσεως, που αφορά τον υπολογισμό του ύψους των προστίμων, προκύπτει ότι, όσον αφορά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, διαπιστώθηκε παράβαση μόνον για περίοδο πέντε ετών, οπότε η παράβαση πρέπει να έληξε την 1η Ιανουαρίου 1995. Η Επιτροπή επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι αυτή είναι η προσήκουσα ερμηνεία της προσβαλλομένης αποφάσεως.

348 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι το μόνο από τα λοιπά έγγραφα που επικαλείται η Επιτροπή το οποίο περιέχει στοιχεία σχετικά με τη διάρκεια της παραβάσεως, ήτοι το έγγραφο «sharing key», αφορά περίοδο η οποία έληξε τον Μάρτιο του 1994. Εξάλλου, παρατηρούν ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις περί συνεδριάσεων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας μετά την ημερομηνία αυτή.

349 Πρέπει να παρατηρηθεί καταρχάς ότι, καίτοι οι δηλώσεις του κ. Verluca είναι ιδιαίτερα αξιόπιστες, η φράση επί της οποίας στηρίζεται η Επιτροπή για να συναγάγει ότι η παράβαση διήρκεσε έως τις αρχές του 1995 είναι πολύ ασαφής. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που επιβεβαιώνουν τις δηλώσεις του κ. Verluca ως προς άλλα ζητήματα δεν αρκούν ώστε να μπορεί η Επιτροπή να στηριχθεί αποκλειστικά στη δήλωση αυτή όσον αφορά το εξεταζόμενο ζήτημα. Πράγματι, ναι μεν η ακρίβεια των λεγομένων του κ. Verluca όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως δεν αμφισβητείται, από το ασαφές όμως της ενδείξεως σχετικά με τη λήξη της προκύπτει ότι η δήλωσή του δεν αρκεί από μόνη της για να αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμον η τελευταία αυτή ημερομηνία.

350 Εξάλλου, σύμφωνα με την περιγραφή των συνεδριάσεων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας η οποία περιέχεται στις δηλώσεις του κ. Verluca, οι συνεδριάσεις αυτές πραγματοποιούνταν «δύο φορές το χρόνο, μία στην Ευρώπη και μία στην Ιαπωνία» (κατά κανόνα τον Μάρτιο ή τον Απρίλιο στην Ευρώπη και τον Οκτώβριο ή τον Νοέμβριο στην Ιαπωνία)» (βλ. τη δήλωση του κ. Verluca της 14ης Οκτωβρίου 1996). Επομένως, αν η παράβαση είχε διαρκέσει έως τις αρχές του 1995, όπως υποθέτει η Επιτροπή, θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί νέα συνεδρίαση του ομίλου κανονικά το φθινόπωρο του 1994. Όμως, αν η συνεδρίαση του Μαρτίου 1994

πιστοποιείται από πλείονα αποδεικτικά στοιχεία, δεν υπάρχει στον φάκελο κανένα ίχνος συνεδριάσεως το φθινόπωρο του 1994. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι δυνατόν να συναχθεί με επαρκή βαθμό βεβαιότητας ότι η παράβαση διήρκεσε πέραν του πρώτου εξαμήνου του 1994.

351 Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως έληξε την 1η Ιουλίου 1994 και, συνεπώς, να μειωθεί η διάρκεια της παραβάσεως, επιπλέον της μειώσεως που αναφέρεται ανωτέρω στη σκέψη 346, κατά έξι μήνες όσον αφορά τις τέσσερις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

352 Από το σύνολο των ανωτέρων προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως έναντι των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων βάσει τα αποδεικτικών στοιχείων που μνημονεύονται στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως αυτής, σύμφωνα με τους κανόνες περί αποδείξεως που εκτίθενται ανωτέρω στις σκέψεις 173 έως 180, αλλά μόνον για περίοδο τριάμισι ετών, ήτοι από την 1η Ιανουαρίου 1991 έως την 1η Ιουλίου 1994. Συνεπώς, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά τα λοιπά, πλην του μέρους του που αφορά αυτή τη μείωση της διάρκειας της παραβάσεως. Εφόσον η ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα ειδικά επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγουσες και δεν απορρίφθηκαν ρητώς από το Πρωτοδικείο είναι αλυσιτελή.

353 Εξάλλου, η απόρριψη του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, με την αιτιολογία ότι αποδείχθηκε ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις πράγματι συνήψαν την σκοπούσα στη βλάβη του ανταγωνισμού συμφωνία που κολάζει η απόφαση, συνεπάγεται ότι και το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι, ούτε η τυχόν ύπαρξη φραγμών στις ιαπωνικές εισαγωγές ούτε η τυχόν ύπαρξη ιαπωνικών πωλήσεων των προϊόντων που αφορούσε η εν λόγω συμφωνία στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου μπορούν να ανατρέψουν το στηριζόμενη σε έγγραφες αποδείξεις συμπέρασμα ότι η εν λόγω συμφωνία υπήρξε, και τούτο για τους λόγους που εκτίθενται ανωτέρω στις σκέψεις 181 έως 186.

Επί του τρίτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τον εσφαλμένο χαρακτήρα της απόψεως της Επιτροπής ως προς τη σημασία της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως

354 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, η άποψη την οποία εκθέτει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως για να θεωρήσει ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 είχε ως αντικείμενο τη διατήρηση του καθεστώτος της βρετανικής αγοράς ως «εγχώριας αγοράς», στο πλαίσιο των «βασικών στοιχείων», μέσω των «βελτιωμένων βασικών στοιχείων», είναι εκ των πραγμάτων αβάσιμη. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι η Corus δεν αποσύρθηκε από τη βρετανική αγορά συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG με σπείρωμα και σωληναγωγών «έργου» αποκλειστικά και μόνον λόγω του ότι έπαυσε να παράγει λείους σωλήνες στο Clydesdale, αλλά συνέχισε να κατασκευάζει και να πωλεί τα προϊόντα αυτά στην εγχώρια αγορά της, έστω και αν δεν είχε συνάψει συμβάσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες με τις Vallourec, Dalmine και Mannesmann.

355 Στο πλαίσιο του παρόντος σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται μόνο να εξετάσει κατά πόσον η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να στηριχθεί στην ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως για να ενισχύσει την άποψή της όσον αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

356 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι, εφόσον η ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδεικνύεται βάσει των εγγράφων αποδείξεων που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν είναι απολύτως απαραίτητο να αναλυθεί η επίπτωση της διαπιστώσεως της δεύτερης παραβάσεως στο ζήτημα αυτό. Ωστόσο, εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί ως εκ περισσού η επιχειρηματολογία αυτή των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, δεδομένου ότι τα επιχειρήματα που προβάλλουν συναφώς επηρεάζουν άλλους λόγους, ιδίως εκείνον που αντλείται από την υποτιθέμενη άνιση μεταχείριση όσον αφορά τις αιτήσεις τους για μείωση του ύψους των προστίμων.

357 Από τα αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί φοβούνται ότι η εκ μέρους της Corus διατήρηση μιας δραστηριότητας σπειρώσεως σωλήνων δεν ήταν επαρκής ώστε οι Ιάπωνες παραγωγοί να συνεχίσουν να σέβονται τη βρετανική αγορά ως εγχώρια αγορά, υπό την έννοια των «βασικών στοιχείων». Ειδικότερα, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το έγγραφο «Paper for Presidents» περιέχει την ακόλουθη εκτίμηση, η οποία παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 90 της προσβαλλομένης αποφάσεως:

«Αν και οι Ιάπωνες δέχτηκαν να μη ζητήσουν τροποποιήσεις των συμφωνιών μας εάν ο κοινοτικός τομέας σωλήνων άνευ ραφής έπρεπε να αναδιαρθρωθεί, τίποτα δεν εγγυάται ότι θα συμμορφώνονταν με τη δέσμευση αυτή εάν η [Corus] θα έπρεπε να αποσυρθεί από την αγορά παραγωγής ή τελικής επεξεργασίας σωλήνων στο Ηνωμένο Βασίλειο.»

(«Although the Japanese have agreed not to request changes in our agreements if the EC seamless industry were to restructure, there is no guarantee that they would follow this precept if [Corus] were to exit tubemaking or finishing in the UK.»)

358 Τα ανωτέρω επιβεβαιώνονται από τα σημειώματα της Vallourec, ιδίως από το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90 και το σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM BSC» που παρατίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 78 και 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και από το σημείωμα «Entretien BSC», που αναφέρονται στο κίνδυνο που υπήρχε να επιδιώξουν οι Ιάπωνες παραγωγοί να αυξήσουν σημαντικά το μερίδιό τους στην αγορά μετά το κλείσιμο, εκ μέρους της Corus, του εργοστασίου της στο Clydesdale και τα οποία καταλήγουν στην ανάγκη προστασίας της βρετανικής αγοράς. Η λογική στην οποία στηρίζεται η ανάλυση της Επιτροπή συνίσταται στην πεποίθηση ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν θα δέχονταν πλέον αναγκαστικά να αντιμετωπίσουν τη βρετανική αγορά ως εγχώρια αγορά κατά την έννοια των «βασικών στοιχείων» αν η Corus έπαυε την παραγωγή λείων σωλήνων και αγόραζε τους λείους σωλήνες της προς έλαση από παραγωγούς εγκατεστημένους σε τρίτες χώρες, πιθανότητα την οποία ρητώς αναφέρει η Vallourec στα σημειώματα «Στρατηγικοί προβληματισμοί» και «Ανανέωση της συμβάσεως VAM BSC». Αντιθέτως, οι συντάκτες των σημειωμάτων της Vallourec ήταν περισσότερο αισιόδοξοι όσον αφορά τη δυνατότητα να υποχρεωθούν οι Ιάπωνες παραγωγοί να σεβαστούν τα «βασικά στοιχεία» στην περίπτωση που η Corus δεχόταν να εφοδιάζεται αποκλειστικά με λείους σωλήνες κοινοτικής καταγωγής, ιδίως αν η Mannesmann, που εθεωρείτο ως ο «μόνος Ευρωπαίος παραγωγός που [φόβιζε] τους Ιάπωνες», σύμφωνα με το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90, περιλαμβανόταν μεταξύ των παραγωγών που θα συνήπταν συμβάσεις εφοδιασμού.

359 Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει ότι η άποψη που εκτίθεται στα σημειώματα της Vallourec και το έγγραφο «Paper for Presidents» ήταν ορθή, υπό την έννοια ότι αντικατόπτριζε μια ερμηνεία των «βασικών στοιχείων» που ήταν αποδεκτή από τους Ιάπωνες παραγωγούς. Της αρκούσε, λογικά, στο παρόν πλαίσιο, να αποδείξει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί πίστευαν στην αποτελεσματικότητα της στρατηγικής αυτής για να διατηρήσουν τα «βασικά στοιχεία» σε ισχύ, οπότε όντως κατένειμαν τις παραδόσεις λείων σωλήνων προς την Cogus μεταξύ των Vallourec, Mannesmann και Dalmine για την επίτευξη του στόχου αυτού. Πράγματι, η ύπαρξη μιας τέτοιας στρατηγικής έχει νόημα μόνον αν υπήρχε ήδη πράγματι συμφωνία περί κατανομής των αγορών μεταξύ Ευρωπαίων και Ιαπώνων παραγωγών και, επομένως, η απόδειξη αυτής της πρώτης περιστάσεως επιβεβαιώνει και την ύπαρξη της συμφωνίας αυτής.

360 Όσον αφορά τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων σχετικά με την προτιμησιακή πολιτική της OSO και την οδηγία 90/531, ιδίως την έννοια των αναφορών στην προτίμηση του 3%, τα επιχειρήματα αυτά δεν αρκούν για να εξαλείψουν την αξία των εγγράφων αποδείξεων. Αν οι σκέψεις αυτές επιτρέπουν πράγματι να κατανοηθούν καλύτερα οι αναφορές αυτές και να εκτιμηθεί η ύπαρξη ενός επιπρόσθετου λόγου που ευνοούσε τον εφοδιασμό της Cogus σε λείους σωλήνες από ενδοκοινοτικές πηγές, ή το γεγονός ότι η βρετανική προτίμηση επρόκειτο να αντικατασταθεί με κοινοτική προτίμηση, από τα εξετασθέντα ανωτέρω στις σκέψεις 357 και 358 έγγραφα προκύπτει σαφώς ότι, παρά την ύπαρξη αυτών των προτιμήσεων, οι Ευρωπαίοι παραγωγοί φοβούνταν ότι οι Ιάπωνες ομόλογοί τους θα άρχιζαν τις πωλήσεις σωλήνων στη βρετανική αγορά.

361 Απορριπτέα επίσης είναι και τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων που αντλούνται από τη διαφορά στην ημερομηνία υπογραφής που αναφέρεται σε κάθε μία από τις συμβάσεις εφοδιασμού. Πράγματι, η συλλογιστική που εκτίθεται ανωτέρω στις σκέψεις 356 έως 359 παραμένει ισχυρή, όποια και αν είναι η ακριβής ημερομηνία κατά την οποία κάθε Ευρωπαίος παραγωγός προσχώρησε στη συμφωνία στην οποία συνίσταται η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, αυτή που έχει σημασία όσον αφορά την παράβαση αυτή είναι, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, το ότι η ύπαρξή της, είτε από το 1991 είτε από το 1993 και μετά, επιβεβαιώνει την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

362 Ωστόσο, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων έχουν κάποια αξία, στο μέτρο που από τις αιτιολογικές σκέψεις 110 έως 116 της ίδιας της προσβαλλομένης απόφασης, ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 111, προκύπτει ότι η δεύτερη παράβαση είχε ιδίως ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα την αυστηρή κατανομή των παραδόσεων λείων σωλήνων προς την Corus μεταξύ των Vallourec, Mannesmann και Dalmine. Συνεπώς, καίτοι από τις έγγραφες αποδείξεις που εξετάστηκαν ανωτέρω, ιδίως στις σκέψεις 357 και 358, προκύπτει σαφώς ότι ένας από τους στόχους της δεύτερης παραβάσεως ήταν πράγματι η προστασία της βρετανικής αγοράς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σύμφωνα με την ίδια την προσβαλλόμενη απόφαση, η εν λόγω συμφωνία είχε επιπροσθέτως αντικείμενο και αποτελέσματα βλάπτοντα τον ανταγωνισμό όσον αφορά τη βρετανική αγορά λείων σωλήνων.

363 Επιπλέον, στο μέτρο που συμβάσεις εφοδιασμού σε λείους σωλήνες ανανεώθηκαν μετά το τέλος του πρώτου εξαμήνου του 1994, ημερομηνία από την οποία και μετά δεν αποδεικνύεται πλέον η ύπαρξη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, είναι δύσκολο να εκληφθούν, όπως ανανεώθηκαν, ως μέσο εφαρμογή μιας παραβάσεως η οποία είχε ήδη παύσει. Κάθε μία από τις συμβάσεις συνήφθη για αρχική περίοδο πέντε ετών, κάθε δε συμβαλλόμενος είχε το δικαίωμα να την καταγγείλει κατά τη λήξη της περιόδου αυτής με δωδεκάμηνη προειδοποίηση προς τον αντισυμβαλλόμενο του. Ειδικότερα, στο μέτρο που η Vallourec και η Dalmine διατήρησαν σε ισχύ τη σύμβαση της 4ης Δεκεμβρίου 1991 (η Vallourec διαδέχθηκε την Corus στα δικαιώματά της μέσω της TISL το 1994, βλ. αιτιολογική σκέψη 92 της προσβαλλομένης απόφασης) μετά τις 4 Δεκεμβρίου 1996 και έως τις 30 Μαρτίου 1999, δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί κάποια σχέση μεταξύ της εμπορικής αυτής συμπεριφοράς και της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης. Εν πάση περιπτώσει, οι συμβαλλόμενοι στις συμβάσεις εφοδιασμού μπορούσαν να τις καταγγείλουν οποτεδήποτε με κοινή συμφωνία μετά την παύση της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης. Υπάρχει κάθε λόγος να θεωρηθεί ότι θα το είχαν πράξει το αργότερο το 1995 αν το μόνο εμπορικό πλεονέκτημα που παρείχαν οι συμφωνίες αυτές ήταν εκείνο που επικαλείται η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης απόφασης.

364 Υπό το φως των ανωτέρω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο περιεχόμενος στην πρώτη φράση της αιτιολογικής σκέψης 164 της προσβαλλομένης απόφασης ισχυρισμός της Επιτροπής, σύμφωνα με τον οποίο οι συμβάσεις εφοδιασμού που συνιστούν την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 αποτελούσαν απλώς μέσο εφαρμογής

της παραβάσεως η οποία διαπιστώνεται στο άρθρο 1 είναι υπερβολικός, καθόσον αυτή η εφαρμογή αποτελούσε έναν από τους πλείονες θίγοντες τον ανταγωνισμό σκοπούς και τα πλείονα αποτελέσματα της δεύτερης παραβάσεως, που συνδέονται μεν μεταξύ τους αλλά διακρίνονται αλλήλων. Η ενδεχόμενη επίπτωση του στοιχείου αυτού στον υπολογισμό του ύψους των προστίμων που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις θα εξεταστεί κατωτέρω στις σκέψεις 567 έως 574.

365 Πάντως, είναι σαφές ότι η Επιτροπή βασίμως θεώρησε ότι η δεύτερη παράβαση είχε και άλλους σκοπούς πέραν της ενισχύσεως ή, σύμφωνα με την έκφραση που χρησιμοποιείται στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως, της εφαρμογής της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ευστόχως δε η Επιτροπή στηρίχθηκε στην ύπαρξη της δεύτερης αυτής παραβάσεως για να αποδείξει την παράβαση που διαπιστώνει με το άρθρο 1 (βλ. ανωτέρω σκέψη 359). Αυτό αρκεί προς απόρριψη του παρόντος σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

366 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 πρέπει, στην πραγματικότητα, να αναλυθεί ως συνιστώσα δύο αυτοτελείς παραβάσεις

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

367 Η JFE-Kawasaki και η Sumitomo υποστηρίζουν, επικουρικώς, ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί μετέσχαν σε συμφωνία που τους απαγόρευε να πωλούν τους σωλήνες τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση στις κοινοτικές αγορές, αυτό δεν παρείχε στην Επιτροπή το δικαίωμα να θεωρήσει ότι, ως εκ του γεγονότος αυτού, μετέσχαν σε κάποια συμφωνία με τους Ευρωπαίους παραγωγούς σύμφωνα με την οποία κάθε Ευρωπαίος παραγωγός είχε παραιτηθεί από τις πωλήσεις σωλήνων όχι μόνον στην ιαπωνική αγορά, αλλά και στην εγχώρια αγορά των άλλων Ευρωπαίων παραγωγών. Πράγματι, η Επιτροπή, εφόσον δεν

απέδειξε ότι η συμμετοχή των Ιαπώνων παραγωγών ήταν απαραίτητη προκειμένου οι Ευρωπαίοι παραγωγοί να συνάψουν συμφωνία μεταξύ τους, όφειλε να αναλύσει τις δύο αυτές πτυχές των «βασικών στοιχείων» ως δύο αυτοτελείς παραβάσεις. Πρέπει να υπομνησθεί, συναφώς, ότι ο πίνακας που περιέχεται στο έγγραφο «sharing key» προβλέπει απλώς ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί οφείλουν να σέβονται τις ευρωπαϊκές αγορές. Τα άλλα αποδεικτικά στοιχεία υποδηλώνουν, το πολύ, μια υποτιθέμενη υποχρέωση των Ιαπώνων παραγωγών να μη πωλούν τα προϊόντα τους στην Ευρώπη.

368 Εξάλλου, η JFE-Kawasaki παρατηρεί ότι, στο μέτρο που η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως θεωρείται ως απλό μέσο εφαρμογής της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής, είναι παράλογο να θεωρηθεί ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί μετέσχαν σ' αυτή την αυτοτελή πτυχή της τελευταίας αυτής παραβάσεως.

369 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η συμφωνία περί κατανομής των αγορών πρέπει να εκτιμηθεί ως ένα σύνολο κανόνων και ότι θα ήταν, συνεπώς, τεχνητός ο χωρισμός των δύο πτυχών. Κατ' αυτήν, η αποτελεσματικότητα της συμπράξεως στηριζόταν στη συμμετοχή του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού παραγωγών, όπως μαρτυρούν οι προσπάθειες που καταβλήθηκαν προκειμένου να πεισθούν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής να προσχωρήσουν σ' αυτήν. Αν οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν είχαν προσχωρήσει στη συμφωνία, δεν θα μπορούσε να υποτεθεί ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί αναγκαστικά συνήψαν τέτοια συμφωνία μεταξύ τους.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

370 Πρέπει καταρχάς να υπομνησθεί ότι, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, μια επιχείρηση μπορεί να θεωρηθεί υπαίτια συνολικής συμπράξεως έστω και αν αποδεδειγμένα δεν μετέσχε ευθέως παρά σε ένα μόνον ή σε πλείονα συστατικά στοιχεία αυτής της συμπράξεως, εφόσον, αφενός, γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι η συμπαιγνία στην οποία μετείχε, ειδικότερα μέσω τακτικών συναντήσεων που οργανώνονταν επί σειράν ετών, αποτελούσε μέρος συνολικού σχεδίου με στόχο τη στρέβλωση της φυσιολογικής λειτουργίας του ανταγωνισμού και, αφετέρου, το

συνολικό αυτό σχέδιο κάλυπτε όλα τα συστατικά στοιχεία της συμπράξεως (προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 773). Ομοίως, το γεγονός ότι διάφορες επιχειρήσεις διαδραμάτισαν διαφόρους ρόλους κατά την επιδίωξη ενός κοινού στόχου δεν εξαλείφει την ταυτότητα του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό σκοπού και, ως εκ τούτου, της παραβάσεως, εφόσον κάθε επιχείρηση συνέβαλε, εντός της δικής της σφαίρας επιρροής, στην επιδίωξη του κοινού στόχου (βλ., συναφώς, προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τιμμέντο, σκέψη 4123).

- 371 Εν προκειμένω, από τα εξετασθέντα ανωτέρω αποδεικτικά στοιχεία, και ιδίως από τη δήλωση του κ. Verlusa της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, προκύπτει σαφώς ότι μία από τις ουσιώδεις αρχές των «βασικών στοιχείων» συνίστατο στον αμοιβαίο σεβασμό των εγχώριων αγορών των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Έτσι, η συμφωνία περί σεβασμού των αγορών την οποία περιγράφει η Επιτροπή αφορούσε, σε κοινοτικό επίπεδο, μόνον τις εγχώριες αγορές των τεσσάρων Ευρωπαϊών παραγωγών και όχι τις λοιπές κοινοτικές αγορές. Αν ο αποκλεισμός των Ευρωπαϊών παραγωγών από την ιαπωνική αγορά συνιστούσε λογικά την πτυχή εκείνη των «βασικών στοιχείων» η οποία ενδιέφερε τους Ιάπωνες παραγωγούς, οι τελευταίοι γνώριζαν, ή όφειλαν αναγκαστικά να αντιληφθούν, ότι η αρχή αυτή είχε εφαρμογή τόσο σε ενδοευρωπαϊκό όσο και σε διηπειρωτικό επίπεδο.
- 372 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί ήταν πεπεισμένοι ότι η εκ μέρους της Corus παύση της παραγωγής λείων σωλήνων στο Clydesdale ενείχε τον κίνδυνο να αμφισβητηθεί το καθεστώς της βρετανικής αγοράς ως εγχώριας από τους Ιάπωνες παραγωγούς (βλ. ανωτέρω σκέψεις 354 έως 365). Από την κατάσταση αυτή συνάγεται αναγκαστικά ότι η παρουσία ενός εγχώριου παραγωγού μέλους του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας ο οποίος κατασκεύαζε και διέθετε συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και σωληναγωγούς «έργου» στην εγχώρια αγορά ενός κράτους εκλαμβανόταν ως προϋπόθεση του σεβασμού της αγοράς εκ μέρους των άλλων μελών του ομίλου.
- 373 Επιπλέον, το επιχείρημα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων ότι οι κοινοτικές αγορές αντιμετωπίστηκαν ως ενιαία αγορά στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας ανατρέπεται από το γεγονός ότι η βρετανική αγορά offshore είχε ειδικό, ημιπροστατευόμενο καθεστώς στο πλαίσιο της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών. Πράγματι, οι ίδιες οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αναφέρουν ότι πώλησαν χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής στην αγορά αυτή χωρίς, ωστόσο, να πωλήσουν τέτοιους σωλήνες στις άλλες κοινοτικές αγορές.

374 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αντιμετωπίσει την παράβαση την οποία διαπιστώνει στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασεως ως δύο αυτοτελείς παραβάσεις, εκ των οποίων η μεν πρώτη θα αφορούσε τις σχέσεις μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών, η δε δεύτερη τις ενδοκοινοτικές σχέσεις. Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι δεν έπρεπε να θεωρηθεί ότι η συμφωνία είχε αξιόλογη επίδραση επί του ανταγωνισμού

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

375 Η JFE-Kawasaki και η JFE-NKK επικαλούνται την ύπαρξη εμποδίων στις συναλλαγές, που μνημονεύθηκαν ανωτέρω στις σκέψεις 73 έως 88 και τα οποία εμπόδιζαν τους Ιάπωνες παραγωγούς να εξάγουν τους χαλυβδοσωλήνες τους προς τις ευρωπαϊκές αγορές, ιδίως προς τις αγορές onshore των κρατών μελών της Κοινότητας, προκειμένου να ισχυριστούν ότι η συμφωνία μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών, την ύπαρξη της οποίας διαπιστώνει η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν είχε αναγκαστικά ως αποτέλεσμα τον αισθητό περιορισμό της προσφοράς των προϊόντων αυτών σ' αυτές τις αγορές.

376 Εν προκειμένω, οι Ιάπωνες παραγωγοί ισχυρίζονται ότι δεν είχαν κανένα οικονομικό συμφέρον να πωλούν χαλυβδοσωλήνες στις εγχώριες αγορές των Ευρωπαίων παραγωγών. Συνεπώς, δεν θα το είχαν πράξει σε οποιαδήποτε περίπτωση, είτε είχε υπάρξει είτε όχι η συμφωνία που τους προσάπτεται. Επομένως, η Επιτροπή δεν απέδειξε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η συνιστάμενη στον αισθητό επηρεασμό του ανταγωνισμού πληρούνταν όσον αφορά τους Ιάπωνες παραγωγούς σωλήνων.

- 377 Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας αυτής, η JFE-Kawasaki επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Νοεμβρίου 1971, 22/71, Béguelin Import (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1001, σκέψη 16), και υποστηρίζει ότι από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι ο κανόνας de minimis έχει εφαρμογή όποια και αν είναι η φύση της επίμαχης συμφωνίας. Συναφώς, οι σκέψεις 1087 και 1088 της προμνησθείσας στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο δεν έχουν ως αποτέλεσμα τη μη εφαρμογή του κανόνα de minimis σε ορισμένες περιπτώσεις.
- 378 Η JFE-NKK θεωρεί ότι η Επιτροπή έχει υποχρέωση να αποδείξει ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις θα είχαν συμπεριφερθεί διαφορετικά αν δεν υπήρχαν οι επίμαχες συμφωνίες, πράγμα το οποίο δεν έπραξε εν προκειμένω, επικαλείται δε, συναφώς, την προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 196.
- 379 Η Sumitomo περιορίζεται στην παρατήρηση ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί θα είχαν πωλήσει χαλυβδοσωλήνες στις ευρωπαϊκές αγορές αν δεν είχε σημειωθεί η παράβαση που τους προσάπτεται, χωρίς να προβάλλει ρητώς τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως.
- 380 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δυνάμει της ανακοινώσεώς της σχετικά με τις συμφωνίες ήσσονος σημασίας που δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου [81], παράγραφος 1, της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1997, C 372, σ. 13), η εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ δεν μπορεί να αποκλειστεί στην περίπτωση οριζοντίων συμφωνιών που έχουν ως αντικείμενο ιδίως την κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού, έστω και αν το μερίδιο αγοράς που κατέχουν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις είναι μηδαμινό. Συγκεκριμένα, η μείωση του μεριδίου αγοράς ορισμένων επιχειρήσεων στο ελάχιστο αποτελεί ακριβώς τον στόχο μιας τέτοιας συμφωνίας.
- 381 Η Επιτροπή υποστηρίζει, κυρίως, ότι η ύπαρξη των εμποδίων στο εμπόριο τα οποία επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις στερείται εν προκειμένω σημασίας, έστω και αν αποδειχθεί, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

382 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να αποδείξει την ύπαρξη αποτελέσματος επιζήμιου για τον ανταγωνισμό προς απόδειξη παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ, εφόσον έχει αποδείξει την ύπαρξη συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής έχουσας ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 183 απόφαση *Ferriere Nord* κατά Επιτροπής, σκέψεις 30 επ., προμνησθείσα στη σκέψη 74 απόφαση *Thyssen Stahl* κατά Επιτροπής, σκέψη 277, καθώς και ανωτέρω σκέψη 181).

383 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στο επιζήμιο για τον ανταγωνισμό αντικείμενο της συμφωνίας που συνήφθη στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, το δε Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι βάσιμη ως προς σημείο αυτό (βλ. ανωτέρω σκέψεις 189 επ.). Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσβαλλόμενη από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποτιθέμενη έλλειψη επιζήμιων για τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων απορρεόντων από την παράνομη απόφαση, έστω και αν αποδειχθεί, δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως.

384 Πρέπει να προστεθεί ότι επιχειρήσεις που συνάπτουν συμφωνία σκοπούσα στον περιορισμό του ανταγωνισμού δεν μπορούν, κατ' αρχήν, να απαλλαγούν της ευθύνης τους ισχυριζόμενες ότι η συμφωνία τους δεν επρόκειτο να έχει σοβαρή επίπτωση στον ανταγωνισμό. Εν προκειμένω, εφόσον η συμφωνία την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε ως σκοπό την κατανομή των αγορών μεταξύ των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, είναι πρόδηλο ότι αντικείμενό της ήταν ο σοβαρός περιορισμός του ανταγωνισμού.

385 Κατά συνέπεια, αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

4. *Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η συμφωνία δεν είχε επίπτωση στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

386 Η JFE-Kawasaki και η JFE-NKK υποστηρίζουν ότι η συμφωνία μεταξύ Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών, την οποία διαπιστώνει η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως έχουσα επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, τουλάχιστον αισθητά,, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νομολογίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 1978, 28/77, Tereza κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 439, σκέψη 47). Συναφώς, η JFE-NKK παρατηρεί εκ νέου ότι εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις θα είχαν συμπεριφερθεί διαφορετικά εάν δεν υπήρχαν συμφωνίες. Παραπέμπει, συναφώς, στην προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 196). Κατά τις JFE-Kawasaki και JFE-NKK, οι Ιάπωνες παραγωγοί πωλούν τους σωλήνες τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, που είναι όλοι τελικά προϊόντα, αποκλειστικά σε τελικούς καταναλωτές, δηλαδή σε εταιρίες πετρελαίου. Συνεπώς, τα προϊόντα αυτά ουδέποτε μεταπωλούνται εντός της κοινής αγοράς. Η JFE-NKK υποστηρίζει ότι οι πωλήσεις αυτές πραγματοποιούνται συνήθως μέσω ιαπωνικού εμπορικού οίκου, στο πλαίσιο μακροπρόθεσμης συμβάσεως εφοδιασμού ή συμβάσεως-πλασιού. Ειδικότερα, οι σωληναγωγοί «έργου» δεν αποτελούν τυποποιημένα προϊόντα, αλλά κατασκευάζονται επί παραγγελία, σύμφωνα με τις ειδικές προδιαγραφές που καθορίζει ο πελάτης, όπως παρατηρεί η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 34 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συνεπώς, ως εκ της φύσεώς τους δεν προσφέρονται για μεταπώληση. Εξάλλου, η υποτιθέμενη παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είχε καμία επίδραση στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών επί όσο χρονικό διάστημα ίσχυαν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού.

387 Η JFE-Kawasaki θεωρεί ότι η μη ύπαρξη δυνατότητας μεταπωλήσεως διακρίνει την υπό κρίση υπόθεση από όλες όσες επικαλείται η Επιτροπή, στην υποσημείωση 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως, προς δικαιολόγηση του συμπεράσματος ότι η συμφωνία που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 επηρέασε το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ήτοι την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1976, 51/75, EMI Records (Συλλογή τόμος 1976, σ. 329), και τις

υποθέσεις που οδήγησαν στην έκδοση των αποφάσεων της Επιτροπής 74/634/ΕΟΚ, της 29ης Νοεμβρίου 1974, περί διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου [81] της Συνθήκης ΕΚ (IV/27.095 — Γαλλο-ιαπωνική συμφωνία περί των ένσφαιρων τριβέων) (JO L 343, σ. 19), 75/77/ΕΟΚ, της 8ης Ιανουαρίου 1975, περί διαδικασίας με βάση το άρθρο [81] της Συνθήκης ΕΚ (IV/27.039 — Κονσέρβες μανιταριών) (JO L 29, σ. 26), και 75/497/ΕΟΚ, της 15ης Ιουλίου 1975, περί διαδικασίας με βάση το άρθρο [81] της Συνθήκης ΕΚ (IV/27.000 — Κανόνες IFTRA για τους παραγωγούς ακατέργαστου αλουμινίου) (JO L 228, σ. 3). Συγκεκριμένα, σε όλες αυτές τις υποθέσεις, υπήρχε, για τα προϊόντα των οποίων η εισαγωγή από τρίτες χώρες είχε απαγορευθεί με παράνομη συμφωνία, δυνατότητα μεταπωλήσεώς τους εντός της Κοινότητας. Η απόφαση 73/109/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Ιανουαρίου 1973, περί διαδικασίας εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (IV/26.918 — Industrie européenne du sucre) (JO L 140, σ. 17), της οποίας γίνεται επίκληση στην υποσημείωση 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφορούσε μάλλον εναρμονισμένη πρακτική παρά παράνομη συμφωνία και, επομένως, ούτε αυτή έχει σχέση με την υπό κρίση περίπτωση.

388 Απαντώντας στο επιχείρημα της Επιτροπής σύμφωνα με το οποίο η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνίσταται σε ενιαία συνολική συμφωνία επηρεάζουσα το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, η JFE-Kawasaki παραπέμπει στο επιχείρημα που αντλεί από το ότι η παράβαση αυτή αποτελείται, στην πραγματικότητα, από δύο αυτοτελείς συμφωνίες, διέπουσες, η μεν πρώτη, τις σχέσεις μεταξύ, αφενός, Ιαπώνων παραγωγών και, αφετέρου, Ευρωπαίων παραγωγών, η δε δεύτερη, τις σχέσεις μεταξύ Ευρωπαίων παραγωγών. Ακόμα και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή δικαίως θεώρησε ότι υπήρχε ενιαία συμφωνία, όφειλε να εξετάσει χωριστά τις δύο προμνησθείσες αυτοτελείς πτυχές για να εκτιμήσει τη νομιμότητα της συμπεριφοράς των κατηγορουμένων επιχειρήσεων από πλευράς κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού.

389 Η JFE-Kawasaki παρατηρεί συναφώς, ότι, στην αιτιολογική σκέψη 103 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αγνόησε δύο πτυχές της συμφωνίας της οποίας την ύπαρξη υποψιαζόταν, οι οποίες αφορούσαν την κατανομή των αγορών τρίτων χωρών και τον προσυνηνομημένο καθορισμό των τιμών για τις αγορές αυτές, ελλείψει επαρκών ενοχοποιητικών στοιχείων όσον αφορά αυτές τις πτυχές της συμφωνίας, ενώ δέχθηκε την ύπαρξη άλλων πτυχών της ίδιας συμφωνίας. Συνεπώς, η Επιτροπή δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν είναι δυνατή η αυτοτελής ανάλυση κάθε πτυχής της συμφωνίας.

390 Η Επιτροπή παραπέμπει, καταρχάς, στην επιχειρηματολογία της σύμφωνα με την οποία δεν είναι λογικό να εκτιμηθεί η επίπτωση της συμμετοχής των Ιαπώνων παραγωγών στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης συμφωνίας μεμονωμένα σε σχέση προς την επίπτωση της συμμετοχής των Ευρωπαίων παραγωγών στην παράβαση αυτή. Ωστόσο, ακόμα και αν το Πρωτοδικείο θεωρήσει ότι πρέπει να εκτιμηθεί χωριστά η επί του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών επίπτωση της συμπεριφοράς κάθε μιας από τις τιμωρούμενες επιχειρήσεις, η Επιτροπή αναφέρει, ως παράδειγμα, ότι, στο πλαίσιο της πολυμερούς συμφωνίας, η JFE-Kawasaki είχε συμφωνήσει ιδίως με την Vallourec ότι ούτε η μία ούτε η άλλη δεν θα πραγματοποιούσε εξαγωγές των σωλήνων της προς τη γερμανική αγορά, πράγμα που, αναμφισβήτητα, εξάλειψε μια πηγή του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών. Κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι οι σωλήνες πωλούνται κανονικά απευθείας στους τελικούς χρήστες δεν έχει σημασία, εφόσον η συμφωνία επηρέαζε τη συμπεριφορά όλων των προμηθευτών που μετείχαν στη συμφωνία σε όλες τις αγορές πλην της εγχώριάς τους αγοράς.

391 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία, αρκεί να μπορεί η συμφωνία να επηρεάσει άμεσα ή έμμεσα, πραγματικά ή δυνητικά, τα ενδοκοινοτικά εμπορικά ρεύματα ώστε να πληρούται η προϋπόθεση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ όσον αφορά τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών (προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 1986). Στην απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1998, C-306/96, Janico (Συλλογή 1998, σ. I-1983, σκέψη 17), κρίθηκε ότι μια συμφωνία προβλέπουσα απόλυτη εδαφική προστασία μπορεί να μην εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, αν δεν επηρεάζει την αγορά παρά μόνο σε ασήμαντο βαθμό. Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, είναι πρόδηλο ότι αυτό δεν συμβαίνει. Τέλος, η προμνησθείσα στη σκέψη 386 απόφαση Tereza κατά Επιτροπής πρέπει να αναγνωσθεί λαμβανομένου υπόψη του όλου πλαισίου της και δεν έχει σχέση με την υπό κρίση περίπτωση.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

392 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να μπορούν να επηρεάσουν το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, μια απόφαση, συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική πρέπει, βάσει ενός συνόλου πραγματικών ή νομικών στοιχείων, να καθιστούν δυνατόν να

πιθανολογηθεί με επαρκή βαθμό πιθανότητας ότι μπορούν να ασκήσουν επιρροή, άμεση ή έμμεση, πραγματική ή δυνητική, επί των εμπορικών ρευμάτων μεταξύ κρατών μελών (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Φεβρουαρίου 2002, T-395/94, *Atlantic Container Line* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-875, σκέψεις 79 και 90). Επομένως, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να αποδεικνύει τον πραγματικό επηρεασμό του εμπορίου, καθόσον αρκεί ο δυνητικός επηρεασμός (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα απόφαση *Atlantic Container Line* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 90). Πάντως, όπως ορθώς παρατηρούν οι προσφεύγουσες, πρέπει αυτός ο πραγματικός ή δυνητικός επηρεασμός να μην είναι ασήμαντος (απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2001, C-475/99, *Ambulanz Glöckner*, Συλλογή 2001, σ. I-8089, σκέψη 48).

393 Εν προκειμένω, κρίθηκε ανωτέρω στη σκέψη 374 ότι δεν χρειαζόταν να αντιμετωπίσει η Επιτροπή την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως ως δύο αυτοτελείς παραβάσεις. Εφόσον η παράβαση αυτή έπρεπε να αντιμετωπιστεί ως ενιαία παράβαση, είναι πρόδηλο ότι η ενδοκοινοτική πτυχή της κολασθείσας παράνομης συμφωνίας εμπόδιζε, τουλάχιστον δυνητικά, το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο, οπότε η προϋπόθεση του εκ μέρους της συμφωνίας επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών πληρούται εν προκειμένω.

394 Εν πάση περιπτώσει, η προαναφερθείσα (βλ. ιδίως σκέψεις 357 έως 359 και 372) περίπτωση ότι η Ευρωπαίοι παραγωγοί ήταν πεπεισμένοι ότι η εκ μέρους της *Corus* παύση της παραγωγής λείων σωλήνων στο *Clydesdale* μπορούσε να προκαλέσει αμφισβήτηση του καθεστώτος της βρετανικής αγοράς ως εγχώριας αγοράς από τους Ιάπωνες παραγωγούς αρκεί προς απόδειξη της υπάρξεως δυνητικού επηρεασμού του ενδοκοινοτικού εμπορίου εξ αιτίας της συμπεριφοράς των Ιαπώνων παραγωγών στο πλαίσιο της συμφωνίας Ευρώπης-Ιαπωνίας. Πράγματι, από τη διαπίστωση αυτή συνάγεται ότι ο αμοιβαίος σεβασμός των εγχώριων αγορών εντός της Κοινότητας, τον οποίο αντικατοπτρίζει η προστασία του καθεστώτος της βρετανικής αγοράς ως εγχώριας αγοράς, αποτελούσε μέρος των βασικών στοιχείων και συνιστά εμπόδιο στο ενδοκοινοτικό εμπόριο.

395 Κατόπιν των ανωτέρω παρατηρήσεων, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

5. *Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τη θέση της Επιτροπής σχετικά με τη σημασία της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

396 Η Sumitomo και η JFE-NKK υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε, κατά παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ, το συμπέρασμά της επί του οποίου στηρίζεται το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως και σύμφωνα με το οποίο οι συμβάσεις που συνιστούν την παράβαση στην οποία αναφέρεται το άρθρο αυτό συνήφθησαν στο πλαίσιο της παραβάσεως που μνημονεύεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής, και τούτο για τους λόγους που εκτίθενται ανωτέρω στις σκέψεις 163 επ. Συνεπώς, επιβάλλεται κατά πάσα περίπτωση η ακύρωση αυτού του μέρους του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

397 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εξέθεσε επαρκώς, στις αιτιολογικές σκέψεις 90 έως 94, τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι η παράβαση την οποία διαπιστώνει στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως εντάσσεται στο πλαίσιο της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής. Συγκεκριμένα, συνάγεται ότι σκοπός των συμφωνιών μεταξύ των κοινοτικών παραγωγών για τη ρύθμιση των εκ μέρους της Corus αγορών λείων σωλήνων ήταν να εξακολουθήσει να υφίσταται η τελευταία ως εγχώριος παραγωγός στο Ηνωμένο Βασίλειο ώστε να εξασφαλίζεται η τήρηση των «βασικών στοιχείων» στην αγορά των σωλήνων OCTG και των σωληναγωγών στο κράτος μέλος αυτό.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

398 Κατά πάγια νομολογία, η αιτιολογία βλαπτικής αποφάσεως πρέπει να παρέχει στον μεν κοινοτικό δικαστή τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο του ως προς τη νομιμότητα, στον δε ενδιαφερόμενο να γνωρίζει πώς δικαιολογείται το ληφθέν μέτρο, ώστε να είναι σε θέση να υπερασπίσει τα δικαιώματά του και να εξακριβώσει αν η απόφαση είναι ή όχι βάσιμη (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση Buchmann κατά Επιτροπής, σκέψη 44, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 399 Επομένως, η έλλειψη ή η ανεπάρκεια της αιτιολογίας συνιστά λόγο ακυρώσεως αναγόμενο στην παράβαση ουσιώδους τύπου, ο οποίος διακρίνεται, ως εκ τούτου, από τον λόγο που στηρίζεται στην ανακρίβεια της αιτιολογίας της αποφάσεως, ο έλεγχος της οποίας εμπίπτει στην εξέταση του βασίμου της αποφάσεως αυτής (προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση Buchmann κατά Επιτροπής, σκέψη 45).
- 400 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως κρίθηκε ανωτέρω στη σκέψη 364, η αιτιολογία που εκτίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις 90 έως 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να θεωρήσει εγκύρως, στην αιτιολογική σκέψη 164 της αποφάσεως αυτής, ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού δεν ήταν παρά ένα μέσο εφαρμογής της συμφωνίας Ευρώπης-Ιαπωνίας. Πράγματι, η ίδια η Επιτροπή έκρινε αργότερα, στο μέρος του αιτιολογικού στο οποίο εκθέτει την εκ μέρους της νομική εκτίμηση των συμβάσεων εφοδιασμού, ότι οι συμβάσεις αυτές έπρεπε να χαρακτηρισθούν, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών τους, ως παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (αιτιολογικές σκέψεις 110 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 401 Πάντως, το ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι νομικώς εσφαλμένο μπορεί μεν να αποτελέσει ουσιαστικό ελάττωμα της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν συνιστά όμως έλλειψη αιτιολογίας.
- 402 Πράγματι, οι αιτιολογικές σκέψεις 90 έως 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν διαβαστούν ιδίως υπό το φως της αιτιολογικής σκέψεως 110 και της πρώτης φράσεως της αιτιολογικής σκέψεως 111, σύμφωνα με την οποία «[τ]ο αντικείμενο των εν λόγω συμβάσεων ήταν η προμήθεια σε λείους σωλήνες της “ηγετικής” επιχείρησης στην αγορά των OCTG στη Βόρεια Θάλασσα και στόχος τους ήταν να διατηρηθεί ένας εγχώριος παραγωγός στο Ηνωμένο Βασίλειο ώστε να επιτύχει τη διατήρηση των βασικών κανόνων “fundamentals” στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπη-Ιαπωνία», επιτρέπουν να κατανοηθούν οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 164. Πράγματι, από την προσβαλλόμενη απόφαση, λαμβανόμενη υπόψη στο σύνολό της, προκύπτει ότι η Επιτροπή, έχοντας θεωρήσει ότι ο κύριος στόχος των συμβάσεων εφοδιασμού ήταν η εφαρμογή της συμφωνίας Ευρώπης-Ιαπωνίας, συνήγαγε εξ αυτού ότι, στην πραγματικότητα, οι συμβάσεις αυτές αποτελούσαν αποκλειστικά μέσο εφαρμογής της συμφωνίας αυτής.

403 Έτσι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η αιτιολογία της απόφασεως παρέσχε τη δυνατότητα στον μεν κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας, στον δε ενδιαφερόμενο να γνωρίζει πώς δικαιολογείται το ληφθέν μέτρο, ώστε να μπορέσει να υπερασπίσει τα δικαιώματά του και να εξακριβώσει αν η απόφαση είναι ή όχι βάσιμη.

404 Συνεπώς, αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.

6. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά το καθεστώς των αγορών offshore της Κοινότητας και, ιδίως, εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

405 Η JFE-Kawasaki υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν ανέλυσε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, το σύστημα ημιπροστασίας το οποίο, κατ' αυτήν, ίσχυε στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου για τα προϊόντα που αφορούσε η απόφαση. Η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επίσης το συμπέρασμά της σχετικά με την ύπαρξη παραβάσεως όσον αφορά τις αγορές offshore της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας.

406 Κατά την Επιτροπή, η αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης απόφασεως αναφέρει σαφώς ότι η βρετανική αγορά offshore britannique καλυπτόταν από την παράνομη συμφωνία στον βαθμό που ήταν ημιπροστατευόμενη. Στο υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή εκθέτει ότι αυτή η ημιπροστασία της βρετανικής αγοράς offshore από την Corus στηριζόταν σε ένα σύστημα παροχής οδηγιών ως προς τις τιμές, των οποίων τον έλεγχο οι Ευρωπαίοι παραγωγοί φοβούνταν ότι θα έχαναν μετά το κλείσιμο του εργοστασίου στο Clydesdale.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

407 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από την αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή θεώρησε, βάσει δύο αποδεικτικών στοιχείων, ήτοι της δηλώσεως του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 και του σημειώματος «Entretien BSC», ότι η επίμαχη συμφωνία αφορούσε την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου, αλλά ότι η αγορά απήλαυε μιας μορφής περιορισμένης προστασίας η οποία επέβαλλε στους ανταγωνιστές που επιθυμούσαν να υποβάλουν προσφορά στην αγορά αυτή την υποχρέωση να συμβουλευούνται την Corus.

408 Τα στοιχεία αυτά αρκούν εν προκειμένω για να συναχθεί κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της Επιτροπής όσον αφορά την αγορά αυτή. Συνεπώς, αυτή η αιτιολογία παρέχει τη δυνατότητα στον μεν κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του, στους δε ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που υπαγόρευσαν τη λήψη του μέτρου, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νομολογίας (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-266/97, Vlaamse Televisie Maatschappij κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-2329, σκέψη 143).

409 Όσον αφορά τον τομέα offshore των άλλων κοινοτικών αγορών τις οποίες αφορά η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή ουδέποτε διέκρινε μεταξύ των τομέων offshore και onshore των αγορών αυτών, είτε στην προσβαλλόμενη απόφαση είτε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Υπό τις συνθήκες αυτές, η απουσία, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ειδικής αιτιολογίας σχετικής με αυτόν τον τομέα των εν λόγω αγορών ουδόλως συνιστά έλλειψη αιτιολογίας.

410 Συνεπώς, ο παρών λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

7. Επί του εβδόμου και του ογδόου λόγου ακυρώσεως, που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την επιλογή της Επιτροπής να επιβάλει κυρώσεις στους Ιάπωνες παραγωγούς και όχι στους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, καθώς και από την άνιση μεταχείριση ως προς το θέμα αυτό

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

411 Κατά την JFE-Kawasaki, η Επιτροπή όφειλε να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους αποφάσισε να μην επιβάλει κυρώσεις στους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, σε αντίθεση προς τους Ιάπωνες παραγωγούς, ενώ υπήρχαν αποδείξεις, περιεχόμενες κυρίως στο έγγραφο «sharing key», περί του ότι και αυτοί είχαν δεσμευθεί να σεβαστούν το καθεστώς μερικής προστασίας όσον αφορά την Ευρώπη. Η JFE-Kawasaki επικαλείται συναφώς την απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Φεβρουαρίου 2000, T-241/97, Stork Amsterdam κατά Επιτροπής, (Συλλογή 2000, σ. II-309), σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή έχει ιδιαίτερη υποχρέωση όσον αφορά την αιτιολόγηση των αποφάσεών της στην περίπτωση που αποφασίσει, βάσει των ίδιων πραγματικών περιστατικών, να λάβει δεύτερη απόφαση διαφορετική από την πρώτη.

412 Κατά την Επιτροπή, η διαφορετική μεταχείριση την οποία επισημαίνουν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δικαιολογείται, ιδίως, από τις σημαντικές διαφορές μεταξύ των αποδεικτικών στοιχείων τα οποία διέθετε έναντι των Ιαπώνων παραγωγών και εκείνων που διέθετε έναντι των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα έγγραφα τα οποία συνέλεξε κατά τη διάρκεια της έρευνας περιέχουν λίγες πληροφορίες όσον αφορά τη συμμετοχή των δευτέρων σε παράνομη συμφωνία, ενώ υπάρχουν πλείονες ενδείξεις περί της υπάρξεως παράνομης συμφωνίας συναφθείσας από τους πρώτους.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

413 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι μια απόφαση όπως η προσβαλλόμενη, μολονότι συνταχθείσα και δημοσιευθείσα υπό τη μορφή μιας και μοναδικής

αποφάσεως, πρέπει να αναλύεται ως δέσμη ατομικών αποφάσεων με τις οποίες διαπιστώνεται έναντι καθεμιάς από τις αποδέκτριες επιχειρήσεις η παράβαση ή οι παραβάσεις που έγιναν δεκτές εις βάρος της και της επιβάλλεται, ενδεχομένως, πρόστιμο. Αυτός ο κανόνας προκύπτει από τη σφαιρική ανάγνωση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, Τ-227/95, AssiDomän Kraft Products κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. ΙΙ-1185, σκέψη 56, και της κατ' αναίρεση εκδοθείσας αποφάσεως του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 Ρ, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. Ι-5363, σκέψη 49).

414 Συνεπώς, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν είχε καμία υποχρέωση να εκθέσει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής δεν ήταν αποδέκτες της αποφάσεως αυτής. Πράγματι, η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας πράξεως δεν μπορεί να συμπεριλαμβάνει και υποχρέωση του οργάνου που την εξέδωσε να αιτιολογήσει το γεγονός ότι δεν εξέδωσε άλλες παρεμφερείς πράξεις απευθυνόμενες σε τρίτους.

415 Ακόμα και αν υποτεθεί ότι η επιχειρηματολογία που προβάλλεται στο πλαίσιο των υπό κρίση λόγων ακυρώσεως πρέπει να εκληφθεί ως αντλούμενη και από την άνιση μεταχείριση σε βάρος των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι απορριπτέα. Πράγματι, αν ορισμένες από τις αποδείξεις που περιλαμβάνει ο φάκελος της Επιτροπής συνεπάγονται ότι και οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής μετέσχαν ίσως σε παράβαση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο φάκελος αυτός περιέχει σαφώς ισχυρότερες αποδείξεις όσον αφορά τη συμμετοχή των Ιαπώνων παραγωγών σε παράβαση. Ειδικότερα, οι μαρτυρίες του κ. Verluca αναφέρουν απλώς μια απόπειρα επιτεύξεως συμφωνίας με τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, η οποία, κατ' αυτόν, απέτυχε. Επιπλέον, όπως παρατηρεί η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από το έγγραφο «sharing key» προκύπτει ότι οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής, καίτοι εμφανίζονται ως έχοντες αποδεχθεί ορισμένους περιορισμούς του ανταγωνισμού, διατύπωσαν ρητή επιφύλαξη ως προς τον σεβασμό της ευρωπαϊκής αγοράς.

416 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο έβδομος και ο όγδοος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν.

8. *Επί του ενάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής που αφορούσε τις πωλήσεις σε τιμή υψηλότερη του κυμαινόμενου κόστους*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 417 Κατά την JFE-NKK, η συλλογιστική την οποία εκθέτει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 137 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και σύμφωνα με την οποία κάθε πώληση σε τιμή υψηλότερη του κυμαινόμενου κόστους ήταν δικαιολογημένη από την πλευρά των Ιαπώνων παραγωγών, δεν είναι επαρκώς κατά νόμον αιτιολογημένη. Ειδικότερα, η JFE-NKK παρατηρεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε να συγκεντρώσει τις προσήκουσες πληροφορίες ως προς το ζήτημα αυτό.
- 418 Η Επιτροπή δεν απάντησε ρητώς σ' αυτόν τον λόγο ακυρώσεως.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 419 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως δεν αναφέρονται σε έλλειψη αιτιολογίας. Πράγματι, τη θέση την οποία επικρίνει η JFE-NKK θέτει ένα αξίωμα οικονομικής φύσεως, κατανοητό αυτό καθαυτό. Ακόμα και αν θεωρηθεί ότι δεν είναι ορθό, είτε γενικώς είτε υπό το φως των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως και όχι ότι αιτιολόγησε ανεπαρκώς την απόφασή της.
- 420 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί συναφώς ότι ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή παρέλειψε να συγκεντρώσει κατάλληλες πληροφορίες δεν μπορεί να συνιστά έλλειψη αιτιολογίας και αφορά μάλλον ζήτημα ουσίας (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 72).

- 421 Όσον αφορά την επί της ουσίας ορθότητα του εν λόγω επιχειρήματος, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, το ζήτημα αυτό αναφέρεται σε έναν από τους φραγμούς στις ιαπωνικές εισαγωγές, τους οποίους επικαλούνται οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις. Όμως, η επιχειρηματολογία που αντλείται από την ύπαρξη αυτών των φραγμών του εμπορίου απορρίφθηκε ήδη επί της ουσίας με την ανωτέρω σκέψη 353, με την αιτιολογία ότι αφορά αποκλειστικά τα βλαπτικά του ανταγωνισμού αποτελέσματα της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασεως τα οποία η Επιτροπή έλαβε υπόψη επικουρικός στην προσβαλλόμενη απόφαση. Εφόσον η ύπαρξη παραβάσεως σκοπούσας στη βλάβη του ανταγωνισμού, η οποία διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασεως, αποδεικνύεται βάσει των εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση στην προσβαλλόμενη απόφαση, η υποτιθέμενη ανυπαρξία βλαπτικών του ανταγωνισμού αποτελεσμάτων δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά τη διαπίστωση της υπάρξεως της παραβάσεως.
- 422 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

9. Επί του δεκάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης απόφασεως όσον αφορά τη γεωγραφική αγορά στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της απόφασεως αυτής

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 423 Η JFE-NKK και η JFE-Kawasaki, στο υπόμνημα απαντήσεως, υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς τους στο μέτρο που η ΑΑ, σε αντίθεση προς την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν αφορούσε τις ευρωπαϊκές αγορές offshore, τουλάχιστον κατά τρόπο επαρκώς σαφή, κατά παράβαση όσων επιβάλλει ιδίως η προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψη 504). Η JFE-Kawasaki παρατηρεί, μεταξύ άλλων, ότι, με την απάντησή της στην ΑΑ διευκρίνισε ότι, σύμφωνα με τη δική της ανάγνωση του εγγράφου αυτού, η Επιτροπή είχε εξαιρέσει όλες τις άλλες αγορές offshore πλην εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου από το πεδίο της έρευνας και ότι η Επιτροπή ουδέποτε της επεσήμανε ότι δεν συμφωνούσε με την ερμηνεία αυτή.

424 Η Επιτροπή απαντά ότι η JFE-Kawasaki διατύπωσε την παρούσα αιτίαση για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και ότι η αιτίαση αυτή, εφόσον συνιστά νέο ισχυρισμό και όχι απλό επιχείρημα, είναι απαράδεκτη, όσον αφορά την προσφεύγουσα αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Εν πάση περιπτώσει, η παράγραφος 56 της ΑΑ είναι ταυτόσημη, ως προς την ουσία, με την αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ειδικότερα, αμφότερες αναφέρουν σαφώς ότι η παράνομη συμφωνία αφορούσε πράγματι τη βρετανική αγορά offshore.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

425 Όσον αφορά το παραδεκτό του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως στην υπόθεση T-71/00, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, δεδομένου ότι συνιστά, ως εκ της φύσεώς της, μια υποκειμενικώς εκτιμώμενη παρέκκλιση από τη νομιμότητα, δεν άπτεται της παραβάσεως ουσιώδους τύπου και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη αυτεπαγγέλτως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 30· απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1983, 107/82, AEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3151, σκέψη 30· απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-352/94, *Mo och Domsjö* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1989, σκέψη 74). Κατά συνέπεια, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, και δεν μπορεί να εξεταστεί στην υπόθεση T-71/00, εφόσον η JFE-Kawasaki τον προέβαλε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεώς της.

426 Στο πλαίσιο της υποθέσεως T-67/00, η υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί επί της ουσίας. Πράγματι, όπως ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή, η παράγραφος 56 της ΑΑ είναι κατ' ουσίαν ταυτόσημη, όσον αφορά τον καθορισμό των επιμάχων αγορών, με την αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να υπάρχει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας ως προς το σημείο αυτό. Όσον αφορά την έλλειψη ρητών αναφορών στον τομέα offshore των κοινοτικών αγορών πλην εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου, η έλλειψη αυτή εξηγείται από το ότι η Επιτροπή ουδέποτε διέκρινε μεταξύ των τομέων onshore και offshore όσον αφορά τις αγορές αυτές (βλ. ανωτέρω σκέψη 409).

10. *Επί του ενδεκάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τα επίμαχα προϊόντα*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

427 Η JFE-NKK ισχυρίζεται ότι η αγορά στην οποία αναφέρεται η Επιτροπή με την ΑΑ είναι ευρύτερη από εκείνη στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο μέτρο που η ΑΑ αφορούσε όλα τα προϊόντα OCTG (καθώς και τους σωληναγωγούς «έργου»), ενώ η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά αποκλειστικά τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG με σπείρωμα. Η JFE-NKK θεωρεί ότι η τροποποίηση αυτή παραποίησε τον ορισμό της αγοράς των προϊόντων στην προσβαλλόμενη απόφαση και συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της και, ως εκ τούτου, παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 2842 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 354, σ. 18). Κατ' αυτήν, οι διαφορές που χαρακτηρίζουν τους δύο ορισμούς της αγοράς των προϊόντων είναι ουσιαστικές και, συνεπώς, αλλοιώνουν το περιεχόμενο των παραβάσεως που φέρεται ότι διέπραξε η JFE-NKK. Η επιχείρηση αυτή υποστηρίζει, εξάλλου, ότι, στην προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο (σκέψεις 2212 έως 2225), το γεγονός ότι ο καθορισμός του καθ' ύλην πεδίου, από πλευράς προϊόντων, της συμφωνίας ήταν περισσότερο ευρύς στην ΑΑ απ' ό,τι στην τελική απόφαση θεωρήθηκε αρκετό ώστε να ακυρωθεί η απόφαση αυτή.

428 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι οι σκέψεις της προμνησθείσας στη σκέψη 66 αποφάσεως Τσιμέντο τις οποίες επικαλείται η JFE-NKK αφορούν το κατά πόσον οι συμφωνίες που διαπιστώθηκαν στην υπόθεση εκείνη κάλυπταν ή όχι μια ορισμένη γεωγραφική περιοχή. Όμως, το ζήτημα αυτό δεν έχει σχέση με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως. Αντιθέτως, από τις σκέψεις 852 έως 860 της ίδιας αποφάσεως προκύπτει ότι υπάρχει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε απόκλιση μεταξύ της ΑΑ και της τελικής αποφάσεως μόνον όταν μια αιτίαση που περιελήφθη στην τελική απόφαση δεν είχε εκτεθεί επαρκώς στην ΑΑ ώστε να επιτρέψει στους αποδέκτες της να αμυνθούν. Εφόσον η JFE-NKK δεν ισχυρίστηκε κάτι τέτοιο σε σχέση προς τον καθορισμό των προϊόντων τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος. Αν, όπως προκύπτει από την ΑΑ,

η Επιτροπή είχε στην κατοχή της επαρκείς αποδείξεις σχετικά με αγορά ευρύτερη από αυτή στην οποία έλαβε τελικά υπόψη της στην προσβαλλόμενη απόφαση, θα είχε, κατά μείζονα λόγο, επαρκείς αποδείξεις όσον αφορά τα προϊόντα τα οποία αφορά η απόφαση αυτή.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 429 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι υπάρχει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε απόκλιση μεταξύ της ΑΑ και της τελικής αποφάσεως μόνον όταν μια αιτίαση που περιελήφθη στην τελική απόφαση δεν είχε εκτεθεί επαρκώς στην ΑΑ ώστε να επιτρέψει στους αποδέκτες της να αμυνθούν (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση Τσιμέντο, σκέψεις 852 έως 860).
- 430 Καταρχήν, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι περιόρισε την έκταση εφαρμογής μιας τελικής αποφάσεως σε σχέση προς την προηγηθείσα ανακοίνωση των αιτιάσεων, δεδομένου ότι η Επιτροπή οφείλει να ακούσει τους αποδέκτες της ανακοινώσεως και, ενδεχομένως, να λάβει υπόψη της τις παρατηρήσεις τις οποίες υποβάλλουν προς απάντηση στις διατυπωθείσες αιτιάσεις, με σκοπό ακριβώς τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας τους.
- 431 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, ο τρόπος ενέργειας της Επιτροπής, ο οποίος συνίσταται στη διαπίστωση της υπάρξεως παραβάσεως πιο περιορισμένης από εκείνη η οποία σκιαγραφήθηκε αρχικά στην ΑΑ ήταν εύλογος, αν όχι αναγκαίος, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση περιπτώσεως, λαμβανομένου ιδίως του ότι οι δηλώσεις του κ. Veriuca αναφέρονται μόνο στους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG καθώς και στους σωληναγωγούς «έργου». Δεν υφίσταται, εν προκειμένω, κανένας λόγος να υποθεθεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή περιόρισε το πεδίο εφαρμογής της προσβαλλομένης αποφάσεως σε δύο από τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η ΑΑ εμπόδισε την JFE-NKK να αμυνθεί λυσιτελώς κατά τη διοικητική διαδικασία όσον αφορά τα δύο αυτά προϊόντα. Εξάλλου, η JFE-NKK δεν ανέφερε ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά τί η παρουσίαση των επιχειρημάτων τα οποία προέβαλε για να απαλλαγεί των κατηγοριών θα διέφερε αν το πεδίο εφαρμογής της ΑΑ ήταν πιο περιορισμένο.

432 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

11. *Επί του δωδεκάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη στην απουσία επαρκούς αναλύσεως στην ΑΑ των αποτελεσμάτων των συμφωνιών αυτοπεριορισμού καθώς και σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά το περιεχόμενο των συμφωνιών αυτών*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

433 Η JFE-NKK υποστηρίζει ότι η Επιτροπή απέκλινε ριζικά, με την προσβαλλόμενη απόφαση, από τη άποψη την οποία είχε υιοθετήσει όσον αφορά τις συμφωνίες αυτοπεριορισμού κατά τη διοικητική διαδικασία. Κατά την JFE-NKK, η Επιτροπή όφειλε να αναλύσει, κατά το στάδιο της ΑΑ, την επίδραση που είχαν οι εν λόγω συμφωνίες στην εκ μέρους της προσωρινή εκτίμηση της παραβάσεως, πράγμα το οποίο δεν έπραξε. Ελλείψει τέτοιας αναλύσεως, οι αποδέκτες της ΑΑ δεν είχαν τη δυνατότητα να καταστήσουν γνωστή την άποψή τους επί του ζητήματος αυτού προτού λάβει η Επιτροπή την τελική θέση της που εκτίθεται στις αιτιολογικές σκέψεις 108 και 166 της προσβαλλομένης αποφάσεως (προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 14). Κατά συνέπεια, δεν παρασχέθηκε στην JFE-NKK η δυνατότητα, κατά τον χρόνο καταθέσεως της απαντήσεώς της στην ΑΑ, να αποδείξει την παράταση της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού και, συνεπώς, υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της.

434 Η Επιτροπή δεν απάντησε ρητώς σ' αυτόν τον λόγο ακυρώσεως.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 435 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή αναφέρθηκε στην ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού στην προσβαλλόμενη απόφαση αποκλειστικά και μόνο προκειμένου να θεωρήσει ότι δεν ήταν σκόπιμο να λάβει υπόψη της, ιδίως προς καθορισμό του ύψους των προστίμων, την ύπαρξη παραβάσεως για την περίοδο κατά την οποία ίσχυαν οι συμφωνίες αυτές (αιτιολογικές σκέψεις 108 και 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συνεπώς, η διαφορά μεταξύ της ΑΑ και της αποφάσεως την οποία προσβάλλει η JFE-NKK είναι ευνοϊκή για την τελευταία και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί, καταρχήν, να βλάψει τα συμφέροντά της.
- 436 Ωστόσο, στις ανωτέρω σκέψεις 342 έως 346 κρίθηκε, σύμφωνα με τη συναφή επιχειρηματολογία των τεσσάρων ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, ότι η Επιτροπή εφάρμοσε κατά τρόπο εσφαλμένο, στην προσβαλλόμενη απόφαση, την ίδια την προσέγγισή της σύμφωνα με την οποία η ύπαρξη της παραβάσεως έπρεπε να ληφθεί υπόψη μόνο για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο δεν ίσχυαν πλέον οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού.
- 437 Επομένως, αν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις είχαν πληροφορηθεί, πριν από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή σχεδίαζε να ακολουθήσει την προσέγγιση αυτή όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, θα είχαν ίσως αποδείξει, κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού εξακολούθησαν να ισχύουν έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990.
- 438 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η JFE-NKK είχε την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της επί της ΑΑ, και όσον αφορά τις ενδείξεις σχετικά με τη διάρκεια της παραβάσεως. Πρέπει να παρατηρηθεί, ειδικότερα, ότι, σύμφωνα με την ΑΑ, η παράβαση άρχισε το 1977. Υπό τις συνθήκες αυτές, η JFE-NKK μπορούσε να αντιληφθεί τον πρόσφορο προς τούτο χαρακτήρα των συμφωνιών αυτοπεριορισμού και να επισημάνει στην Επιτροπή ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1

της προσβαλλομένης απόφασης συνεπώς δεν άρχισε, ή δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη, παρά μετά τη λήξη της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού το νωρίτερο στα τέλη του 1990. Πράγματι, η JFE-NKK δεν επικαλέστηκε την ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού με την απάντησή της στην ΑΑ, ούτε παρέσχε στην Επιτροπή τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε αργότερα ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ. ανωτέρω σκέψη 345).

439 Πρέπει, εξάλλου, να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με την Επιτροπή, η εκ μέρους της προσέγγιση του ζητήματος αυτού αποτελεί ήδη παραχώρηση προς τους Ιάπωνες παραγωγούς (βλ. ανωτέρω σκέψεις 338 επ.).

440 Συνεπώς, στην προκειμένη περίπτωση, θα αντέβαινε στη λογική που είναι εγγενής της έννοιας των δικαιωμάτων άμυνας αν εθεωρείτο ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη, προτού εφαρμόσει αυτό που η ίδια θεωρούσε ως παραχώρηση προς περιορισμό της διάρκειας της παραβάσεως στην προσβαλλόμενη απόφαση, να ζητήσει από τους αποδέκτες της ΑΑ να λάβουν εκ νέου θέση σε σχέση προς το πρόσφορο χαρακτήρα και το περιεχόμενο αυτής της παραχωρήσεως.

441 Πράγματι, είτε είναι ακριβής ο χαρακτηρισμός της λήψεως υπόψη αυτής της παραχωρήσεως είτε όχι, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η επίδραση των συμφωνιών αυτοπεριορισμού ουδόλως συνιστά πρόσθετη αιτίαση και ουδόλως έβλαψε τα συμφέροντα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, καθώς, αντιθέτως, δικαιολόγησε μείωση της διάρκειας της παραβάσεως.

442 Καίτοι η πλάνη στην οποία υπέπεσε η Επιτροπή δικαιολογεί ασφαλώς μείωση της διάρκειας της παραβάσεως στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, δεν πρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της JFE-NKK ως προς το θέμα αυτό.

443 Τέλος, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Πρωτοδικείο άντλησε, όσον αφορά το ύψος των προστίμων, τις συνέπειες της προμνησθείσας πλάνης ως προς τη διάρκεια της παραβάσεως επί της οποίας στηρίζεται ο παρών λόγος ακυρώσεως (βλ. κατωτέρω σκέψεις 574, 588 και 590).

444 Κατόπιν των ανωτέρω, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

12. Επί του δεκάτου τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το περιεχόμενο που αποδόθηκε στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

445 Αυτόν τον λόγο ακυρώσεως προβάλλουν η JFE-NKK και η Sumitomo. Προκαταρκτικώς, η JFE-NKK παρατηρεί ότι ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα εντασσόμενο στο ευρύτερο δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, το οποίο καθιερώνει το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και, ως τοιούτο, αποτελεί μέρος των γενικών αρχών του δικαίου την τήρηση των οποίων εξασφαλίζει ο κοινοτικός δικαστής (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1970, 11/70, Internationale Handelsgesellschaft, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 581).

446 Όμως, στην ΑΑ, η Επιτροπή περιορίζεται να αναφέρει, στο σημείο 63, ότι η συμφωνία περί κατανομής των πωλήσεων λείων σωλήνων προς την Corus μεταξύ της Vallourec, της Dalmine και της Mannesmann αποσκοπούσε στη διατήρηση ενός εγχώριου παραγωγού στο Ηνωμένο Βασίλειο, ώστε να εξασφαλιστεί η τήρηση των «βασικών στοιχείων» στην αγορά του κράτους αυτού με τη διατήρηση του εγχώριου καθεστώτος της αγοράς αυτής από πλευράς των εν λόγω στοιχείων. Κατά τις Sumitomo και JFE-NKK, κανένα στοιχείο από όσα εκθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν επέτρεπε να υποτεθεί ότι η Επιτροπή θεωρούσε τη συμφωνία αυτή ως απλό μέσο εφαρμογής της αρχής του σεβασμού των εγχώριων αγορών στο πλαίσιο της κατανομής των ευρωπαϊκών και ιαπωνικών αγορών σωλήνων OCTG συνήθους ποιότητας και σωληναγωγών (αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

447 Η Sumitomo υποστηρίζει ότι, αν η ΑΑ περιείχε τέτοιο ισχυρισμό, θα είχε απαντήσει ρητώς και, συνεπώς, στερήθηκε της ευκαιρίας να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της ως προς το υποστατό και την καταλληλότητα των προβαλλομένων περιστάσεων, κατά παράβαση των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 2842/98 και κατά παραβίαση της αρχής του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, θεμελιώδους αρχής του κοινοτικού δικαίου.

448 Προς στήριξη της αναλύσεως αυτής, η Sumitomo και η JFE-NKK αναφέρουν ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή οφείλει να εκθέτει προσηκόντως την επιχειρηματολογία της, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον αποδέκτη μιας ανακοινώσεως αιτιάσεων να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του σχετικά με το υποστατό και την κρισιμότητα των πραγματικών περιστατικών και των περιστάσεων που προβάλλονται κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Οκτωβρίου 1974, 17/74, *Transocean Marine Paint κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1974, σ. 441· προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. P. Warner στην υπόθεση 113/77, *NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου*, απόφαση της 29ης Μαρτίου 1979, Συλλογή 1979/I, σ. 669· αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, *Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής*, Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψεις 24 έως 30, και της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, *Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1991, σ. I-3187, σκέψεις 15 έως 17· προμνησθείσα στη σκέψη 425 απόφαση *Mo och Domsjö κατά Επιτροπής*, σκέψη 63, και προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση *Τσιμέντο*, σκέψεις 106 και 476). Επίσης κατά πάγια νομολογία, η ανακοίνωση των αιτιάσεων πρέπει να αναφέρει τα συμπεράσματα τα οποία η Επιτροπή προτίθεται να αντλήσει από τα αναφερόμενα πραγματικά περιστατικά, έγγραφα και νομικά επιχειρήματα, πράγμα το οποίο η Επιτροπή παρέλειψε να πράξει δεόντως εν προκειμένω (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1991, C-62/86, *AKZO κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1991, σ. I-3359, σκέψη 29, και προμνησθείσα στη σκέψη 425 απόφαση *Mo och Domsjö*, σκέψη 63· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-9/89, *Hüls κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1992, σ. II-499, σκέψη 39). Τέλος, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας απαγορεύει στην Επιτροπή να αποκλίνει, όταν διαμορφώνει την απόφασή της, από τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, *Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, σκέψη 11).

449 Η Επιτροπή απαντά, καταρχάς, ότι η αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως εκθέτει τους λόγους για τους οποίους η ίδια αποφάσισε να μην επιβάλει πρόσθετο πρόστιμο στους κοινοτικούς παραγωγούς για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν έχουν κανένα έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, εφόσον το πρόστιμο που τους επιβλήθηκε αντιστοιχεί στην παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ η οποία περιγράφεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

450 Εν πάση περιπτώσει, η νομική ανάλυση που περιέχεται στην ΑΑ εκθέτει σαφώς τη σχέση που υφίσταται μεταξύ των δύο παραβάσεων, επισημαίνοντας ότι ο σκοπός των συμφωνιών μεταξύ κοινοτικών παραγωγών οι οποίες ρύθμιζαν τις εκ μέρους της Corus αγορές λείων σωλήνων ήταν η διατήρηση της επιχειρήσεως αυτής ως εγχώριου παραγωγού στο Ηνωμένο Βασίλειο, προς εξασφάλιση της τηρήσεως των «βασικών στοιχείων» στις αγορές τελικών προϊόντων αυτού του κράτους μέλους (βλ. ιδίως το σημείο 144 της ΑΑ). Η αιτιολογική σκέψη 164 της αποφάσεως αναλύεται ως απλή ανακεφαλαίωση των στοιχείων που εκτίθενται στην ΑΑ. Από αυτήν δεν προκύπτει καμία προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγουσών, στο μέτρο που η Sumitomo και JFE-NKK είχαν την ευκαιρία να διατυπώσουν, εν πλήρη γνώσει της καταστάσεως, τις παρατηρήσεις που επιθυμούσαν σχετικά με τις συμφωνίες μεταξύ των Ευρωπαϊών παραγωγών όσον αφορά τους λείους σωλήνες.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

451 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από το υποστατό της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει ευθύς εξαρχής να απορριφθεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν έχουν έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν την εκτιθέμενη στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως εκτίμηση της Επιτροπής όσον αφορά τη σχέση μεταξύ των δύο παραβάσεων που διαπιστώνει η απόφαση αυτή. Οι προσφεύγουσες δεν θίγονται μεν άμεσα από τη διαπίστωση της δεύτερης παραβάσεως, έχουν ωστόσο δικαίωμα να υποστηρίξουν, όπως το έπραξαν στο πλαίσιο του αιτήματος μειώσεως του προστίμου, ότι, εφόσον κανένα πρόστιμο δεν επιβλήθηκε στους Ευρωπαίους παραγωγούς για τη δεύτερη παράβαση, υπήρξε άνιση μεταχείριση εις βάρος τους. Το γεγονός ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού, στις οποίες συνίσταται η δεύτερη παράβαση, συνιστούσαν απλώς μέσο για την υλοποίηση της παραβάσεως που διαπιστώθηκε ιδίως εις βάρος των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων συνεπάγεται ότι οι τελευταίες έχουν συμφέρον να αμφισβητήσουν τη διαπίστωση αυτής της σχέσεως, εφόσον η σχέση αυτή καθιστά τη δεύτερη παράβαση υποβοηθητική της πρώτης, η οποία τους προσάπτεται.

452 Ωστόσο, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

453 Η υποχρέωση της Επιτροπής στο στάδιο της ανακοινώσεως των αιτιάσεων περιορίζεται στην έκθεση των προβαλλομένων αιτιάσεων και στη σαφή αναφορά των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων στηρίζεται η Επιτροπή, καθώς και του χαρακτηρισμού που τους προσδίδεται, προκειμένου να μπορούν οι αποδέκτες της να αμυνθούν λυσιτελώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, τις παρατιθέμενες από τις προσφεύγουσες αποφάσεις ΑΚΖΟ κατά Επιτροπής, προμνησθείσα στη σκέψη 448, σκέψη 29, και *Mo och Domsjö* κατά Επιτροπής, προμνησθείσα στη σκέψη 425, σκέψη 63). Η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να εκθέσει τα συμπεράσματα που συνάγει από τα πραγματικά περιστατικά, έγγραφα και νομικά επιχειρήματα.

454 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι η προμνησθείσα στη σκέψη 448 απόφαση *Hüls* κατά Επιτροπής, την οποία επικαλούνται ειδικώς οι προσφεύγουσες (σκέψη 39, *in fine*), αναφέρεται στο ζήτημα υπό ποιες περιστάσεις μπορεί η Επιτροπή να στηριχθεί, στην τελική της απόφαση, σε έγγραφα τα οποία, καίτοι είχαν επισυναφθεί στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, δεν μνημονεύονταν ρητώς στην ανακοίνωση αυτή.

455 Εν προκειμένω, η μόνη κρίσιμη διαφορά μεταξύ του επίμαχου σημείου της ΑΑ, ήτοι του σημείου 144, και της αιτιολογικής σκέψεως 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως, συνίσταται στο ότι, στην τελευταία, η Επιτροπή θεώρησε ότι οι συμβάσεις που συνιστούσαν τη δεύτερη παράβαση «δεν αποτελούν παρά ένα μέσο εφαρμογής» της πρώτης, ενώ στην ΑΑ περιορίστηκε να υποστηρίξει ότι ο «σκοπός» των συμβάσεων εφοδιασμού ήταν να διατηρήσει η βρετανική αγορά το καθεστώς της εγχώριας αγοράς από πλευράς των «βασικών στοιχείων».

456 Στη σκέψη 364 ανωτέρω, κρίθηκε ότι η άποψη που διατυπώνει η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση είναι εσφαλμένη στο μέτρο που οι συμβάσεις στις οποίες συνίσταται η δεύτερη παράβαση είχαν πλείονες στόχους. Ωστόσο, ακόμα και αν υποθεθεί ότι είναι δυνατόν να εντοπισθεί διαφορά αναλύσεως μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το σημείο αυτό, είναι πρόδηλο ότι οι αποδέκτες της ΑΑ είχαν την ευκαιρία να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί της εννοίας κλειδί επί της οποίας στηρίζεται η προσέγγιση της Επιτροπής, δηλαδή επί του ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί συνήψαν τις συμβάσεις στις οποίες συνίσταται η δεύτερη παράβαση για να ενισχύσουν την εφαρμογή των «βασικών στοιχείων» στην αγορά *offshore* του Ηνωμένου Βασιλείου.

457 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας ως προς το θέμα αυτό.

458 Τέλος, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Πρωτοδικείο άντλησε, όσον αφορά το ύψος των προστίμων, τις συνέπειες της αναλύσεως επί της οποίας στηρίζεται ο παρών λόγος ακυρώσεως στο πλαίσιο του λόγου που αντλείται από την άνιση μεταχείριση (βλ. κατωτέρω σκέψεις 574, 588 και 590).

13. Επί του δεκάτου τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το παράνομο της αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1994 με τις οποίες επιτράπηκαν οι έλεγχοι της 1ης και της 2ας Δεκεμβρίου 1994

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

459 Κατά τις τέσσερις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, η απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, στην οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή για να διενεργήσει τους ελέγχους της 1ης και της 2ας Δεκεμβρίου 1994, είναι παράνομη καθόσον εξουσιοδότησε υπαλλήλους της Επιτροπής να προβούν σε έρευνα για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα βάσει του άρθρου 81 ΕΚ, ενώ αναγνώριζε ότι αποκλειστικώς αρμόδια προς τούτο ήταν η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, σύμφωνα με το άρθρο 56 της Συμφωνίας ΕΟΧ (στο εξής: άρθρο 56 ΕΟΧ). Η στηριχθείσα στη διπλή αυτή νομική βάση έκδοση της αποφάσεως της 25ης Νοεμβρίου 1994 ήταν παράνομη.

460 Η απόφαση της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1994 εκδόθηκε κατόπιν της αιτήσεως που απηύθυνε στο όργανο αυτό το επιφορτισμένο με τις υποθέσεις ανταγωνισμού μέλος της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ, προκειμένου να διενεργηθούν έλεγχοι στο έδαφος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου 23 της συμφωνίας ΕΟΚ (στο εξής: πρωτόκολλο 23), στο πλαίσιο έρευνας την οποία διενεργούσε η Εποπτεύουσα Αρχή

της ΕΖΕΣ. Η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ επέτρεψε την υποβολή αυτού του αιτήματος με την απόφασή της της 17ης Νοεμβρίου 1994. Στο σημείο 1 της ΑΑ, η Επιτροπή αναγνώρισε ρητώς ότι είχε ενεργήσει ως εκπρόσωπος της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ όταν προέβη στους ελέγχους της 1ης και της 2ας Δεκεμβρίου 1994. Η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου 23, το οποίο επιτρέπει στην αρμόδια εποπτεύουσα αρχή, όπως αυτή καθορίζεται στο άρθρο 56 ΕΟΧ, να ζητήσει από την άλλη εποπτεύουσα αρχή να διενεργήσει ελέγχους στη έδαφός της. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν, εξάλλου, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 5, του ίδιου πρωτοκόλλου, καθεμία από τις δύο αρχές έχει την υποχρέωση, όταν ενεργεί για λογαριασμό της άλλης αρχής, να διαβιβάζει σ' αυτήν όλες τις συλλεγόμενες κατ' αυτόν τον τρόπο πληροφορίες αμέσως μετά την ολοκλήρωση των εν λόγω ελέγχων.

461 Οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι το άρθρο 56 ΕΟΧ, στο οποίο παραπέμπει ρητώς το άρθρο 8, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου 23, προβλέπει αυστηρή κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των δύο εποπτευουσών αρχών για την εξέταση κάθε υποθέσεως ανταγωνισμού. Κατ' αυτές, το άρθρο 56 ΕΟΧ εγκαθιδρύει ένα σύστημα ενιαίας θυρίδας από την οποία κατανέμεται η εξέταση όλων των επιμέρους υποθέσεων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 53 ΕΟΧ μεταξύ της Επιτροπής και της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ, σύμφωνα με συγκεκριμένα κριτήρια τα οποία αποκλείουν κάθε δυνατότητα συναρμοδιότητας ή παράλληλης αρμοδιότητας για μία και την αυτή υπόθεση. Αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, η γνωμοδότηση 1/92 του Δικαστηρίου, της 10ης Απριλίου 1992 (Συλλογή 1992, σ. Ι-2821), αναφέρει ότι αυτή η αυστηρή κατανομή των αρμοδιοτήτων δεν αλλοιώνει τις αρμοδιότητες της Κοινότητας και, ως εκ τούτου, συμβιβάζεται με τη Συνθήκη ΕΚ.

462 Επομένως, εκδίδοντας την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, με την οποία έδωσε συνέχεια στο αίτημα παροχής διοικητικής αρωγής επί του εδάφους της Κοινότητας, το οποίο υποβλήθηκε εξ ονόματος της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ, η Επιτροπή αναγνώρισε αναγκαστικά ότι η εν λόγω Αρχή ήταν αποκλειστικά αρμόδια την εποχή εκείνη για να ερευνήσει την εν λόγω υπόθεση. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υποστηρίζουν ότι, κατά το άρθρο 56 ΕΟΧ, οι παραβάσεις που επηρεάζουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και παραβιάζουν έτσι το άρθρο 81 ΕΚ υπάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής. Αν η Επιτροπή είχε θεωρήσει, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο εξέδωσε την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, ότι είχε αρμοδιότητα να ερευνήσει την υπόθεση βάσει του άρθρου 81 ΕΚ, όφειλε να αμφισβητήσει την αίτηση αρωγής της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ ζητώντας της να κλείσει τον φάκελο και να

κινώντας τη δική της διαδικασία έρευνας. Συναφώς, η Nirron παρατηρεί ότι η απόφαση της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ της 17ης Νοεμβρίου 1994 επιβεβαιώνει, τόσο στις αιτιολογικές σκέψεις της όσο και στις ουσιαστικές διατάξεις της, ότι δεν αφορά παρά μόνον πρακτικές στη νορβηγική αγορά offshore. Είναι, συνεπώς, σαφές ότι, κατά το στάδιο εκείνο, η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ και η Επιτροπή θεωρούσαν αμφότερες ότι η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ ήταν η αρμόδια προς διερεύνηση των επιμάχων πρακτικών αρχή.

463 Αποφασίζοντας, στις 25 Νοεμβρίου 1994, να διενεργήσει συγχρόνως τη δική της έρευνα για να εξακριβώσει κατά πόσον είχε υπάρξει παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και/ή του άρθρου 53 ΕΟΧ, ενώ αρμόδια να ερευνήσει την εν λόγω υπόθεση ήταν κατά το στάδιο εκείνο η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 56, παράγραφος 1, ΕΟΧ. Συγκεκριμένα, όπως παρατήρησε η Επιτροπή στην ΑΑ, μόλις στις 6 Δεκεμβρίου 1995 διαβίβασε η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ τον φάκελό της στην Επιτροπή, με την αιτιολογία ότι το ενδοκοινοτικό εμπόριο επηρεαζόταν από τις συμπεριφορές που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνάς της, πράξη η οποία δεν θα είχε κανένα νόημα αν η Επιτροπή ήταν ήδη αρμόδια να διενεργήσει έρευνα. Πράγματι, η Επιτροπή κίνησε νέα διαδικασία έρευνας κατόπιν της διαβίβασεως αυτής.

464 Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το άρθρο 56 ΕΟΧ αφορά αποκλειστικά την αρμοδιότητα εκδόσεως αποφάσεως με τις οποίες διαπιστώνεται η ύπαρξη παραβάσεως αναιρείται από το άρθρο 55 της Συμφωνίας ΕΟΧ το οποίο ορίζει ότι «[η] αρμόδια Εποπτεύουσα Αρχή, όπως προβλέπεται στο άρθρο 56, εξετάζει τις περιπτώσεις εικαζομένων παραβάσεων». Ομοίως, το άρθρο 109 της Συμφωνίας ΕΟΧ (στο εξής: άρθρο 109 ΕΟΧ) το οποίο το Δικαστήριο, με τη μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 461 γνωμοδότησή του 1 /92, έκρινε κρίσιμο προκειμένου να εκτιμήσει το συμβατό του άρθρου 56 ΕΟΧ με τη Συνθήκη ΕΚ, επιβεβαιώνει ότι η αποκλειστική αρμοδιότητα ισχύει και κατά το στάδιο της έρευνας. Συγκεκριμένα, το άρθρο 109, παράγραφος 4, ΕΟΧ προβλέπει ότι η Επιτροπή και η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ οφείλουν, καθεμία, να εξετάζουν τις καταγγελίες που εμπíπτουν στην αρμοδιότητά τους και, ενδεχομένως, να διαβιβάζουν στην άλλη αρχή τις καταγγελίες που εμπíπτουν στην αρμοδιότητά της. Κατά το άρθρο 109, παράγραφος 5, ΕΟΧ, καθεμία από τις αρχές αυτές, έχει τη δυνατότητα να απευθυνθεί στη Μικτή Επιτροπή του ΕΟΧ, σε περίπτωση διαφωνίας ως προς τη συνέχεια που πρέπει να δοθεί στην καταγγελία ή το αποτέλεσμα της εξετάσεως. Θα ήταν παράλογο να θεωρηθεί ότι η αυστηρή κατανομή των αρμοδιοτήτων ισχύει μεν για τη φάση της έρευνας στις υποθέσεις όπου έχει κατατεθεί καταγγελία, αλλά δεν εφαρμόζεται στη φάση αυτή όταν η διαδικασία έρευνας έχει κινηθεί αυτεπαγγέλτως.

- 465 Λαμβανομένων υπόψη όλων αυτών των στοιχείων, το πρωτόκολλο 23, ιδίως δε το άρθρο 10, παράγραφος 3, το οποίο επικαλείται η Επιτροπή, πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως του άρθρου 109 ΕΟΧ. Κατά συνέπεια, οι πληροφορίες που έχουν συλλεγεί στο πλαίσιο έρευνας διενεργηθείσας από την Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ ή για λογαριασμό της, και οι οποίες περιλαμβάνονται σε φάκελο διαβιβασθέντα στην Επιτροπή από την αρχή αυτή δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου 23, δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν από την Επιτροπή παρά μόνο στο πλαίσιο της εφαρμογής των διατάξεων της Συμφωνίας ΕΟΧ. Η ερμηνεία αυτή, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, δεν καταργεί την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 10, παράγραφος 3, του πρωτοκόλλου αυτού. Εν πάση περιπτώσει, το γράμμα και η οικονομία του άρθρου 10 του πρωτοκόλλου 23 επιβεβαιώνουν ότι μία μόνον αρχή μπορεί να είναι αρμόδια να ερευνήσει μια υπόθεση σε δεδομένη χρονική στιγμή.
- 466 Εφόσον η απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, δυνάμει της οποίας η Επιτροπή διενήργησε τους επιτόπιους ελέγχους της στις 1 και 2 Δεκεμβρίου 1994, είναι παράνομη, πρέπει, τουλάχιστον, κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, να αφαιρεθούν από τον φάκελο όλες οι έγγραφες αποδείξεις που συνελέγησαν κατά τη διάρκεια αυτών των ερευνών, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, 46/87 R, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1549, σκέψη 34, και προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 395). Η Επιτροπή όφειλε να ζητήσει εκ νέου τις πληροφορίες από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, όπως έπραξε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II (σκέψεις 474 έως 476).
- 467 Τα αποδεικτικά στοιχεία που συνέλεξε η Επιτροπή για λογαριασμό της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ πρέπει να αφαιρεθούν από τον φάκελο της διαδικασίας την οποία αφορά η υπό κρίση υπόθεση, όχι μόνον διότι η απόφαση της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1994 ήταν παράνομη, αλλά και για ένα δεύτερο λόγο, ο οποίος συνίσταται στο ότι ο σκοπός της διαδικασίας αυτής διαφέρει από εκείνον της έρευνας της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ.
- 468 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου 23 ορίζει ότι οι πληροφορίες που αποκτήθηκαν κατ' εφαρμογήν του πρωτοκόλλου χρησιμοποιούνται αποκλειστικώς και μόνον στα πλαίσια των διαδικασιών των άρθρων 53 και 54 της Συμφωνίας ΕΟΧ, κατά τον ίδιο τρόπο που το άρθρο 20 του κανονισμού 17 προβλέπει ότι οι πληροφορίες μπορούν να χρησιμοποιούνται μόνο για τον σκοπό για τον οποίο

συνελέγησαν. Όσον αφορά την τελευταία διάταξη, κατά πάγια νομολογία συντρέχει περίπτωση προσβολής του δικαιώματος στο επαγγελματικό απόρρητο ή των δικαιωμάτων άμυνας μιας επιχειρήσεως όταν η Επιτροπή ή, ενδεχομένως, μια εθνική αρχή, επικαλείται σε βάρος της επιχειρήσεως αυτής αποδεικτικά στοιχεία τα οποία έχουν συλλεγεί στο πλαίσιο έρευνας έχουσας αντικείμενο διαφορετικό από εκείνο της εν λόγω υποθέσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1989, 85/87, Dow Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3137, σκέψη 18· της 16ης Ιουλίου 1992, C-67/91, Asociación Española de Banca Privada κ.λπ., καλούμενη «απόφαση Ισπανικές τράπεζες», Συλλογή 1992, σ. I-4785, σκέψεις 35 επ· της 10ης Νοεμβρίου 1993, C-60/92, Otto, Συλλογή 1993, σ. I-5683, σκέψη 20· προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, σκέψη 472).

469 Ειδικότερα, στην προμνησθείσα στη σκέψη 468 απόφαση Ισπανικές τράπεζες, το Δικαστήριο έκρινε ότι τα στοιχεία τα οποία είχε συλλέξει η Επιτροπή κατά τη διάρκεια έρευνας διενεργηθείσας βάσει του άρθρου 81 ΕΚ δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού, ακόμα και στις περιπτώσεις όπου οι αρχές αυτές έχουν ως αποστολή την εφαρμογή της ίδιας διατάξεως του κοινοτικού δικαίου (σκέψη 32). Ομοίως, στην προμνησθείσα στη σκέψη 468 απόφαση Otto, το Δικαστήριο θεώρησε ότι οι πληροφορίες που είχαν συλλεγεί στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από την Επιτροπή προς απόδειξη της υπάρξεως παραβάσεως των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού (σκέψη 20). Τέλος, η JFE-Kawasaki υπενθυμίζει ότι, στην προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε στο ότι η Επιτροπή είχε ζητήσει εκ νέου την προσκόμιση των εγγράφων τα οποία είχε ήδη συγκεντρώσει στο πλαίσιο έρευνας με διαφορετικό αντικείμενο, προκειμένου να θεωρήσει ότι, στην υπόθεση εκείνη, δεν είχε σημειωθεί προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας (βλ. ανωτέρω σκέψη 466, in fine).

470 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, τα έγγραφα που προέρχονται από ελέγχους οι οποίοι έχουν διεξαχθεί στο πλαίσιο της έρευνας της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ επίσης έπρεπε, στην παρούσα περίπτωση, να αφαιρεθούν από τον φάκελο για τους ίδιους λόγους. Ο σκοπός της αρχικής αυτής έρευνας ήταν αισθητά διαφορετικός από τον σκοπό της έρευνας την οποία πραγματοποίησε αργότερα η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή εξέδωσε ΑΑ σχετικά με υποτιθέμενη συμφωνία εμπόρουσας αποκλειστικά στο άρθρο 81 ΕΚ, ενώ από την απόφαση της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ της 17ης Νοεμβρίου 1994 προκύπτει ότι η εν λόγω αρχή εξέταζε, δυνάμει του άρθρου 53 ΕΟΧ, αποκλειστικά και μόνον πρακτικές που αφορούσαν τη νορβηγική αγορά offshore.

471 Συνεπώς, οι δύο έρευνες άπτονται, κατά τις προσφεύγουσες, διαφορετικών εννόμων τάξεων. Έτσι, κατ' αναλογία των προμνησθεισών στη σκέψη 468 αποφάσεων Ισπανικές τράπεζες και Otto, και λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του άρθρου 9, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου 23, θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι η αποδεικτική αξία των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν στο πλαίσιο έρευνας της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ διέπεται αποκλειστικά από το δίκαιο της Συμφωνίας ΕΟΧ και ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση των στοιχείων αυτών παρά μόνον στο πλαίσιο διαδικασίας διεπομένης από τους εσωτερικούς κανόνες της εν λόγω Αρχής, ήτοι από το πρωτόκολλο 4 της Συμφωνίας μεταξύ των κρατών της ΕΖΕΣ σχετικά με την εγκαθίδρυση Εποπτεύουσας Αρχής και την ίδρυση Δικαστηρίου.

472 Κατόπιν της διαδικαστικής πλημμέλειας που περιγράφεται ανωτέρω, είναι απαραίτητο να αφαιρεθούν από τον φάκελο, ιδίως, το σημείωμα σχετικά με ορισμένες πληροφορίες, το σημείωμα της Vallourec που επιγράφεται «RB à M. Patrier», και το οποίο επισυνάπτεται σε επιστολή της 15ης Μαΐου 1991, η τηλεομοιοτυπία της Mannesmann της 16ης Ιανουαρίου 1991, το οποίο τιτλοφορείται «Liste Vancouver» και παρατίθεται στη σελίδα 4782 του φακέλου της Επιτροπής, η τηλεομοιοτυπία της Sumitomo της 19ης Φεβρουαρίου 1991, που τιτλοφορείται «Τιμοκατάλογος» («Price List») και παρατίθεται στη σελίδα 4789 του φακέλου της Επιτροπής, το έγγραφο «Paper for Presidents», το έγγραφο «g) japanese», το σημείωμα για τη συνεδρίαση της 24.7.90, το έγγραφο της Mannesmann της 27ης Ιανουαρίου 1986, που επιγράφεται «Αγορά των χαλυβδοσωλήνων 1970-1985» («Stahlrohrmarkt 1970-1985») και παρατίθεται στη σελίδα 2128 του φακέλου της Επιτροπής, και το έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες».

473 Το Πρωτοδικείο δεν θα πρέπει να λάβει υπόψη του ούτε τις δηλώσεις στις οποίες προέβησαν οι επιχειρήσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο της έρευνας απαντώντας στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών και στις ερωτήσεις της Επιτροπής σχετικά με, ή με βάση, τα έγγραφα που έπρεπε να αφαιρεθούν από τον φάκελο για τους ανωτέρω εκτιθέμενους λόγους. Συγκεκριμένα, η χρησιμοποίηση των δηλώσεων αυτών είναι παράνομη στον ίδιο βαθμό με τη χρησιμοποίηση αυτών καθαυτά των εγγράφων, καθόσον η Επιτροπή, αν δεν υπήρχαν τα έγγραφα αυτά, δεν θα ήταν σε θέση να διατυπώσει τις συγκεκριμένες ερωτήσεις τις οποίες έθεσε και, ως εκ τούτου, να συλλέξει τα συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία που περιέχονται στις δηλώσεις αυτές. Συνεπώς, θα πρέπει να αφαιρεθούν από τον φάκελο της παρούσας διαδικασίας η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, η δήλωση του κ. Verluca της 14ης Οκτωβρίου 1996, η απάντηση του κ. Becher, οι απαντήσεις της Corus, οι από 17 Νοεμβρίου και 4 Δεκεμβρίου 1997 απαντήσεις της Nirron, οι

οποίες παρατίθενται στις σελίδες 13544 και 14157 του φακέλου της Επιτροπής, οι από 31 Οκτωβρίου και 16 Δεκεμβρίου 1997 απαντήσεις της Sumitomo, οι οποίες παρατίθενται στις σελίδες 14168 και 14430 του φακέλου της Επιτροπής, οι από 7 Νοεμβρίου και 15 Δεκεμβρίου απαντήσεις της JFE-NKK, οι οποίες παρατίθενται στις σελίδες 14451 και 14491 του φακέλου της Επιτροπής, οι από 3 Νοεμβρίου και 18 Δεκεμβρίου 1997 απαντήσεις της JFE-Kawasaki, οι οποίες παρατίθενται στις σελίδες 14519 και 14615 του φακέλου της Επιτροπής, και, πιθανώς, το έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec».

474 Κατά την Nirron, θα πρέπει ακόμα να αφαιρεθούν από τον φάκελο και άλλα έγγραφα, με την αιτιολογία ότι ανάγονται σε περίοδο προγενέστερη των ελέγχων της 1ης και 2ας Δεκεμβρίου 1994, ήτοι η από 9 Οκτωβρίου 1987 τηλεομοιοτυπία της Sumitomo προς τη Vallourec, που παρατίθεται στη σελίδα 4283 του φακέλου της Επιτροπής, τα πρακτικά της συζήτησής με τον JF, το έγγραφο της 19ης Σεπτεμβρίου 1991 που επιγράφεται «Μερίδια αγοράς premium κατ' εκτίμηση της SMI», και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 4848 του φακέλου της Επιτροπής, το έγγραφο που τιτλοφορείται «Ιαπωνικές εξαγωγές σωλήνων άνευ ραφής (Ιαν-Σεπ 95)» («Japan's Exports of Seamless Pipe (jan-sep 95)»), και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 8514 του φακέλου της Επιτροπής, το έγγραφο που επιγράφεται «Εκθεση σχετικά με τις πωλήσεις σωλήνων OCTG άνευ ραφής 1993 (Ιαν-Σεπ)» («OCTG Seamless pipe supply record 1993 (jan-sept)»), και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 8692 του φακέλου της Επιτροπής, το σημείωμα «Ανανέωση της συμβάσεως VAM BSC», το σημείωμα «Entretien BSC», το έγγραφο «Στρατηγικοί προβληματισμοί», το σημείωμα «Σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM», το από 29 Αυγούστου 1991 σημείωμα της Vallourec που επιγράφεται «Σχέσεις με την JFE-Kawasaki», και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 15802 του φακέλου της Επιτροπής, και το από 20 Ιουνίου 1994 σημείωμα της Vallourec που επιγράφεται «Άδεια εκμεταλλεύσεως VAM προς τη Siderca», και το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 15809 του φακέλου της Επιτροπής.

475 Από το γεγονός ότι τα ανωτέρω έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία και οι ανωτέρω δηλώσεις συνελέγησαν κατά τρόπο παράνομο προκύπτει ότι αυτή καθαυτή η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη, ιδίως στο μέτρο που σημειώθηκε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των αποδεκτριών επιχειρήσεων. Κατά την JFE-Kawasaki, η κατάσταση αυτή και μόνον αρκεί προς ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις συμφωνούν ως προς το ότι η απόσυρση κάθε αποδεικτικού στοιχείου συλλεγέντος βάσει παράνομης αποφάσεως επιβάλλεται, άλλως η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί καθόσον στηρίζεται σε τέτοια αποδεικτικά μέσα (προμνησθείσα στη σκέψη 466 διάταξη Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 34).

- 476 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι δεν παρέβη το άρθρο 53 ΕΟΧ επιτρέποντας στους μονίμους και λοιπούς υπαλλήλους της να ερευνήσουν για παραβάσεις του άρθρου 81 ΕΚ, ιδίως με την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, επιτρέποντάς τους παράλληλα να ερευνήσουν συγχρόνως, σε σχέση προς τα ίδια πραγματικά περιστατικά, για πιθανή παράβαση του άρθρου 53 ΕΟΧ για λογαριασμό της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ, σύμφωνα με τη σχετική αίτηση της τελευταίας. Συγκεκριμένα, η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ δεν ήταν αποκλειστικά αρμόδια να διενεργήσει έρευνα κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως αυτής. Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 53 ΕΟΧ δεν περιέχει καμία διάταξη ικανή να καταστήσει το άρθρο 81 ΕΚ ανεφάρμοστο σε μια περίπτωση όπου οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 ΕΟΧ πληρούνται σωρευτικώς. Η ερμηνεία αυτή του άρθρου 53 ΕΟΧ επιβεβαιώθηκε με τη γνωμοδότηση 1/91 του Δικαστηρίου, της 14ης Δεκεμβρίου 1991 (Συλλογή 1991, σ. I-6079), και από την προμνησθείσα στη σκέψη 461 γνωμοδότηση 1/92.
- 477 Έτσι, σύμφωνα με την Επιτροπή, με μια τέτοια έρευνα, η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ δεν μπορούσε να σφετεριστεί τις εξουσίες που απονέμονται στην Κοινότητα στον δικό της τομέα αρμοδιότητας. Η Επιτροπή παρέμενε ελεύθερη να ερευνήσει για παραβάσεις του άρθρου 81 ΕΚ. Συγκεκριμένα, ήταν η αρμόδια προς τούτο εποπτεύουσα αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 55 της Συμφωνίας ΕΟΧ.
- 478 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, διατήρησε το δικαίωμα διενέργειας έρευνας, τουλάχιστον προκειμένου να καθορίσει αν ήταν ή όχι η αρμόδια αρχή στην προκειμένη περίπτωση, λόγω του ότι υπήρχε επηρεασμός του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών.
- 479 Απαντώντας στα επιχειρήματα τα οποία οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αντλούν από τη νομολογία, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η ύπαρξη, στο σύστημα που εγκαθιδρύθηκε με τη Συμφωνία ΕΟΧ, ενός μηχανισμού επιτρέποντος την παραπομπή μιας υποθέσεως από τη μία αρχή στην άλλη διαφοροποιεί την υπό κρίση περίπτωση από την περίπτωση επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα στη σκέψη 468 απόφαση Ισπανικές τράπεζες, καθόσον, στο κοινοτικό σύστημα, δεν υφίσταται ανάλογος μηχανισμός που να προβλέπει την παραπομπή υποθέσεων μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών αρχών ανταγωνισμού. Επιπλέον, η προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση ΡVС II, δεν είναι σχετική με την παρούσα υπόθεση, καθόσον οι δύο επίδικες στην υπόθεση εκείνη διαδικασίες, στο πλαίσιο των οποίων είχαν συλλεγεί οι ίδιες πληροφορίες, είχαν διαφορετικό αντικείμενο.

480 Εξάλλου, οι αποδείξεις τις οποίες συγκέντρωσε η Επιτροπή δεν συνελέγησαν μόνον για τις ανάγκες διαδικασίας διαφορετικής από εκείνη που αποτελεί το αντικείμενο της προσβαλλομένης απόφασης, αλλά δυνάμει αποφάσεων περί διενέργειας έρευνας οι οποίες ρητώς μνημόνευαν ενδεχόμενες παραβάσεις του άρθρου 81 ΕΚ και στηρίζονταν σε διπλή νομική βάση. Λόγω της διπλής αυτής νομικής βάσεως, η απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994 είναι κατά πάσα περίπτωση νόμιμη.

481 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ δεν διατύπωσε παρατηρήσεις επί του παρόντος λόγου ακυρώσεως. Ως προς το ζήτημα αυτό, συντάχθηκε ουσιαστικά με τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

482 Πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι, με την προμνησθείσα στη σκέψη 461 γνωμοδότηση 1/92, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι διατάξεις της Συμφωνίας ΕΟΧ που του είχαν υποβληθεί, ιδίως το άρθρο 56 σχετικά με την κατανομή των αρμοδιοτήτων στον τομέα του ανταγωνισμού μεταξύ της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ και της Επιτροπής, συμβιβάζονταν με τη Συνθήκη ΕΚ.

483 Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό όσον αφορά το εν λόγω άρθρο, το Δικαστήριο παρατήρησε, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 40 και 41 της εν λόγω γνωμοδότησεως, ότι η αρμοδιότητα της Κοινότητας να συνάπτει διεθνείς συμφωνίες στον τομέα του ανταγωνισμού σημαίνει κατ' ανάγκην ότι η Κοινότητα έχει τη δυνατότητα να συνομολογεί ορισμένους συμβατικούς κανόνες για την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών στον τομέα του ανταγωνισμού, υπό την προϋπόθεση ότι οι κανόνες αυτοί δεν αλλοιώνουν τη φύση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας και των οργάνων της, όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί από τη Συνθήκη.

- 484 Συνεπώς, από τη γνωμοδότηση 1/92 προκύπτει ότι το άρθρο 56 ΕΟΧ δεν αλλοιώνει τις αρμοδιότητες της Κοινότητας τις οποίες προβλέπει η Συνθήκη ΕΚ στον τομέα του ανταγωνισμού.
- 485 Συναφώς, τόσο από την ανάγνωση του ίδιου του άρθρου 56 ΕΟΧ όσο και από τη λεπτομερή περιγραφή της διατάξεως αυτής που περιέχεται στο εισαγωγικό μέρος της γνωμοδότησεως 1/92, υπό τον τίτλο «Συνοπτική έκθεση της αιτήσεως της Επιτροπής», προκύπτει ότι όλες οι υποθέσεις που ενέπιπταν στην κοινοτική αρμοδιότητα στον τομέα του ανταγωνισμού πριν από την έναρξη της ισχύος της Συμφωνίας ΕΟΧ εξακολουθούν να υπάγονται στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής μετά την έναρξη της ισχύος της Συμφωνίας. Πράγματι, όλες οι υποθέσεις στις οποίες επηρεάζεται το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας εξακολουθούν να υπάγονται στην αρμοδιότητα της Επιτροπής, ανεξαρτήτως του αν υπάρχει επηρεασμός του εμπορίου μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών ΕΖΕΣ και/ή μεταξύ των ίδιων των κρατών ΕΖΕΣ.
- 486 Υπό το φως των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διατάξεις της Συμφωνίας ΕΖΕΣ δεν μπορούν να ερμηνεύονται κατά τρόπο που να στερούν από την Επιτροπή, έστω και προσκαίρως, την αρμοδιότητά της να εφαρμόσει το άρθρο 81 ΕΚ σε θίγουσα τον ανταγωνισμό συμφωνία η οποία επηρεάζει το εμπόριο μεταξύ κοινοτικών κρατών μελών.
- 487 Παρατηρείται, εν προκειμένω, ότι η Επιτροπή, στην απόφασή της της 25ης Νοεμβρίου 1994 για τη διενέργεια έρευνας στον τομέα των χαλυβδοσωλήνων, επικαλέστηκε ως νομική βάση, μεταξύ άλλων, το άρθρο 81 ΕΚ και τον κανονισμό 17. Στο πλαίσιο αυτής της έρευνας, η Επιτροπή άσκησε τις εξουσίες που της απονέμει ο κανονισμός 17 για τη συλλογή των αποδεικτικών στοιχείων τα οποία επικαλείται η προσβαλλόμενη απόφαση και, τέλος, επέβαλε κυρώσεις για τις συνιστώσες παράβαση συμφωνίες αποκλειστικός και μόνον βάσει του άρθρου 81 ΕΚ με τα άρθρα 1 και 2 της εν λόγω αποφάσεως.
- 488 Εξάλλου, θα πρέπει να δοθεί ρητή απάντηση στην ειδική επιχειρηματολογία των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων όσον αφορά το παράνομο της διπλής

νομικής βάσεως την οποία χρησιμοποίησε στην απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, δηλαδή όχι μόνον το άρθρο 81 ΕΚ και τον κανονισμό 17, αλλά και το άρθρο 53 ΕΟΧ και την απόφαση της Εποπτεύουσας Αρχής της ΕΖΕΣ της 17ης Νοεμβρίου 1994 που επέτρεψε την υποβολή αιτήσεως αρωγής στην Επιτροπή.

489 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν μπορούσε λογικά να γνωρίζει με βεβαιότητα, όταν εξέδωσε την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 1994, ποια ήταν η ορθή νομική βάση, δεδομένου ότι η απάντηση στο ερώτημα αυτό εξηρτάτο από τη γεωγραφική έκταση της ενδεχόμενης παραβάσεως και, πιο συγκεκριμένα, από το κατά πόσον η παράβαση αυτή επηρέαζε το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών της Κοινότητας. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ορθώς παρατηρούν ότι η Συμφωνία ΕΟΧ, ιδίως τα άρθρα 56 και 109, εγκαθιδρύουν ένα σύστημα «ενιαίας θυρίδας» για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού, το οποίο εφαρμόζεται ήδη από το στάδιο της έρευνας, οπότε καθεμία από τις δύο αρχές έχει υποχρέωση να απεικδυθεί της αρμοδιότητάς της και να διαβιβάσει τον φάκελό της στην άλλη αρχή αν διαπιστώσει ότι αρμόδια είναι η άλλη αρχή.

490 Ωστόσο, αυτή η έννοια της «ενιαίας θυρίδας» δεν μπορεί να εφαρμοστεί από την αρχή της έρευνας όταν δεν είναι δυνατόν, κατά το στάδιο αυτό, να καθοριστεί ποια αρχή είναι αρμόδια, άλλως παραβιάζεται, στην περίπτωση που επιλαμβάνεται της υποθέσεως η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ αλλά τελικά αρμόδια είναι η Επιτροπή, η ανωτέρω εκτεθείσα αρχή σύμφωνα με την οποία οι διατάξεις της Συμφωνίας ΕΟΧ δεν μπορεί να στερήσουν από την Επιτροπή την αρμοδιότητά της να διενεργεί έρευνα για θίγουσες τον ανταγωνισμό συμπεριφορές που επηρεάζουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών της Κοινότητας.

491 Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι το γεγονός και μόνον ότι ένα κοινοτικό όργανο στηρίζεται, εκδίδοντας μια πράξη, τόσο στην ορθή νομική βάση όσο και σε μία ή πλείονες άλλες νομικές βάσεις που αποδεικνύονται τελικά απρόσφορες δεν μπορεί να συνεπάγεται, αυτό καθαυτό, ότι η εν λόγω πράξη πάσχει ελάττωμα (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαρτίου 2003, T-213/00, CMA CGM κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-913, σκέψεις 79 έως 103, ιδίως σκέψη 94).

492 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή ήταν αρμόδια, ανά πάσα στιγμή, να διενεργήσει έρευνα για τις θίγουσες τον ανταγωνισμό συμφωνίες που κολάζονται τελικά με την προσβαλλόμενη απόφαση, παρά το ότι η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ είχε ήδη αρχίσει έρευνα σχετικά με ενδεχόμενες πρακτικές παρόμοιας φύσεως στη νορβηγική αγορά. Κατά συνέπεια, τα άλλα επιχειρήματα που προβάλλουν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, ιδίως εκείνο που αντλείται από τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση Ισπανικές τράπεζες (βλ. ανωτέρω σκέψεις 468 και 469), είναι αλυσιτελή στην υπό κρίση υπόθεση.

493 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Β — Επί των αιτημάτων μείωσης του ύψους των προστίμων

1. Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου, που αντλούνται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τη μη εφαρμογή, υπέρ της JFE-NKK, της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων και από συναφή πλάνη

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

494 Κατά την JFE-NKK, η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς, στην αιτιολογική σκέψη 175 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την άρνησή της να εφαρμόσει στην περίπτωση της την ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων.

495 Η JFE-NKK υποστηρίζει συναφώς ότι απάντησε λεπτομερώς στις τέσσερις αιτήσεις παροχής πληροφοριών που της απηύθυνε η Επιτροπή, γεγονός που θα δικαιολογούσε μείωση κατά 10 % του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε,

σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ΙCΙ κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 99). Εξάλλου, ισχυρίζεται ότι είναι ο μόνος παραγωγός που ανέφερε στην Επιτροπή τις ημερομηνίες, τα ονόματα των συμμετεχόντων και τους ακριβείς τόπους των συνεδριάσεων τις οποίες πραγματοποίησαν οι Ευρωπαίοι και οι Ιάπωνες παραγωγοί, γεγονός λόγω του οποίου θα έπρεπε να δικαιούται μείωση του ποσού του προστίμου κατά 20 % σύμφωνα με την ίδια αυτή νομολογία.

- 496 Κατά την Επιτροπή, η επιχειρηματολογία της JFE-NKK ως προς την έλλειψη αιτιολογίας στερείται παντελώς ερείσματος, καθόσον η αιτιολογική σκέψη 175 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρει ότι δεν υπήρξε καμία πραγματική συνεργασία εκ μέρους της. Σύμφωνα με την ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων, θα έπρεπε τουλάχιστον η ενδιαφερόμενη επιχείρηση να πληροφορήσει την Επιτροπή ότι δεν αμφισβητεί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών τα οποία εκτίθενται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, πράγμα το οποίο δεν έπραξε η JFE-NKK.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 497 Αρκεί η διαπίστωση ότι η αιτιολογική σκέψη 175 της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρει ότι δεν υπήρξε «καμία πραγματική συνεργασία» εκ μέρους της JFE-NKK στο πλαίσιο της έρευνας που διενεργήθηκε συναφώς. Όμως, είτε είναι ακριβής η παρατήρηση αυτή είτε όχι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι συνιστά επαρκή αιτιολογία της αρνήσεως της Επιτροπής να χορηγήσει, λόγω συνεργασίας, μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε στην JFE-NKK.

- 498 Οι παρόντες λόγοι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι μπορούν να θεωρηθούν ως αντλούμενοι από πλάνη κατά την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων, είναι απορριπτέοι.

499 Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να δικαιολογεί μείωση ενός προστίμου λόγω συνεργασίας, η συμπεριφορά μιας επιχειρήσεως πρέπει να διευκολύνει το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κοινότικών κανόνων ανταγωνισμού (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, Τ-347/94, *Mayr-Melnhof* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1751, σκέψη 309, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

500 Εν προκειμένω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι εκ μέρους της JFE-NKK απαντήσεις στις ερωτήσεις, ιδίως τα στοιχεία που περιέχονται στην από 7 Νοεμβρίου 1997 απάντησή της όσον αφορά τις ημερομηνίες και τους τόπους διαφόρων συνεδριάσεων του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, να μην είχαν κάποια χρησιμότητα για την Επιτροπή, επιβεβαιώνουν όμως απλώς ορισμένες από τις πληροφορίες που είχε ήδη παράσχει ο κ. Verluca με τις δηλώσεις του, τις οποίες έκανε εξ ονόματος της Vallourec το 1996. Συνεπώς, δεν είναι ακριβές ότι η JFE-NKK είναι η μόνη επιχείρηση η οποία παρέσχε τέτοιες πληροφορίες.

501 Ασφαλώς, όταν διάφορες επιχειρήσεις παρέχουν στην Επιτροπή, κατά το ίδιο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας και υπό ανάλογες περιστάσεις, παρόμοιες πληροφορίες που αφορούν τα πραγματικά περιστατικά που τους καταλογίζονται, πρέπει να θεωρείται η συνεργασία την οποία παρέχουν είναι συγκρίσιμη (βλ., κατ' αναλογία, προμνησθείσα στη σκέψη 50 απόφαση *Krupp Thyssen Stainless* και *Acciai speciali Terni* κατά Επιτροπής, σκέψεις 243 έως 245).

502 Ωστόσο, στην υπό κρίση περίπτωση, η Vallourec, μέσω των δηλώσεων του κ. Verluca, αναγνώρισε ρητώς ότι οι εν λόγω συνεδριάσεις πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο μιας συμφωνίας περί κατανομής των αγορών οι οποίες αφορούσαν κυρίως τις εγχώριες αγορές των τεσσάρων Ευρωπαίων παραγωγών. Πράγματι, ο κ. Verluca ανέφερε ότι κάθε μέλος του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας ήταν υποχρεωμένο να σέβεται την εγχώρια αγορά καθενός από τα άλλα μέλη του ομίλου αυτού, διευκρινίζοντας ότι για την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου ίσχυε ιδιαίτερο καθεστώς, καθόσον ήταν «ημιπροστατευόμενη». Διευκρίνισε επίσης τη διάρκεια

καθώς και τον τρόπο λειτουργίας της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών. Αντιθέτως, η JFE-NKK, στην από 7 Νοεμβρίου 1997 απάντησή της, υποστήριξε ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί τής ζήτησαν μιν να σεβαστεί τις εγχώριες αγορές τους, η ίδια όμως ουδέποτε απάντησε θετικά στις αιτήσεις αυτές.

- 503 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κ. Verluca δεν περιορίστηκε να απαντήσει στις ερωτήσεις που έθεσε η Επιτροπή, κατά τον πρώτο έλεγχο που πραγματοποιήθηκε στη Vallourec τον Σεπτέμβριο του 1996. Πράγματι, από τις δηλώσεις του κ. Verluca, συνολικώς εκτιμώμενες, προκύπτει μια πραγματική βούληση αναγνώρισεως της υπάρξεως παραβάσεως και πραγματικής συνεργασίας στο πλαίσιο της έρευνας που διενεργούσε η Επιτροπή. Η JFE-NKK, αντιθέτως, περιορίστηκε να παράσχει τις πληροφορίες σχετικά με πραγματικά περιστατικά τις οποίες της είχε ζητήσει η Επιτροπή, ενώ αρνήθηκε κάθε ερμηνεία τους ικανή να αποδείξει ότι η ίδια είχε διαπράξει παράβαση.
- 504 Πρέπει να θεωρηθεί ότι η χρησιμότητα των πληροφοριών που παρέσχε η JFE-NKK έγκειται αποκλειστικά στο ότι οι πληροφορίες αυτές ενισχύουν, σε ορισμένο βαθμό, τις δηλώσεις του κ. Verluca τις οποίες η Επιτροπή διέθετε ήδη. Κατά συνέπεια, η ανακοίνωση αυτών των πληροφοριών δεν διευκόλυνε το έργο της Επιτροπής σημαντικά και, ως εκ τούτου, αρκετά ώστε να δικαιολογεί μείωση, λόγω συνεργασίας, του επιβληθέντος προστίμου.
- 505 Κατά τα λοιπά, ορθώς παρατηρεί η Επιτροπή ότι η JFE-NKK ουδέποτε την πληροφόρησε ότι αναγνώριζε το υποστατό των πραγματικών περιστατικών κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας. Εξάλλου, η JFE-NKK εξακολούθησε να τα αμφισβητεί και ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 506 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία της JFE-NKK δεν δικαιολογεί την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων ώστε να μειωθεί το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην επιχείρηση αυτή.

2. *Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τον τρόπο υπολογισμού του ποσού των προστίμων*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

507 Κατά την JFE-NKK, η Επιτροπή δεν εξέθεσε τον τρόπο υπολογισμού του ποσού των προστίμων αρκετά λεπτομερώς ώστε να συμμορφωθεί προς τις επιταγές της νομολογίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, Τ-148/89, *Tréfilunion κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-1063, σκέψη 142). Ιδίως, δεν εξέτασε, προς καθορισμό του ύψους των προστίμων, τον κύκλο εργασιών κάθε αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεως καθώς και την πραγματική συμμετοχή της στην παράβαση. Κατά την JFE-NKK, η παράλειψη αυτή συνιστά έλλειψη αιτιολογίας.

508 Η Επιτροπή αναφέρει ότι εξέθεσε τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων προσηκόντως στην προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 162.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

509 Αρκεί, συναφώς η διαπίστωση ότι η Επιτροπή εξέθεσε κατά τρόπο σαφή και συνεπή, στις αιτιολογικές σκέψεις 156 έως 175 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα στοιχεία τα οποία έλαβε υπόψη της για την επιμέτρηση των προστίμων. Η επίκληση της προμνησθείσας στη σκέψη 507 αποφάσεως *Tréfilunion κατά Επιτροπής*, ουδόλως χρησιμεύει στην JFE-NKK, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή περιορίζεται να αναφέρει συναφώς ότι η Επιτροπή οφείλει να εκθέσει τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων. Το αν η Επιτροπή διέπραξε σφάλματα εκτιμήσεως όσον αφορά τον υπολογισμό του ποσού των προστίμων είναι διαφορετικό ζήτημα, το οποίο θα εξεταστεί κατωτέρω στις σκέψεις 515 επ.

510 Κατά συνέπεια, ο παρών λόγος είναι απορριπτέος.

3. Επί του τετάρτου λόγου, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση της διάρκειας της παραβάσεως

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

511 Στις ανωτέρω σκέψεις 136 επ. συνοψίζονται τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων με τα οποία υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή όφειλε, τουλάχιστον, να διαπιστώσει παράβαση βραχύτερης διάρκειας από εκείνη που διαπίστωσε με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

512 Εφόσον η Επιτροπή εφάρμοσε προσαύξηση 10% ετησίως στο ποσό του προστίμου που καθορίστηκε βάσει της σοβαρότητας της παραβάσεως, η δε παράβαση διήρκεσε, το πολύ, μόνον τέσσερα πλήρη έτη (από το 1991 έως το 1994) και όχι πέντε έτη, η συνολική προσαύξηση κατά 50%, η οποία εφαρμόστηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση για όλες τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις λόγω της διάρκειας της παραβάσεως, πρέπει να μειωθεί στο 40% κατ' ανώτατο όριο. Στο υπόμνημα απαντήσεως, η Νίρρον παρατηρεί ότι το επιχείρημα που προβάλλει η Επιτροπή και σύμφωνα με το οποίο οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού δεν εμπόδισαν τους Ιάπωνες παραγωγούς να πωλούν σωλήνες άνευ ραφής εντός της Κοινότητας δεν συμβιβάζεται με τη θέση την οποία έλαβε στην προσβαλλόμενη απόφαση σχετικά με την περίοδο από το 1977 έως το 1989. Η Sumitomo υποστηρίζει, συναφώς, ότι οι υπάλληλοι της Επιτροπής δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τα μέλη του οργάνου αυτού προβάλλοντας το επιχείρημα ότι ήταν δικαιολογημένο να επιβληθεί πρόστιμο για το έτος 1990, έστω και αν υποθεθεί ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού εφαρμόστηκαν κατά το έτος εκείνο.

513 Τα επιχειρήματα της Επιτροπής όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνοψίζονται στις ανωτέρω σκέψεις 157 επ. Κατ' ουσίαν, εφόσον η διάρκεια της παραβάσεως αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμον, δεν πρέπει, κατά την Επιτροπή, να μειωθεί το ποσό των προστίμων.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

514 Εφόσον τα επιχειρήματα των διαδίκων σχετικά με τη διάρκεια της παραβάσεως εξετάστηκαν στις ανωτέρω σκέψεις 338 έως 352, αρκεί, στο πλαίσιο του παρόντος λόγου, να υπομνησθεί ότι η διάρκεια αυτή πρέπει να μειωθεί, όσον αφορά καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, από πέντε έτη σε τρία έτη και έξι μήνες, ήτοι στην περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1991 έως την 1η Ιουλίου 1994. Η νέα αυτή διάρκεια θα ληφθεί υπόψη κατωτέρω στις σκέψεις 588 και 590 για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

4. Επί του πέμπτου λόγου, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των εγγράφων επί των οποίων στηρίζεται η απόδειξη της υπάρξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

515 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις υπενθυμίζουν τα επιχειρήματα που προέβαλαν για να ζητήσουν την ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και τα οποία αρύονται από τη μη σύμπτωση μεταξύ των προϊόντων τα οποία αφορούν οι διάφορες έγγραφες αποδείξεις που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση και των προϊόντων τα οποία τελικά αφορά η προσαπτόμενη σ' αυτές παράβαση (βλ. ανωτέρω σκέψεις 105 επ.). Αν το Πρωτοδικείο απορρίψει ορισμένες από τις έγγραφες αποδείξεις που επικαλείται η Επιτροπή, επικυρώνοντας συγχρόνως την προσβαλλόμενη απόφαση κατά τα λοιπά, το ύψος των προστίμων θα πρέπει να μειωθεί ούτως ώστε να αντιστοιχεί στον ορισμό των προϊόντων και στη διάρκεια της παραβάσεως που προκύπτει από τις έγγραφες αποδείξεις που δεν θα απορρίψει. Θα πρέπει να λάβει υπόψη του, στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως το έγγραφο «sharing key», αναφέρονται σε περισσότερο περιορισμένες αγορές προϊόντων.

- 516 Η JFE-Kawasaki και η Sumitomo υποστηρίζουν ακόμα ότι η Επιτροπή όφειλε, τουλάχιστον, να λάβει υπόψη της περισσότερο περιορισμένη αγορά για τον καθορισμό της σοβαρότητας της παραβάσεως και, ως εκ τούτου, για να καθορίσει σε χαμηλότερο επίπεδο το πρόστιμο που έπρεπε να επιβληθεί στους αποδέκτες της προσβαλλομένης απόφασεως. Ειδικότερα, από γεωγραφικής απόψεως, η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η διαπιστωθείσα παράβαση επηρέαζε τη βρετανική αγορά offshore.
- 517 Η Επιτροπή απαντά ότι τα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία, εφόσον καταδεικνύουν μια διακύμανση του πεδίου εφαρμογής της συμφωνίας, συνεπάγονται ότι αυτό το πεδίο εφαρμογής μπορούσε να είναι ευρύτερο από αυτό που διαπιστώνει η προσβαλλόμενη απόφαση. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι προσδιόρισε εσφαλμένα τη γεωγραφική αγορά, η Επιτροπή απαντά ότι εκτίμησε τη σοβαρότητα της παραβάσεως λαμβάνοντας υπόψη την αγορά που καθορίστηκε ορθώς στις σκέψεις 160 και 161 της προσβαλλομένης απόφασεως βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που συνέλεξε κατά την έρευνά της (βλ., επίσης, ανωτέρω σκέψεις 144 επ.).

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 518 Προς απόρριψη του παρόντος λόγου, αρκεί να υπομνησθεί ότι, όπως κρίθηκε ανωτέρω στη σκέψη 352, η παράβαση που διαπιστώθηκε στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασεως αποδείχθηκε επαρκώς κατά δίκαιο, και τούτο ως προς όλα τα στοιχεία της, πλην εκείνου της διάρκειάς της, η επίπτωση του οποίου στο ύψος των προστίμων αναγνωρίστηκε ανωτέρω στη σκέψη 514.

5. Επί του πέμπτου και του έκτου λόγου, που αντλούνται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και παράβαση των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, καθώς και από έλλειψη αιτιολογίας

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

- 519 Κατά τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, για τον υπολογισμό του ύψους των προστίμων που τους επιβλήθηκαν, έπρεπε να ληφθεί υπόψη η έλλειψη επιπτώσεων

της παραβάσεως στην ευρωπαϊκή αγορά (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, Istituto chemioterapico italiano και Commercial Solvents κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 113, σκέψεις 51 επ.· προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 614 επ., και προμνησθείσα στη σκέψη 74 απόφαση Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, σκέψη 672). Η Nirron και η Sumitomo παραπέμπουν ως προς το ζήτημα αυτό στα επιχειρήματα που προέβαλαν σχετικά με τα εμπόδια του εμπορίου, των οποίων η ύπαρξη εμπόδιζε τους Ιάπωνες παραγωγούς να πωλούν τα προϊόντα τους στις κοινοτικές αγορές, με αποτέλεσμα οι επιπτώσεις της παραβάσεως στην κοινή αγορά να είναι, εν πάση περιπτώσει, ουσιαστικά ανύπαρκτες. Η JFE-NKK επικαλείται, στο πλαίσιο αυτό, το σημείο 3 των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων), σύμφωνα με το οποίο η μη ουσιαστική εφαρμογή των παράνομων συμφωνιών ή πρακτικών συνιστά ελαφρυντική περίπτωση. Η JFE-Kawasaki υποστηρίζει, συναφώς, ότι τα πρόστιμα, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, φαίνεται να καλύπτουν και την παράνομη συμπεριφορά που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πράγμα παράνομο δεδομένου ότι η δεύτερη αυτή παράβαση αφορά μόνον τους κοινοτικούς παραγωγούς.

520 Εξάλλου, τα προϊόντα τα οποία αφορά το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι λιγότερα από εκείνα τα οποία αφορούσε η ΑΑ. Ουσιαστικά, ο αριθμός των επιμάχων προϊόντων είναι τόσο περιορισμένος ώστε τα πρόστιμα, συνολικού ύψους 99 εκατομμυρίων ευρώ, είναι δυσανάλογα προς τον μέσο κύκλο εργασιών όλων των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως για τα προϊόντα αυτά, ο οποίος ανέρχεται ετησίως σε 73 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 162 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συναφώς, η Sumitomo επικαλείται τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994, Τ-77/92, Parker Pen κατά Επιτροπής, (Συλλογή 1994, σ. II-549, σκέψη 580), και της 14ης Μαΐου 1998, Τ-319/94, Fiskeby Board κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-1331, σκέψη 40). Στις προγενέστερες αποφάσεις της, η Επιτροπή ουδέποτε επέβαλε, με απόφαση διαπιστώνουσα την ύπαρξη παραβάσεως, πρόστιμο που να προσεγγίζει τον ετήσιο κύκλο εργασιών στην επίμαχη αγορά. Η JFE-Kawasaki παρατηρεί, εξάλλου, ότι αυτό το ποσό των 73 εκατομμυρίων ευρώ φαίνεται να περιλαμβάνει και τις πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν στις αγορές offshore της Κοινότητας, ενώ θα έπρεπε να μη ληφθούν υπόψη, σύμφωνα με τη συνοψισθείσα ανωτέρω στη σκέψη 405 επιχειρηματολογία της.

- 521 Η Nirron παρατηρεί συναφώς, ότι, σύμφωνα με την προμνησθείσα στη σκέψη 61 απόφαση PVC II, η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της όλες τις περιστάσεις της παραβάσεως ώστε να επιβάλει πρόστιμο ανάλογου ύψους. Μεταξύ των περιστάσεων αυτών περιλαμβάνεται και ο όγκος και η αξία των εμπορευμάτων που αποτελούν το αντικείμενο της παραβάσεως (προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 120). Εξάλλου, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, η συγκεκριμένη επίπτωση μιας παραβάσεως στην αγορά λαμβάνεται υπόψη και, σε ορισμένες περιπτώσεις, πρέπει να σταθμίζεται το ποσό του προστίμου αναλόγως του ειδικού βάρους της παραβάσεως, συνεπώς της συγκεκριμένης επιπτώσεως της, και, ως εκ τούτου, της βαρύτητας της παράνομης συμπεριφοράς κάθε επιχειρήσεως (βλ., επίσης, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-51/92 P, *Hercules Chemicals* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4235, σκέψη 110, και προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση *Τσιμέντο*, σκέψη 4949). Η JFE-Kawasaki προσθέτει, συναφώς, ότι είναι η μικρότερη, από πλευράς συνολικού κύκλου εργασιών, από τους τέσσερις Ιάπωνες παραγωγούς τους οποίους τιμωρεί η προσβαλλόμενη απόφαση. Η JFE-NKK υποστηρίζει ότι οι πωλήσεις της σε σωλήνες OCTG και σωληναγωγούς «έργου» άνευ ραφής είναι λιγότερες από εκείνες των τεσσάρων άλλων Ιαπώνων παραγωγών. Η JFE-NKK υποστηρίζει, εξάλλου, ότι η Επιτροπή οφείλει να λάβει υπόψη της το γεγονός ότι οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν τήρησαν την παράνομη συμφωνία, καθόσον εξακολούθησαν να διαθέτουν τα επίδικα προϊόντα στη μόνη αγορά που τους ενδιέφερε, δηλαδή στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου (προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση *Buchmann* κατά Επιτροπής, σκέψη 121). Συναφώς, η διαπίστωση της Επιτροπής στην αιτιολογική σκέψη 161 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία τα τέσσερα κράτη καταγωγής των Ευρωπαϊών παραγωγών τους οποίους αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελούν μια εκτεταμένη γεωγραφική αγορά, δεν συμβιβάζεται, μεταξύ άλλων, με τις παρατηρήσεις που περιέχονται στις αιτιολογικές σκέψεις 106 και 145 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις οποίες η Επιτροπή αναφέρεται στην ύπαρξη τεσσάρων εγχώριων αγορών.
- 522 Το επιχείρημα της Επιτροπής που αντλείται από τη νομολογία σχετικά με την ύπαρξη περιθωρίου εκτιμήσεως για τον καθορισμό του προστίμου είναι αλυσιτελές, δεδομένου ότι η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να τηρεί το άρθρο 15 του κανονισμού 17. Εξάλλου, το επιχείρημα που αντλεί από το ότι οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν, καταρχήν, βασικό ποσό 20 εκατομμυρίων ευρώ για τις παραβάσεις που χαρακτηρίζονται πολύ σοβαρές δεν μπορεί να υπερισχύσει της τηρήσεως της αρχής της αναλογικότητας κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων.
- 523 Η Sumitomo θεωρεί ότι η ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού πριν από το 1991 αποτελεί ελαφρυντική κατάσταση την οποία η Επιτροπή οφείλει να λάβει

υπόψη της για τη μεταγενέστερη περίοδο, παρά το ότι η εφαρμογή του άρθρου 81 ΕΚ δεν απαγορευόταν πλέον αφότου η ισχύς της εν λόγω συμφωνίας είχε λήξει. Η Sumitomo καλεί το Πρωτοδικείο να εφαρμόσει κατ' αναλογία την προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής. Στο μέτρο που η Επιτροπή ισχυρίζεται, στο υπόμνημα αντικρούσεως στην υπόθεση Τ-78/00, ότι η ύπαρξη των εν λόγω συμφωνιών πριν από το 1991 συνιστούσε μάλλον επιβαρυντική παρά ελαφρυντική κατάσταση, η επιχειρηματολογία αυτή είναι ασυμβίβαστη με την προσέγγιση που υιοθετείται στην προσβαλλόμενη απόφαση και, ως εκ τούτου, συνιστά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 253 ΕΚ.

524 Η Επιτροπή δεν δέχεται ότι το ποσό του προστίμου είναι δυσανάλογο και υποστηρίζει ότι η θέση των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων στηρίζεται στην εσφαλμένη άποψη ότι το ποσό αυτό πρέπει να καθορίζεται αναλόγως του μεγέθους της αγοράς. Κατά την Επιτροπή, το ποσό του προστίμου πρέπει να είναι ανάλογο της σοβαρότητας της παραβάσεως συνολικώς εκτιμώμενης, και όχι αποκλειστικά και μόνον του κύκλου εργασιών των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στην αιτιολογική σκέψη 162 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η συμφωνία περί κατανομής των αγορών συνιστούσε πολύ σοβαρή παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, λόγω του ότι είχε ως αντικείμενο τη στεγανοποίηση των εγχώριων αγορών που αντιπροσώπευαν το μεγαλύτερο μέρος της κοινοτικής καταναλώσεως στα προϊόντα τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση. Είναι, συνεπώς, πρόδηλο ότι η παράβαση αυτή επηρέασε τη λειτουργία της κοινής αγοράς καθώς και τον ανταγωνισμό στην αγορά αυτή.

525 Η προσέγγιση που υιοθετείται στην αιτιολογική σκέψη 162 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι σύμφωνη με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, οι οποίες προβλέπουν ότι, εντός του ανωτάτου ορίου του 10% του κύκλου εργασιών, το ύψος των προστίμων υπολογίζεται με αφητηρία ένα ποσό που αποτελεί συνάρτηση της σοβαρότητας της παραβάσεως. Συναφώς, ο κύκλος εργασιών των αποδεκτών μιας αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράβαση είναι κρίσιμος μόνον σε σχέση προς το όριο αυτό του 10% (προμνησθείσα στη σκέψη 66 απόφαση *Τσιμέντο*, σκέψεις 5005 έως 5025). Οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν ποσό εκκινήσεως 20 εκατομμυρίων ευρώ για τις πολύ σοβαρές παραβάσεις και, εφόσον η Επιτροπή μείωσε ήδη αυτό το ποσό σε δέκα εκατομμύρια ευρώ λόγω του μεγέθους της αγοράς (αιτιολογική σκέψη 163 της προσβαλλομένης αποφάσεως), παρέλκει περαιτέρω μείωσή του. Η Επιτροπή παρατηρεί, εξάλλου, ότι, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, η επίπτωση της παραβάσεως στην αγορά αποτελεί

παράγοντα που λαμβάνεται υπόψη μόνον όταν μπορεί να μετρηθεί και ότι ο κύκλος εργασιών κάθε επιχειρήσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη χωριστά μόνον στις περιπτώσεις όπου υπάρχει σημαντική διαφορά μεγέθους μεταξύ των επιχειρήσεων που διέπραξαν παράβαση της ίδιας φύσεως, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην υπό κρίση περίπτωση.

526 Η προσέγγιση που υιοθετείται στην προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη με την νομολογία, η οποία έχει αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως για την επιμέτρηση των προστίμων (προμνησθείσα στη σκέψη 425 απόφαση *Mo och Domsjö*, σκέψη 268). Στη σκέψη 358 της αποφάσεως αυτής, η οποία επικυρώθηκε κατ' αναίρεση από το Δικαστήριο με απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-283/98 P, *Mo och Domsjö* κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-9855, σκέψη 62), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, προκειμένου για ιδιαίτερα σοβαρές παραβάσεις, η επίπτωση στην αγορά πρέπει να τεκμαίρεται ή, εν πάση περιπτώσει, δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως.

527 Απαντώντας στην επιχειρηματολογία της JFE-Kawasaki σύμφωνα με την οποία το πρόστιμο που επιβλήθηκε στους Ιάπωνες παραγωγούς περιλαμβάνει και εκείνο που θα έπρεπε να επιβληθεί για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ανάλυση αυτή είναι εσφαλμένη, καθόσον κανένα πρόστιμο και καμία προσαύξηση του προστίμου δεν επιβλήθηκαν για την παράβαση αυτή.

528 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι αποφάσισε να μην επιβάλει πρόστιμο για την περίοδο κατά την οποία ίσχυαν οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού συνιστά ήδη παραχώρηση προς τους Ιάπωνες παραγωγούς, κατόπιν ιδίως της γνώμης της Επιτροπής σχετικά με την εισαγωγή ιαπωνικών προϊόντων στην Κοινότητα (*JO* 1972, C 111, σ. 13), από την οποία προκύπτει ότι η ύπαρξη συμφωνιών αυτοπεριορισμού δεν ήταν προς όφελος των Ιαπώνων παραγωγών στο πλαίσιο της εφαρμογής του δικαίου του ανταγωνισμού. Έτσι, , αντίθετα προς τη συναφή επιχειρηματολογία της Sumitomo, η ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού πριν από το 1990 ουδόλως αποτελούσε ελαφρυντική κατάσταση για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου για τη μετά το 1990 περίοδο.

- 529 Απαντώντας στο επιχείρημα της Sumitomo ότι η Επιτροπή δεν δικαιούται να προβάλλει για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου τον υποτιθέμενο επιβαρυντικό χαρακτήρα των συμφωνιών αυτοπεριορισμού πριν από το 1990, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η Sumitomo ζητεί από το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της αρμοδιότητας πλήρους δικαιοδοσίας, να μειώσει το ύψος του προστίμου. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή θεωρεί σκόπιμο να επιστήσει την προσοχή του Πρωτοδικείου σε όλα τα στοιχεία που αφορούν την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας.
- 530 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Sumitomo επιχειρεί να προβάλλει νέον ισχυρισμό στο πλαίσιο του αιτήματος μείωσης του ποσού του προστίμου, θέτοντας το ζήτημα της αιτιολογήσεως κατά το στάδιο υποβολής του υπομνήματος απαντήσεως, ενώ το δικόγραφο της προσφυγής δεν περιέχει κανέναν ισχυρισμό αρυόμενο από την έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού αυτού. Συνεπώς, ο ισχυρισμός αυτός είναι απαράδεκτος σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 531 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει πρόστιμα ύψους χιλίων έως ενός εκατομμυρίου ευρώ, ή ποσό μέχρι ποσοστού 10 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο από καθεμία από τις επιχειρήσεις που συνήργησαν στην παράβαση. Προς καθορισμό του ύψους του προστίμου εντός των ορίων αυτών, η εν λόγω διάταξη προβλέπει ότι λαμβάνονται υπόψη η σοβαρότητα της παραβάσεως και η διάρκεια της.
- 532 Όμως, ούτε ο κανονισμός 17, ούτε η νομολογία, ούτε οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν ότι το ποσό των προστίμων πρέπει να καθορίζεται σε άμεση συνάρτηση προς το μέγεθος της επηρεασθείσας αγοράς, καθόσον το στοιχείο αυτό αποτελεί ένα μεταξύ πολλών άλλων κρίσιμων παραγόντων. Πράγματι, σύμφωνα με τον κανονισμό 17, όπως έχει ερμηνευθεί

από τη νομολογία, το ύψος του προστίμου που επιβάλλεται σε μια επιχείρηση για παραβίαση στον τομέα του ανταγωνισμού πρέπει να είναι ανάλογο της παραβάσεως, συνολικώς εκτιμώμενης, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της σοβαρότητας της (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 1994, T-83/91, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-755, σκέψη 240, και, κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1997, T-229/94, Deutsche Bahn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1689, σκέψη 127). Όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 120 της προμνησθείσας στη σκέψη 56 αποφάσεως *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, για να εκτιμηθεί η σοβαρότητα μιας παραβάσεως, είναι απαραίτητο να ληφθεί υπόψη μεγάλος αριθμός στοιχείων, των οποίων ο χαρακτήρας και η σημασία ποικίλλουν ανάλογα με τη μορφή της επίμαχης παραβάσεως και τις ιδιαίτερες περιστάσεις της (βλ., επίσης, κατ' αναλογία, προμνησθείσα απόφαση *Deutsche Bahn* κατά Επιτροπής, σκέψη 127).

533 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί επίσης ότι η μόνη ρητή αναφορά στον κύκλο εργασιών της εμπλεκόμενης επιχείρησης, ήτοι στο όριο του 10% του κύκλου εργασιών το οποίο προβλέπει για την επιμέτρηση των προστίμων το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, αναφέρεται στον συνολικό κύκλο εργασιών τον οποίο πραγματοποιεί η επιχείρηση παγκοσμίως (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα στη σκέψη 56 απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 119) και όχι στον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί η επιχείρηση αυτή στην αγορά που επηρεάστηκε από τη θίγουσα τον ανταγωνισμό συμπεριφορά που τιμωρείται. Από την ίδια σκέψη της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι στόχος του ορίου αυτού είναι να αποτραπεί η επιβολή προστίμων δυσανάλογων σε σχέση προς το μέγεθος της επιχειρήσεως στο σύνολό της.

534 Ωστόσο, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η εν λόγω αναφορά στον κύκλο εργασιών τον οποίο πραγματοποιεί η επιχείρηση παγκοσμίως χρησιμεύει αποκλειστικά και μόνον για τον υπολογισμό του ανωτάτου ορίου του προστίμου που μπορεί να επιβάλει η Επιτροπή (βλ. σημείο 1 των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων) και ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να υπάρχει σχέση αυστηρής αναλογίας μεταξύ του μεγέθους κάθε επιχειρήσεως και του ποσού του προστίμου που της επιβάλλεται.

535 Στο μέτρο που δεν υποστηρίζεται εν προκειμένω ότι το ποσό των προστίμων υπερβαίνει το 10% του συνολικού κύκλου εργασιών των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων, τα πρόστιμα αυτά δεν μπορούν να επικριθούν απλώς και μόνον διότι, προστιθέμενα σε εκείνα που επιβλήθηκαν στους Ευρωπαίους παραγωγούς, υπερβαίνουν τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιείται στην οικεία αγορά, ήτοι τα

73 εκατομμύρια ευρώ. Ασφαλώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Δικαστήριο, στην απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-248/98 P, KNP BT κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-9641, σκέψη 61), τόνισε παρεμπιπτόντως ότι «[το άρθρο] 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 [...] σκοπεί να εξασφαλίζει ότι η κύρωση τελεί σε αναλογία προς τη βαρύτητα την οποία έχει η επιχείρηση στην αγορά των προϊόντων που αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως». Ωστόσο, πέραν του ότι, στη σκέψη 61 της προμνησθείσας αποφάσεως, το Δικαστήριο αναφέρεται ρητώς, υπό τύπον παραπομπής, στη σκέψη 119 της προμνησθείσας στη σκέψη 56 αποφάσεως *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η εν λόγω διατύπωση, η οποία δεν επαναλήφθηκε στη μεταγενέστερη νομολογία, εντάσσεται στο ιδιαίτερο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση KNP BT κατά Επιτροπής. Στην υπόθεση αυτή, η προσφεύγουσα προσήπτε, συγκεκριμένα στην Επιτροπή ότι είχε λάβει υπόψη της τις πωλήσεις που είχαν πραγματοποιηθεί εντός του ομίλου προς καθορισμό των μεριδίων της στην αγορά, ενέργεια την οποία, ωστόσο, έκρινε έγκυρη το Δικαστήριο με την ανωτέρω αιτιολογία. Συνεπώς, από την απόφαση αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ότι οι κυρώσεις που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις στην υπό κρίση περίπτωση είναι δυσανάλογες.

536 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή, καίτοι δεν επικαλέστηκε ρητώς τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων στην προσβαλλόμενη απόφαση, καθόρισε ωστόσο το ποσό των προστίμων που επέβαλε στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις εφαρμόζοντας τη μέθοδο υπολογισμού την οποία έχει αυτοδεσμευθεί να εφαρμόζει.

537 Όμως, αν η Επιτροπή διαθέτει ένα περιθώριο εκτιμήσεως για την επιμέτρηση των προστίμων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, T-150/89, *Martinelli* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1165, σκέψη 59, και, κατ' αναλογίαν, προμνησθείσα στη σκέψη 532 απόφαση *Deutsche Bahn* κατά Επιτροπής, σκέψη 127), πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αποστεί από τους κανόνες με τους οποίους έχει αυτοδεσμευθεί (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 327 απόφαση *Hercules Chemicals* κατά Επιτροπής, σκέψη 53, η οποία επικυρώθηκε κατ' αναίρεση με την προμνησθείσα στη σκέψη 521 απόφαση της 8ης Ιουλίου 1999, *Hercules Chemicals* κατά Επιτροπής, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έτσι, η Επιτροπή οφείλει πράγματι, κατά την επιμέτρηση των προστίμων, να λαμβάνει υπόψη τα προβλεπόμενα στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, ιδίως τα στοιχεία που προβλέπονται από επιτακτικούς κανόνες.

538 Ωστόσο, το περιθώριο εκτιμήσεως της Επιτροπής και τα όρια τα οποία η ίδια έχει ορίσει δεν προδικάζουν, εν πάση περιπτώσει, την εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή άσκηση της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας.

- 539 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με το σημείο 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, «για [την αξιολόγηση της σοβαρότητας] της παράβασης, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χαρακτήρας της ίδιας της παράβασης, ο πραγματικός αντίκτυπος επί της αγοράς, εφόσον αυτός είναι δυνατό να εκτιμηθεί, καθώς και η έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς». Στην αιτιολογική σκέψη 159 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει ότι έλαβε υπόψη της τα ίδια αυτά τρία κριτήρια για να καθορίσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως.
- 540 Εντούτοις, στην αιτιολογική σκέψη 161 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στη φύση της παράνομης συμπεριφοράς όλων των επιχειρήσεων για να θεμελιώσει το συμπέρασμά της ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι «εξαιρετικά σοβαρή». Συναφώς, επικαλέστηκε τη φύση της κολαζομένης συμφωνίας περί κατανομής των αγορών, η οποία έθιγε τον ανταγωνισμό και έβλαπτε την καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, την εκ προθέσεως διάπραξη της παραβάσεως και τον μυστικό και θεσμοποιημένο χαρακτήρα του συστήματος που εγκαθιδρύθηκε για τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη της, στην ίδια αιτιολογική σκέψη 161, το γεγονός ότι «τα εν λόγω τέσσερα κράτη μέλη αντιπροσωπεύουν την πλειοψηφία της κατανάλωσης [σωλήνων] OCTG και [σωληναγωγών] άνευ ραφής στην ΕΚ και κατά συνέπεια μια εκτεταμένη γεωγραφική αγορά».
- 541 Αντιθέτως, στην αιτιολογική σκέψη 160 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι «οι συγκεκριμένες επιπτώσεις της παράβασης στην αγορά είναι περιορισμένες», διότι τα δύο συγκεκριμένα προϊόντα που καλύπτει η παράβαση αυτή, ήτοι οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και οι σωληναγωγοί «έργου», αντιπροσωπεύουν μόνον το 19% της κοινοτικής καταναλώσεως σε σωλήνες OCTG και σωληναγωγούς άνευ ραφής και διότι οι συγκολλητοί σωλήνες μπορούν πλέον να καλύψουν ένα τμήμα της ζήτησεως σε σωλήνες άνευ ραφής λόγω της τεχνολογικής προόδου.
- 542 Έτσι, στην αιτιολογική σκέψη 162 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, αφού χαρακτηρίζει την παράβαση αυτή «εξαιρετικά σοβαρή» βάσει των στοιχείων που απαριθμεί στην αιτιολογική σκέψη 161, λαμβάνει υπόψη της τις σχετικά περιορισμένες πωλήσεις των επιμάχων προϊόντων από τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως στα εν λόγω τέσσερα κράτη μέλη (73 εκατομμύρια

ευρώ ετησίως). Αυτή η αναφορά στο μέγεθος της επηρεασθείσας αγοράς αντιστοιχεί στην εκτίμηση του περιορισμένου χαρακτήρα των επιπτώσεων της παραβάσεως στην αγορά, που περιέχεται στη σκέψη 160 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή αποφάσισε να καθορίσει το ποσό του προστίμου σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως στα 10 εκατομμύρια ευρώ. Όμως, οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν, καταρχήν, πρόστιμο «άνω των 20 εκατομμυρίων [ευρώ]» για παράβαση εμπίπτουσα στην κατηγορία των πολύ σοβαρών παραβάσεων.

543 Πρέπει να θεωρηθεί ότι αυτή η μείωση του ποσού που καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα στο 50 % του ελάχιστου ποσού που προβλέπεται συνήθως στην περίπτωση «πολύ σοβαρής» παραβάσεως λαμβάνει προσηκόντως υπόψη την περιορισμένη επίπτωση της παραβάσεως στην αγορά στην υπό κρίση περίπτωση. Συναφώς, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι τα πρόστιμα έχουν και αποτρεπτική λειτουργία στον τομέα του ανταγωνισμού (βλ., συναφώς, σημείο 1 Α, τέταρτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων). Έτσι, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου μεγέθους των αποδεκτριών της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεων, το οποίο επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. επίσης κατωτέρω σκέψη 552), μια ουσιαστικά μεγαλύτερη μείωση του ποσού που καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως θα στερούσε πιθανώς τα πρόστιμα από τον αποτρεπτικό τους χαρακτήρα.

544 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που αντλούνται από την ύπαρξη εμποδίων στις εξαγωγές προς τις κοινοτικές αγορές onshore, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της τα στοιχεία αυτά στην προσβαλλόμενη απόφαση για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, καθόσον αμφισβητεί το υποστατό τους. Δεδομένου ότι ο χαρακτηρισμός της παραβάσεως ως «εξαιρετικά σοβαρής» εν προκειμένω στηρίζεται στη φύση της παραβάσεως αυτής και στο αντικείμενό της και όχι στα αποτελέσματά της, αυτά τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων δεν ασκούν καμία επιρροή στην ανάλυση αυτή καθαυτήν.

545 Επιπλέον, πρέπει και πάλι να υπομνησθεί συναφώς ότι η Επιτροπή εφάρμοσε σημαντικότερη μείωση, σε σχέση προς το ποσό που επιβάλλεται συνήθως για παράβαση αυτής της σοβαρότητας, ούτως ώστε να ληφθεί υπόψη ο περιορισμένος χαρακτήρας των οικονομικών επιπτώσεων της συμφωνίας.

546 Εξάλλου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εφόσον η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδείχθηκε βάσει εγγράφων αποδεικτικών στοιχείων, η συμμετοχή των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων στη θήγυσα τον ανταγωνισμό συμφωνία, η οποία τιμωρείται, αποτελεί ένα από τους κύριους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή δεν χρειάστηκε, εν πάση περιπτώσει, να εκτιμήσει το υποστατό και τη σημασία των εμποδίων στο εμπόριο τα οποία επικαλέστηκαν οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις. Πράγματι, μια επιχείρηση η οποία δεσμεύεται, στο πλαίσιο ευρύτερης συμφωνίας, να μη πραγματοποιεί πωλήσεις ενός συγκεκριμένου προϊόντος σε μια δεδομένη αγορά, ενώ οπωσδήποτε δεν είχε την πρόθεση να το πράξει, καθιστά πρακτικά αδύνατο, με τη δική της συμπεριφορά, να καθοριστεί ποια θα ήταν η συμπεριφορά της σε σχέση προς την πώληση του εν λόγω προϊόντος στην επίμαχη αγορά αν δεν υπήρχε η εν λόγω συμφωνία.

547 Όμως, το σημείο 1 των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων διευκρινίζει ότι ο αντίκτυπος μιας παραβάσεως στην αγορά πρέπει να λαμβάνεται υπόψη «εφόσον αυτός είναι δυνατό να εκτιμηθεί» (βλ. ανωτέρω σκέψη 539). Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, ακριβώς η παράνομη συμπεριφορά των ίδιων των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων είναι εκείνη που κατέστησε αδύνατο να εκτιμηθεί η σημασία των υποτιθεμένων εμποδίων στο εμπόριο και, ως εκ τούτου, να ληφθούν υπόψη τα εμπόδια αυτά στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του αντίκτυπου της παραβάσεως στην αγορά.

548 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών σχετικά με την ύπαρξη και το περιεχόμενο των φραγμών στο εμπόριο ευσταθούν, το Πρωτοδικείο θεωρεί, στο πλαίσιο της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας, ότι η Επιτροπή ουδόλως παραβίασε εν προκειμένω, όταν καθόρισε το ύψος του προστίμου σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως, την αρχή της αναλογικότητας και ότι θα ήταν, επομένως, αδικαιολόγητη περαιτέρω μείωση του εν λόγω ποσού βάσει αυτών των περιστάσεων. Κατά συνέπεια, δεν χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο ως προς το βάσιμο αυτού του επιχειρήματος στην προκειμένη περίπτωση.

549 Ομοίως, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων σχετικά με την υποτιθέμενη μη τήρηση, εκ μέρους τους, της κολαζομένης συμφωνίας όσον αφορά την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου,

στην οποία ισχυρίζονται ότι πώλησαν σημαντικές ποσότητες από τα προϊόντα που αφορά το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Όπως και τα επιχειρήματα που εξετάστηκαν στις προηγούμενες σκέψεις, η επιχειρηματολογία αυτή, ακόμα και αν υποτεθεί βάσιμη, χρησιμεύει απλώς προς σχετικοποίηση των πρακτικών αποτελεσμάτων της συμφωνίας την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Όμως, η Επιτροπή ήδη διαπίστωσε και έλαβε ορθώς υπόψη της το ότι η παράβαση είχε περιορισμένη επίπτωση στις επίμαχες αγορές (βλ. ανωτέρω σκέψεις 542 και 543).

550 Εν πάση περιπτώσει, η επίδραση αυτής της «μη τηρήσεως» της συμφωνίας όσον αφορά την αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου περιορίζεται από το ότι η αγορά αυτή ήταν, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, απλώς «ημιπροστατευόμενη», οπότε η Επιτροπή είχε ήδη γνώση αυτού του στοιχείου όταν καθόρισε το ποσό των προστίμων (βλ. αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

551 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις παρατηρούν ότι το στοιχείο 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπει τη δυνατότητα «[σταθμίσεως], σε ορισμένες περιπτώσεις, των ποσών που προκύπτουν για καθεμιά από τις τρεις κατηγορίες [παραβάσεων] προκειμένου να ληφθεί υπόψη το ειδικό βάρος κάθε επιχείρησης και, κατ' επέκταση, ο πραγματικός αντίκτυπος της παράνομης συμπεριφοράς της για τον ανταγωνισμό». Σύμφωνα με το εδάφιο αυτό, αυτή η προσέγγιση ενδείκνυται «ιδιαίτερα αν υφίστανται σημαντικές διαφορές ως προς το μέγεθος μεταξύ επιχειρήσεων που διαπράττουν το ίδιο είδος παράβασης».

552 Εν προκειμένω, η Επιτροπή διαπίστωσε, στην αιτιολογική σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι όλες οι αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις ήταν μεγάλης διαστάσεως, οπότε δεν συνέτρεχε λόγος να υπάρξει συναφώς διαφοροποίηση μεταξύ των ποσών των επιβληθέντων προστίμων. Ως προς το θέμα αυτό, καμία από της ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν αμφισβήτησε αυτή καθαυτήν την ιδιότητά της ως επιχείρησης μεγάλης διαστάσεως, δεδομένου ότι τα συναφή επιχειρήματά τους ήταν καθαρά συγκριτικής φύσεως.

553 Επιπλέον, από τη χρησιμοποίηση της εκφράσεως «σε ορισμένες περιπτώσεις» και του όρου «ιδιαίτερα» στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προκύπτει ότι η στάθμιση αναλόγως του μεγέθους κάθε επιχειρήσεως δεν αποτελεί συστηματικώς εφαρμόζόμενο στάδιο υπολογισμού το οποίο η Επιτροπή έχει δεσμευθεί να εφαρμόζει, αλλά μια δυνατότητα ευελιξίας την οποία έδωσε στον εαυτό της στις υποθέσεις στις οποίες είναι αναγκαία. Πρέπει να υπομνησθεί στο πλαίσιο αυτό η νομολογία σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως που της επιτρέπει να λαμβάνει ή να μη λαμβάνει υπόψη ορισμένα στοιχεία κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων τα οποία σχεδιάζει να επιβάλει, σε συνάρτηση ιδίως με τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υποθέσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψη 54, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-219/95 P, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4411, σκέψεις 32 και 33, και προμνησθείσα στη σκέψη 180 απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 465· βλ., επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-309/94, KNP BT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1007, σκέψη 68). Λαμβανομένων υπόψη των όρων του σημείου 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, οι οποίοι παρατέθηκαν ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή διατήρησε ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τη σκοπιμότητα της σταθμίσεως των προστίμων σε συνάρτηση με το μέγεθος κάθε επιχειρήσεως.

554 Εφόσον η Επιτροπή διαπίστωσε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι όλες οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις ήταν μεγάλης διαστάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 552) και έλαβε υπόψη της τον σχετικώς περιορισμένο αντίκτυπο της παραβάσεως στις αγορές συνολικώς (βλ. ανωτέρω σκέψεις 542 και 543), η επιχειρηματολογία των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων δεν αρκεί για να καταδειχθεί ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διέθετε εν προκειμένω λόγω του ότι δεν εφάρμοσε το σημείο 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων.

555 Εξάλλου, η Sumitomo υποστηρίζει ότι η ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού πριν από το 1991 αποτελεί ελαφρυντική περίσταση την οποία η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη της για την μετά τις συμφωνίες αυτές περίοδο. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, μολονότι το καθεστώς των συμφωνιών αυτοπεριορισμού αποτέλεσε το αντικείμενο διαφωνίας μεταξύ των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων και της Επιτροπής στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, δεν αμφισβητείται ότι οι συμφωνίες αυτές δεν ίσχυαν πλέον, είτε σε εθνικό είτε σε διεθνές επίπεδο, από την

1η Ιανουαρίου 1991. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αφ' ης στιγμής οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού έπαυσαν να ισχύουν, δεν μπορούσαν πλέον να επηρεάσουν την εμπορική συμπεριφορά των Ιαπώνων παραγωγών και δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να προβληθούν ως ελαφρυντική περίσταση στο παρόν πλαίσιο.

556 Συναφώς, εφόσον οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού δεν θεωρήθηκαν ως επιβαρυντική περίσταση στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν μπορεί να υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τον χαρακτηρισμό αυτόν.

557 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της JFE-Kawasaki ότι ελήφθη υπόψη η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, από την αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως και από την απουσία αναφορών στις συμβάσεις εφοδιασμού στις οποίες συνίσταται η δεύτερη αυτή παράβαση στις αιτιολογικές σκέψεις 159 έως 163 και 165 έως 175 προκύπτει ότι η Επιτροπή αποφάσισε να μην τις λάβει υπόψη κατά την επιμέτρηση των προστίμων. Η περίπτωση αυτή αρκεί για να καταστήσει αλυσιτελές το επιχείρημα που προβάλλει η JFE-Kawasaki στο πλαίσιο του παρόντος λόγου.

558 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο παρών λόγος πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

6. Επί του έκτου λόγου, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

559 Κατά τη Nippon, την JFE-Kawasaki και τη Sumitomo, το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στους Ιάπωνες παραγωγούς, με την αιτιολογία ότι δέχθηκαν να μη πωλούν τα προϊόντα που αφορά το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως στην Ευρώπη, είναι δυσανάλογο σε σχέση προς τα ποσά των προστίμων που

επιβλήθηκαν στους Ευρωπαίους παραγωγούς. Συγκεκριμένα, οι τελευταίοι διέπραξαν δύο παραβάσεις με αντικείμενο τη στεγανοποίηση της κοινής αγοράς, ενώ η ενδοκοινοτική αυτή πτυχή απουσίαζε από την παράβαση την οποία φέρονται ότι διέπραξαν οι Ιάπωνες παραγωγοί. Συνεπώς, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων η οποία δεν επιτρέπει, μεταξύ άλλων, την αντιμετώπιση διαφορετικών καταστάσεων κατά τον ίδιο τρόπο όταν δεν υφίσταται αντικειμενική προς τούτο δικαιολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1996, C-342/93, Gillespie κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-475, σκέψη 16, και κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων). Η Sumitomo παρατηρεί ότι δεν δικαιολογείται να συναχθούν συνέπειες από το ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως εντάσσεται, καθ' υπόθεση, στο πλαίσιο της παραβάσεως την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της αποφάσεως, εφόσον η Επιτροπή δεν ισχυρίζεται ότι η συμφωνία μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών απαιτούσε από τους Ευρωπαίους παραγωγούς να διαπράξουν αυτή την πρόσθετη παράβαση. Επομένως, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις είχαν πράγματι έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν τη συλλογιστική που ακολούθησε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως και σύμφωνα με την οποία κανένα επιπλέον πρόστιμο δεν έπρεπε να επιβληθεί στους Ευρωπαίους παραγωγούς.

560 Η JFE-Kawasaki επαναλαμβάνει συναφώς την επιχειρηματολογία της σύμφωνα με την οποία οι σχέσεις μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών και οι σχέσεις μεταξύ των ίδιων των Ευρωπαίων παραγωγών έπρεπε να αντιμετωπιστούν ως δύο χωριστές παραβάσεις. Η Sumitomo υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, αν μια παράβαση που έχει ως αντικείμενο την κατανομή των κοινοτικών αγορών μεταξύ των Ευρωπαίων παραγωγών μπορεί να χαρακτηριστεί ως πολύ σοβαρή, λόγω του ότι είναι ικανή να στεγανοποιήσει τις αγορές των κρατών μελών, δεν ισχύει το ίδιο όσον αφορά τη δέσμευση την οποία αναλαμβάνουν παραγωγοί μιας τρίτης χώρας να μη πωλούν τα προϊόντα τους στην κοινοτική αγορά.

561 Κατά τη Sumitomo, η Επιτροπή παραβίασε επίσης την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων καθόσον δεν έλαβε υπόψη τη μακρύτερη διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκειμένου να καθορίσει το ύψος των προστίμων που επέβαλε στους Ευρωπαίους παραγωγούς. Η Sumitomo υπενθυμίζει, εξάλλου, ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν αφορά τα ίδια προϊόντα με εκείνα τα οποία αφορά το άρθρο 1, καθόσον η δεύτερη παράβαση αφορά μόνον τους λείους χαλυβδοσωλήνες.

562 Η Nirron υποστηρίζει, επίσης, ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη, κατά τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στους Ευρωπαίους παραγωγούς, διότι οι συμφωνίες αυτές δεν είχαν καμία επίδραση σ' αυτή την ενδοκοινοτική πτυχή των παραβάσεων. Εξάλλου, το πρόστιμο που επιβλήθηκε για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης περιλαμβάνει, κατά την JFE-Kawasaki, και εκείνο που έπρεπε να επιβληθεί για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2, στην οποία οι Ιάπωνες παραγωγοί δεν είχαν καμία απολύτως ανάμειξη. Υπό το φως όλων αυτών των επιχειρημάτων, πρέπει να μειωθεί το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στους Ιάπωνες παραγωγούς ούτως ώστε να αποκατασταθεί η ισορροπία μεταξύ αυτών και των Ευρωπαίων παραγωγών.

563 Συναφώς, η JFE-NKK υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αποφασίζοντας ότι κάθε παραγωγός ευθυνόταν για την εφαρμογή της υποτιθέμενης συμπράξεως στο σύνολό της, εφάρμοσε την αρχή της συλλογικής ευθύνης και παραβίασε, πράττοντάς το, τη γενική αρχή σύμφωνα με την οποία οι κυρώσεις πρέπει να επιβάλλονται βάσει της ατομικής ευθύνης.

564 Κατά την Επιτροπή, στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν επιφυλάχθηκε δυσμενής μεταχείριση, καθόσον το ίδιο πρόστιμο λόγω σοβαρότητας της παραβάσεως επιβλήθηκε σε κάθε έναν από τους Ευρωπαίους και τους Ιάπωνες παραγωγούς για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης.

565 Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν έχουν κανένα έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν το συμπέρασμα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης απόφασης, διότι η επιλογή στην οποία προέβη η Επιτροπή να μην επιβάλει πρόσθετο πρόστιμο προκειμένου να ληφθεί υπόψη και η δεύτερη παράβαση δεν τις βλάπτει. Το ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης απόφασης διήρκεσε περισσότερο από όσο η κύρια παράβαση στην υλοποίηση της οποίας συνέβαλε καθώς και το ότι η παράβαση αυτή αφορούσε την αγορά των λειών σωλήνων δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά τα πρόστιμα που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 1 της εν λόγω απόφασης.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 566 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία που αντλείται από το ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως συντίθεται, στην πραγματικότητα, από δύο παραβάσεις, ήτοι μία ενδοκοινοτική παράβαση και μία διηπειρωτική παράβαση, αρκεί να υπομνησθεί ότι, για τους λόγους που εκτίθενται ανωτέρω στις σκέψεις 370 έως 374, η παράβαση αυτή είναι ενιαία παράβαση. Έτσι, το γεγονός ότι θεωρήθηκε ότι όλοι οι συνεργοί μετέσχαν στον ίδιο βαθμό ουδόλως συνιστά, συναφώς, παραβίαση της γενικής αρχής της ίσης μεταχείρισεως, ούτε, εξάλλου, της αρχής της αναλογικότητας.
- 567 Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από την ύπαρξη της παραβάσεως η οποία διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως και για την οποία ευθύνονται οι Ευρωπαίοι παραγωγοί, διαπιστώθηκε ανωτέρω στη σκέψη 557 ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της την παράβαση αυτή κατά τον υπολογισμό του ύψους των προστίμων στην προσβαλλόμενη απόφαση.
- 568 Ωστόσο, κρίθηκε επίσης, στην ανωτέρω σκέψη 451, ότι, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την Επιτροπή, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις είχαν πράγματι έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν την εκτιθέμενη στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως εκτίμηση της Επιτροπής όσον αφορά τη σχέση μεταξύ των δύο παραβάσεων που διαπιστώνει η απόφαση αυτή.
- 569 Πρέπει να υπομνησθεί ότι η ίδια η Επιτροπή θεώρησε, στην αιτιολογική σκέψη 111 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφού εξέτασε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των συμβάσεων εφοδιασμού, ότι οι εν λόγω συμβάσεις, αυτές καθαυτές, συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και ότι τα περιοριστικά του ανταγωνισμού αντικείμενα και αποτελέσματα των συμβάσεων αυτών έβαιναν πέραν της απλής συμβολής στη διατήρηση της ισχύος της συμφωνίας Ευρώπης-Ιαπωνίας (βλ. ανωτέρω σκέψεις 362 έως 364). Ειδικότερα, η Επιτροπή έκρινε ότι η παράβαση αυτή είχε επιπτώσεις όχι μόνον στα επόμενα στάδια εμπορίας στην αγορά των συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG, αλλά επίσης, κατά αμεσότερο και προφανέστερο τρόπο, στα προηγούμενα στάδια εμπορίας στην αγορά των λείων σωλήνων.

- 570 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή όφειλε να συναγάγει τις συνέπειες αυτών των πραγματικών διαπιστώσεων και νομικών χαρακτηρισμών κατά την επιμέτρηση των προστίμων και ότι δεν το έπραξε.
- 571 Πράγματι, όπως κρίθηκε στην ανωτέρω σκέψη 364, η πρώτη φράση της αιτιολογικής σκέψεως 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως ενέχει σφάλματα εκτιμήσεως, καθόσον η Επιτροπή θεώρησε ότι οι συμβάσεις που συνιστούσαν τη δεύτερη παράβαση αποτελούσαν απλώς «μέσο εφαρμογής» της πρώτης παραβάσεως. Κατά συνέπεια, η δεύτερη φράση της αιτιολογικής σκέψεως 164, με την οποία η Επιτροπή ανακοινώνει την πρόθεσή της να μην επιβάλει πρόσθετο πρόστιμο για τη δεύτερη παράβαση, στερείται λογικού ερείσματος.
- 572 Η Επιτροπή διαθέτει ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως κατά την επιμέτρηση των προστίμων και, εφόσον οι κατευθυντήριες γραμμές της για τον υπολογισμό των προστίμων δεν την υποχρεώνουν να λαμβάνει συστηματικά υπόψη ένα συγκεκριμένο στοιχείο (βλ. ανωτέρω σκέψεις 537 και 553 καθώς και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία), μπορεί να καθορίσει ποιους παράγοντες πρέπει να λάβει προς τούτο υπόψη, πράγμα που της επιτρέπει να προσαρμόζει την εκτίμησή της *in concreto*. Ωστόσο, προβαίνοντας στην εκτίμηση αυτή, η Επιτροπή οφείλει να τηρεί το κοινοτικό δίκαιο, το οποίο περιλαμβάνει όχι μόνον τις διατάξεις της Συνθήκης, αλλά και τις γενικές αρχές του δικαίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 38).
- 573 Παραλείποντας έτσι να λάβει υπόψη της την παράβαση που διαπιστώνει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκειμένου να καθορίσει το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στους Ευρωπαίους παραγωγούς, η Επιτροπή αντιμετώπισε κατά μη διαφοροποιημένο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, χωρίς ωστόσο να επικαλεστεί αντικειμενικούς λόγους προς δικαιολόγηση της στάσης της. Επομένως, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως η οποία αποτελεί γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-311/94, *BPB de Eendracht* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1129, σκέψη 309, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 574 Κατά συνέπεια, ο παρών λόγος, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να γίνει δεκτός. Επομένως, το Πρωτοδικείο πρέπει να κάνει χρήση της αρμοδιότητας πλήρους δικαιοδοσίας, η οποία απορρέει από το άρθρο 229 ΕΚ και το άρθρο 17 του κανονισμού 17, για να μεταρρυθμίσει το ποσό των προστίμων που επιβλήθηκαν με το άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 575 Συναφώς, η Επιτροπή παρατήρησε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η τυχόν ύπαρξη της άνιση μεταχειρίσεως που διαπιστώθηκε ανωτέρω θα πρέπει λογικά να οδηγήσει μάλλον σε αύξηση του ποσού των προστίμων που επιβλήθηκαν στους Ευρωπαίους παραγωγούς, παρά σε μείωση του ποσού των προστίμων που επιβλήθηκαν στους Ιάπωνες παραγωγούς. Πρέπει να παρατηρηθεί, στο πλαίσιο αυτό, ότι, αντίθετα προς τα υποστηριχθέντα από την JFE-Kawasaki στην υπό κρίση περίπτωση στο πλαίσιο άλλου λόγου (βλ. ανωτέρω σκέψη 512), οι εκπρόσωποι της Επιτροπής μπορούν, εκτός εάν έχουν ρητές αντίθετες οδηγίες από τους ιεραρχικώς ανωτέρους τους, να ζητήσουν νομίμως από τον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει την αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας και να αυξήσει το ποσό του προστίμου που καθόρισαν τα μέλη της Επιτροπής. Πράγματι, το γεγονός απλώς και μόνον ότι ένας εκπρόσωπος της Επιτροπής ζητεί από τον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει την εξουσία την οποία διαθέτει και προβάλλει επιχειρήματα τα οποία θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να δικαιολογήσουν το διάβημα αυτό δεν σημαίνει ότι ο εκπρόσωπος υποκαθιστά τα μέλη της Επιτροπής.
- 576 Πρέπει να θεωρηθεί ότι, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η πλέον ενδεδειγμένη λύση προς αποκατάσταση της δέουσας ισορροπίας μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως θα ήταν να αυξηθεί το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε σε κάθε έναν από τους Ευρωπαίους παραγωγούς που άσκησαν προσφυγή ζητώντας από Πρωτοδικείο να μεταρρυθμίσει το ποσό του προστίμου του και, συνεπώς, να προβεί σε επανεκτίμηση του ύψους του, αντί να μειωθεί το ποσό των προστίμων που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις. Πράγματι, η ανωτέρω μνημονευθείσα άνιση μεταχείριση δεν έγκειται στην αναλογικώς υπερβολικά υψηλή κύρωση που επιβλήθηκε στους Ιάπωνες παραγωγούς, καθόσον ο τρόπος υπολογισμού τον οποίο εφάρμοσε η Επιτροπή προς καθορισμό του ύψους των προστίμων τους κρίθηκε απολύτως νόμιμος αυτός καθαυτός (βλ. ανωτέρω σκέψεις 531 έως 558), αλλά, αντιθέτως, στο ότι η σοβαρότητα της παράνομης συμπεριφοράς των Ευρωπαϊών παραγωγών, συνολικώς εκτιμώμενη, υποεκτιμήθηκε σε σχέση προς τη σοβαρότητα της παράνομης συμπεριφοράς των Ιαπώνων παραγωγών.

577 Επιπλέον, καθεμία από τις προσφεύγουσες στις υποθέσεις T-44/00, T-48/00 και T-50/00, ήτοι η Mannesmann, η Corus και η Dalmine, ζήτησε, με την προσφυγή της, από το Πρωτοδικείο να ασκήσει, ως προς αυτήν, την αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας και να μεταρρυθμίσει το ύψος του επιβληθέντος προστίμου. Πρέπει να αναγνωριστεί ότι, όταν ένας προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να ασκήσει την αρμοδιότητα αυτή, ακόμα και στο πλαίσιο αιτήματος περί μείωσης του ποσού ενός προστίμου, το Πρωτοδικείο έχει τότε την εξουσία να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη πράξη, ακόμα και αν δεν την ακυρώσει, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις πραγματικές περιστάσεις, προκειμένου να τροποποιήσει το ύψος του επιβληθέντος προστίμου (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα στη σκέψη 180 απόφαση Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 692). Επιπλέον, η αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας που απονέμει στον κοινοτικό δικαστή το άρθρο 17 του κανονισμού 17 σύμφωνα με το άρθρο 229 ΕΚ περιλαμβάνει ρητώς την εξουσία αυξήσεως, εφόσον παρίσταται ανάγκη, του επιβληθέντος προστίμου.

578 Ωστόσο, η Επιτροπή δεν ζήτησε από το Πρωτοδικείο, στα υπομνήματα αντικρούσεως στις υποθέσεις T-44/00, T-48/00 και T-50/00, που ενώθηκαν με τις υπό κρίση υποθέσεις για τη διεξαγωγή κοινής επ' ακροατηρίου συζήτησεως (βλ. τις δημοσιευθείσες σήμερα αποφάσεις Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, σκέψη 38, Corus κατά Επιτροπής, σκέψη 38, και Dalmine κατά Επιτροπής, σκέψεις 38, 245 έως 247), ούτε καθυστερημένα κατά την εν λόγω επ' ακροατηρίου συζήτηση, έστω και αν αναφέρθηκε στο ενδεχόμενο αυτό, να αναθεωρήσει προς τα άνω το ποσό των προστίμων που επιβλήθηκαν στις προσφεύγουσες στις υποθέσεις αυτές. Συναφώς, το Πρωτοδικείο δεν κάλεσε τις προσφεύγουσες αυτές να υποβάλουν παρατηρήσεις επί του θέματος αυτού. Επομένως, οι προσφεύγουσες στις τρεις προμνησθείσες υποθέσεις δεν είχαν την ευκαιρία να λάβουν θέση επί της σκοπιμότητας μιας τέτοιας αυξήσεως των προστίμων τους, ούτε επί των παραγόντων που θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να επηρεάσουν το ύψος των προστίμων αυτών. Υπό τις συνθήκες αυτές, τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στις προσφεύγουσες στις τρεις προμνησθείσες υποθέσεις δεν αυξήθηκαν (βλ. το διατακτικό των προμνησθεισών αποφάσεων Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, Corus κατά Επιτροπής και Dalmine κατά Επιτροπής).

579 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το πλέον ενδεδειγμένο μέσο αποκαταστάσεως της άνισης μεταχειρίσεως που διαπιστώθηκε εν προκειμένω είναι η μείωση, κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε σε καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, του ποσού που καθόρισε η Επιτροπή σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως στην αιτιολογική σκέψη 163 της

προσβαλλομένης απόφασης. Ασκώντας την εξουσία πλήρους δικαιοδοσίας, το Πρωτοδικείο κρίνει, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων εν προκειμένω, ότι το ποσό αυτό πρέπει να μειωθεί από δέκα εκατομμύρια ευρώ σε εννέα εκατομμύρια ευρώ για καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

580 Το νέο αυτό ποσό λαμβάνεται υπόψη κατωτέρω στις σκέψεις 588 και 590 προς καθορισμό του ποσού των προστίμων που επιβάλλονται στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.

581 Τέλος, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Νίρρον σχετικά με το ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού δεν έπρεπε να ληφθούν υπόψη, κατά τον υπολογισμό του προστίμου που επιβλήθηκε στους Ευρωπαίους παραγωγούς, διότι οι συμφωνίες αυτές δεν είχαν καμία επίδραση σ' αυτή την ενδοκοινοτική πτυχή των παραβάσεων, πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί ότι κρίθηκε ήδη ότι δεν ήταν απαραίτητο εν προκειμένω να αντιμετωπισθεί η παράβαση την οποία διαπιστώνει στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης ως δύο αυτοτελείς παραβάσεις, εκ των οποίων η μεν πρώτη θα αφορούσε τις σχέσεις μεταξύ των Ευρωπαίων και των Ιαπώνων παραγωγών, η δε δεύτερη τις ενδοκοινοτικές σχέσεις (βλ. κατωτέρω σκέψη 584).

582 Πρέπει, στη συνέχεια, να παρατηρηθεί ότι η επιλογή της Επιτροπής να μη λάβει υπόψη της την ύπαρξη παραβάσεως πριν από το 1990 λόγω της υπάρξεως των συμφωνιών αυτοπεριορισμού αποτελεί αναγκαστικά παραχώρηση, εκ μέρους της Επιτροπής, και προς τους Ιάπωνες παραγωγούς για λόγους απτόμενους της εμπορικής πολιτικής που εφαρμόζεται στον τομέα της χαλυβουργίας. Πράγματι, σύμφωνα με τη γνώμη της Επιτροπής σχετικά με την εισαγωγή ιαπωνικών προϊόντων στην Κοινότητα, η ύπαρξη των συμφωνιών αυτοπεριορισμού δεν θα έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη προς όφελος των Ιαπώνων παραγωγών στο πλαίσιο της εφαρμογής του δικαίου του ανταγωνισμού.

583 Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλομένης απόφασης προκύπτει ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού συνήφθησαν από τη δεκαετία του '70 και μετά «στο πλαίσιο των εμπορικών μέτρων [...] για την καταπολέμηση της κρίσης» τα οποία έλαβε η Επιτροπή για την αντιμετώπιση της δύσκολης

καταστάσεως στην κοινοτική χαλυβουργία. Οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις δεν αμφισβήτησαν τον ισχυρισμό αυτό στην παρούσα διαδικασία, πρέπει δε να υπομνησθεί συναφώς ότι η Επιτροπή χορήγησε μείωση του ποσού των επιβληθέντων προστίμων σε όλους τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός «ότι ο τομέας χαλυβδοσωλήνων γνώρισε μακροχρόνια κρίση» (αιτιολογική σκέψη 168 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

584 Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων αυτών, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι λόγοι εμπορικής πολιτικής, οι οποίοι υπαγόρευσαν την παραχώρηση που αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως για την αντίστοιχη περίοδο ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού, άπτονται όχι μόνον των σχέσεων μεταξύ των κοινοτικών και των ιαπωνικών αρχών, αλλά και της υπάρξεως της κρίσεως η οποία επηρέασε τόσο τους Ιάπωνες παραγωγούς χαλυβδοσωλήνων όσο και τους κοινοτικούς ομολόγους τους κατά την ίδια αυτή περίοδο.

585 Εξάλλου, η Επιτροπή παρατήρησε στην αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλομένης αποφάσεως και ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να αντικρουσθεί ως προς το θέμα αυτό από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού ήταν απλώς συμφωνίες ποσοστώσεων και μάλλον περιόριζαν παρά απαγόρευαν τη διάθεση χαλυβδοσωλήνων ιαπωνικής καταγωγής εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Συνεπώς, η διαφορά καταστάσεως την οποία επικαλείται η Nirron είναι σχετική και όχι απόλυτη. Επομένως, οι συμφωνίες αυτές δεν αρκούσαν για να εξηγήσουν την παθητική στάση των ιαπωνικών προσφευγουσών επιχειρήσεων στις κοινοτικές αγορές.

586 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν υφίσταται η άνιση μεταχείριση την οποία επικαλείται η Nirron.

587 Εξάλλου, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου το οποίο εκτίθεται ανωτέρω στις σκέψεις 583 έως 585, ιδίως της πολιτικής φύσεως της εκ μέρους της Επιτροπής παραχωρήσεως, η νομιμότητα της οποίας δεν αμφισβητείται, δεν συντρέχει ανάγκη,

εν πάση περιπτώσει, να τροποποιήσει ο κοινοτικός δικαστής το ποσό των προστίμων που επιβλήθηκαν στις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις, καθόσον από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, κατά την Επιτροπή, η εν λόγω παραχώρηση ήταν δικαιολογημένη από πολιτικής απόψεως.

7. Υπολογισμός του ύψους των προστίμων

588 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το πρόστιμο που επιβλήθηκε σε καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις πρέπει να μειωθεί για να ληφθούν υπόψη, πρώτον, η μείωση του ποσού που καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως από δέκα σε εννέα εκατομμύρια ευρώ και, δεύτερον, το ότι η διάρκεια της παραβάσεως καθορίστηκε σε τριάμισι αντί πέντε έτη.

589 Δεδομένου ότι η μέθοδος υπολογισμού του ύψους των προστίμων που επελέγη στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων και χρησιμοποιήθηκε από την Επιτροπή στην υπό κρίση περίπτωση δεν επικρίθηκε αυτή καθαυτή, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, κατά την άσκηση της εξουσίας πλήρους δικαιοδοσίας, πρέπει να εφαρμόσει τη μέθοδο αυτή κατόπιν του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε στην προηγούμενη σκέψη.

590 Έτσι, το βασικό ποσό για κάθε Ιάπωνα παραγωγό καθορίζεται σε 9 εκατομμύρια ευρώ, προσαυξανόμενο κατά 10 % για κάθε έτος διάρκειας της παραβάσεως, ήτοι συνολικώς κατά 35 %, οπότε προκύπτει ποσό 12,15 εκατομμυρίων ευρώ. Το ποσό αυτό πρέπει, στη συνέχεια, να μειωθεί κατά 10 % λόγω των ελαφρυντικών περιστάσεων σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 168 και 169 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οπότε το οριστικό ποσό για καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις καθορίζεται σε 10,935 εκατομμύρια ευρώ αντί 13,5 εκατομμυρίων.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 591 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταναίμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Δεδομένου ότι κάθε διάδικος ηττήθηκε μερικώς στην υπό κρίση υπόθεση, καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.
- 592 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ φέρει τα δικαστικά της έξοδα όταν παρεμβαίνει στη δίκη.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδωσωλήνες άνευ ραφής), καθόσον το άρθρο αυτό διαπιστώνει την ύπαρξη της παραβάσεως που προσάπτει στις τέσσερις προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-67/00, Τ-68/00, Τ-71/00 και Τ-78/00 για το χρονικό διάστημα πριν από την 1η Ιανουαρίου 1991 και μετά τις 30 Ιουνίου 1994.

- 2) Καθορίζει σε 10 935 000 ευρώ το ποσό του προστίμου που επιβάλλεται σε καθεμία από τις τέσσερις προσφεύγουσες με το άρθρο 4 της απόφασεως 2003/382.
- 3) Απορρίπτει τις τέσσερις προσφυγές κατά τα λοιπά.
- 4) Οι τέσσερις προσφεύγουσες και η Επιτροπή θα φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.
- 5) Η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ θα φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Forwood

Pirrung

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 2004.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Pirrung

Πίνακας περιεχομένων

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία	II - 2516
Α — Διοικητική διαδικασία	II - 2517
Β — Τα επίδικα προϊόντα	II - 2520
Γ — Οι παραβάσεις που διαπίστωσε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση ...	II - 2521
Δ — Τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση	II - 2523
Ε — Οι ουσιαστικές διατάξεις της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2526
ΣΤ — Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία	II - 2528
Αιτήματα των διαδίκων	II - 2529
Επί της επιπτώσεως της συγκεντρώσεως μεταξύ της Kawasaki Steel Corp. και της NKK Corp.	II - 2532
Σκεπτικό	II - 2534
Α — Επί των αιτημάτων ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως και ιδίως του άρθρου 1 της αποφάσεως	II - 2534
1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τον ισχυρισμό ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2535
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2535
Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	II - 2536
Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από το ασυμβίβαστο της υπάρξεως της προβαλλομένης συμφωνίας με την επικρατούσα στη βρετανική αγορά offshore και στις λοιπές ευρωπαϊκές αγορές κατάσταση	II - 2538
Επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη αποδεικτικής ισχύος των αποδεικτικών στοιχείων	II - 2555
Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τον εσφαλμένο χαρακτήρα της εκτιμήσεως του περιεχομένου της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2578
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2581
Προκαταρκτικές παρατηρήσεις	II - 2581

Επί του δευτέρου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη αποδεικτικής ισχύος των αποδεικτικών στοιχείων και, επικουρικός, επί του πρώτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ασυμβίβαστο της υπάρξεως της προβαλλομένης συμφωνίας με την επικρατούσα στη βρετανική αγορά offshore και στις λοιπές ευρωπαϊκές αγορές κατάσταση	II - 2586
— Δηλώσεις του κ. Verluca	II - 2586
— Σημειώματα της Vallourec	II - 2596
— Έγγραφο του 1993 στην αγγλική γλώσσα	II - 2603
— Έγγραφο «Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες»	II - 2610
— Έγγραφο «sharing key»	II - 2611
— Απαντήσεις των Ευρωπαίων παραγωγών	II - 2617
— Κατάθεση του κ. Biasizzo	II - 2623
— Διάρκεια της παραβάσεως	II - 2632
Επί του τρίτου σκέλους του λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από τον εσφαλμένο χαρακτήρα της απόψεως της Επιτροπής ως προς τη σημασία της παραβάσεως που διαπιστώνεται με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2637
2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 πρέπει, στην πραγματικότητα, να αναλυθεί ως συνιστώσα δύο αυτοτελείς παραβάσεις	II - 2641
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2641
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2642
3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι δεν έπρεπε να θεωρηθεί ότι η συμφωνία είχε αξιόλογη επίδραση επί του ανταγωνισμού .	II - 2644
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2644
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2646
4. Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η συμφωνία δεν είχε επίπτωση στο εμπόριο μεταξύ κρατών μελών	II - 2647
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2647
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2649

5. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τη θέση της Επιτροπής σχετικά με τη σημασία της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως II - 2651
- α) Επιχειρήματα των διαδίκων II - 2651
- β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου II - 2651
6. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά το καθεστώς των αγορών offshore της Κοινότητας και, ιδίως, εκείνης του Ηνωμένου Βασιλείου II - 2653
- α) Επιχειρήματα των διαδίκων II - 2653
- β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου II - 2654
7. Επί του εβδόμου και του ογδόου λόγου ακυρώσεως, που αντλούνται από την έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την επιλογή της Επιτροπής να επιβάλει κυρώσεις στους Ιάπωνες παραγωγούς και όχι στους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής, καθώς και από την άνιση μεταχείριση ως προς το θέμα αυτό II - 2655
- α) Επιχειρήματα των διαδίκων II - 2655
- β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου II - 2655
8. Επί του ενάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από πλάνη όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής που αφορούσε τις πωλήσεις σε τιμή υψηλότερη του κυμαινόμενου κόστους II - 2657
- α) Επιχειρήματα των διαδίκων II - 2657
- β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου II - 2657
9. Επί του δεκάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τη γεωγραφική αγορά στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της αποφάσεως αυτής II - 2658
- α) Επιχειρήματα των διαδίκων II - 2658
- β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου II - 2659
10. Επί του ενδεκάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τα επίμαχα προϊόντα II - 2660
- α) Επιχειρήματα των διαδίκων II - 2660
- β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου II - 2661

11. Επί του δωδεκάτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη στην απουσία επαρκούς αναλύσεως στην ΑΑ των αποτελεσμάτων των συμφωνιών αυτοπεριορισμού καθώς και σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά το περιεχόμενο των συμφωνιών αυτών	II - 2662
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2662
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2663
12. Επί του δεκάτου τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε αποκλίσεις μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το περιεχόμενο που αποδόθηκε στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής ..	II - 2665
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2665
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2667
13. Επί του δεκάτου τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το παράνομο της αποφάσεως της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1994 με τις οποίες επιτράπηκαν οι έλεγχοι της 1ης και της 2ας Δεκεμβρίου 1994	II - 2669
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2669
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2677
B — Επί των αιτημάτων μείωσης του ύψους των προστίμων	II - 2680
1. Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου, που αντλούνται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τη μη εφαρμογή, υπέρ της JFE-NKK, της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων και από συναφή πλάνη	II - 2680
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2680
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2681
2. Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τον τρόπο υπολογισμού του ποσού των προστίμων	II - 2684
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2684
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2684
3. Επί του τετάρτου λόγου, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση της διάρκειας της παραβάσεως	II - 2685
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2685
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2686
	II - 2715

4. Επί του πέμπτου λόγου, που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση των εγγράφων επί των οποίων στηρίζεται η απόδειξη της υπάρξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2686
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2686
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2687
5. Επί του πέμπτου και του έκτου λόγου, που αντλούνται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και παράβαση των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, καθώς και από έλλειψη αιτιολογίας .	II - 2687
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2687
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2692
6. Επί του έκτου λόγου, που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως	II - 2700
α) Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2700
β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2703
7. Υπολογισμός του ύψους των προστίμων	II - 2709
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 2710